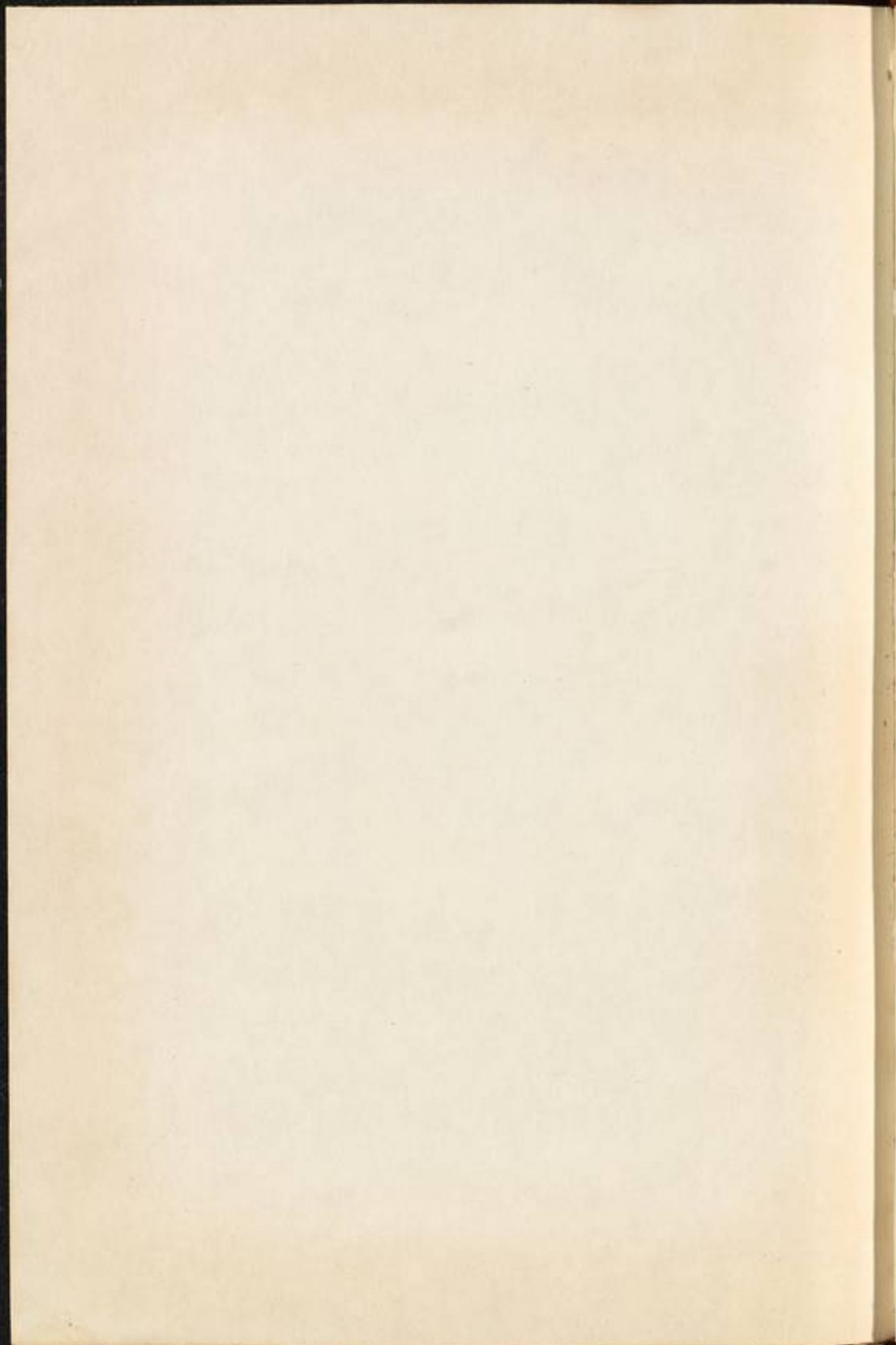
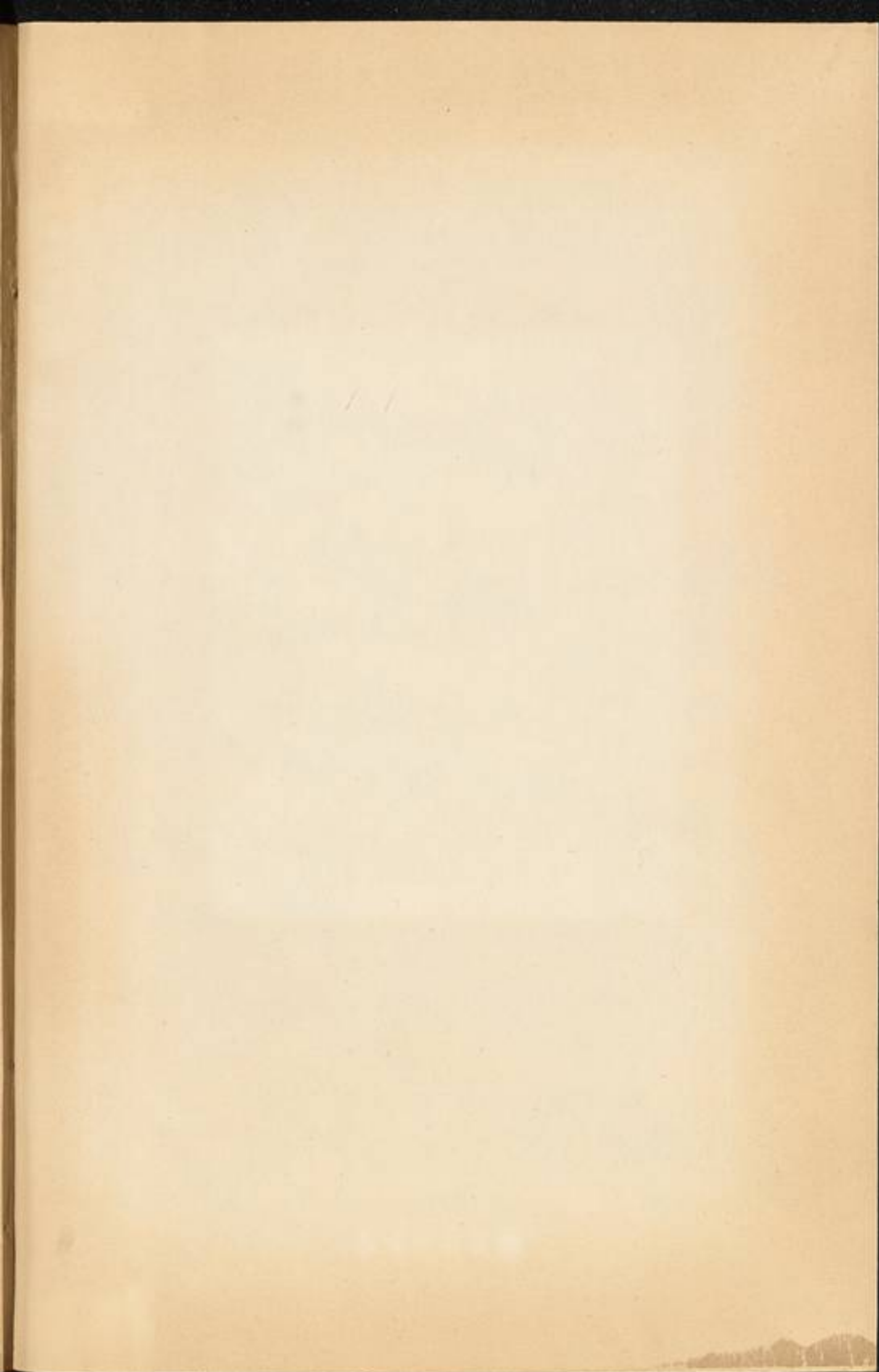

1101

THE LIBRARIES
COLUMBIA UNIVERSITY

كلزار آشار

جمع وتاليف

عبد الرحمن ناچم

مدعي عمومي ولاية بيروت الجليلية

برخصة نظارة المعارف العمومية الجليلية

حقوق الطبع محفوظة لجامعه

طبع في بيروت بالمطبعة الادبية سنة ١٣٠٩

* کز آثر اشار *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

السنة شعراي مفاتيح اسرار حمت وقلوب ادبای مصابيح انوار علم
 ومعرفة ايليان رب جليله حمد جميل احق واحرى و(ان من الشعر
 لحكمة) كلام معجز يانيه پايه شعري بلند ايدن سرور ثنائته درود
 نامعدود اليق واولى اولديغى عرض واجبند نصكره راجى لطف
 وعفو راحم * عبدالرحمن ناچم * شو وجهله بسط مرام * وسوق
 كلام * ايدر كه قوم عربك طائفه ترك وعجمك اشعارنده خيلى حكم
 ومزايا موجود اولديغى حالده منظومه لرى درر منثوره كى متفرق *
 وهربرى آخريره دوشوب پراكنده ومثشتت * اولغله انلردن استفاده
 يولى مسدود قالمش * واهلى نزدنده مرغوب ومستحسن بو مثللو آتارك
 واجب اولان محافظه سى بر مجله ده جمع وضبطنه منوط بولنش *
 اولغله انتخاب والتقاطنه موفق اولديغى اشعار بر كزیده لرى * حروف
 هجا اوزرينه ترتيب وتنظيم وكلدسته كى بريره جمع ايله * كزار آثر *
 ناميله توسيم * وادبانك نظر مطالعه سنه تقديم * ايلدم * والله هادى
 الامم * لجمع الآداب والحكم *

حرف الألف

أولاً بيات عربية

قال أبو الحسن النوفاني

أبت نفسي الدنيا فأنفس مالها كتاب أبي الأليه سكنها
أصون كتابي عن يد لا تصونه صيانة نفسي عن أخ لا يصونها

قال آخر

أبكي وأضحك خصمه ووليه بالسيف والقلم الضعوك البأكي
الدرّ والدرّي خافاً جوده فتحصنا بالبحر والأفلاك

وقال المتنبي

أبلى الهوى أسفاً يوم النوى بدني وفرّق الهجر بين الجفن والوسن
كفى بجسمي نخولاً أني رجل لولا مخاطبتي أياك لم ترني

وقال أيضاً

أتاني هواها قبل أن أعرف الهوى فصادف قلباً خالياً فتمكنا

وقال العسقلاني

أتى من أحبائي رسولٌ فقال لي ترفق وهن واخضع تغز برضانا
فكم عاشق قاسى الهوان تجنباً فصار عزيزاً حين ذاق هوانا

وقال آخر

أجعل جليسك مجموعاً تطالعه لتستفيد من الآداب والحكم
وأترك مجالس أخوان تجادلهم فتكسب الأثم من سمع ومن كلم

وقال العماد الاصفهاني

أحب المرء ظاهره جميل لصاحبه وباطنه سليم
مودته تدوم لكل هول وهل كل مودته تدوم

وقال اخر

احذر عدوك مرّة واحذر صديقك الف مرّة
فلربما انقلب الصديق فكان ادرى بالمضرة

وقال اخر

احذر من الناس ولا في معرض الشك تجل
في قلب ليث بت وخف ان بت في قلب رجل

وقال اخر

احرص على حفظ القلوب من الاسبى فضاؤها بعد التكدر بعسر
ان القلوب اذا تنافر ودها مثل الزجاجه كسرها لا يجبر

وقال ابو الفتح البستي

احرص على الدرهم والعين تسل من العيلة والدين
فقوة العين بانسانها وقرة الانسان بالعين

وقال اخر

احفظ لسانك ان تقول فتبتلي ان البلاء موكل بالمنطق

وقال ابو الفضل الميكالي

اخوك من ان كنت في نعمي وبوس عاد لك
وان بدا لك تقمة بالبر منه عاد لك

وقال ابن المدير

احق الناس كلهم بعيب مسي لا يبالي ان يعابا

وقال اخر

اذا اتفق القليل وفيه سلم فلا ترد الكثير وفيه حرب

وقال اخر

اذا اجمع الناس في واحد وخالفهم في الرضا واحد
فقد دل اجماعهم دونه على عقله انه فاسد

وقال آخر

إذا اراد الزمان أمراً فلا قياس ولا خيار

وقال آخر

إذا اعتذر الصديق اليك يوماً من التقصير عذر أخ مقتر
فضنه عن عتابك واعف عنه فان العفو شيمة كل حر

وقال آخر

إذا قبلت جاءت نقاد بشعرة وإن أدبرت ولت نقد السلاسل
وقال عبد الباقي الفاروقي

إذا أمعن الإنسان نظرة ممعن وقلب طرف الطرف في ساحة الجود
يرى كل موجود من النعم التي بها انعم الباري على كل موجود

وقال أبو نواس

إذا امتحن الدنيا لبيب تكشفت له عن عدو في ثياب صديق

وقال آخر

إذا أنت لم تزرع وإبصرت حاصدا ندمت على التفریط في زمن البذر

وقال التنوخي

إذا بان محبوب وعاش محبه فذاك كذوب في الهوى غير صادق

وقال آخر

إذا تخلفت عن صديق ولم يعاتبك في التخلف

فلا تعد بعد ذا اليه فانما وده تكلف

وقال آخر

إذا تم أمرٌ بدا نقصه توقع زوالاً إذا قيل تم

وقال صالح ابن عبد القدوس

إذا تم عقل المرء تمت اموره وتمت امانه وتم بناؤه

وقال آخر

اذا جادت الدنيا عليك فجد بها على الناس طراً قبل ان تلتفت
فلا الجود يفيها اذا هي اقبلت ولا البخل يقيمها اذا هي ولت

وقال آخر

اذا رايت الوداع فاصبر ولا يهولك البعاد
وانتظر العود عن قريب فان قلب الوداع عادوا

وقال آخر

اذا رايت نيوب الليث بارزة فلا تظن ان الليث مبتسم
وقال آخر

اذا شئت ان تحظى من الكتب كلها باطيب مروية واحسن مطبوع
فطالع مجاميع التعليقات انها تفرق من هم الفتي كل مجموع

وقال آخر

اذا شئت ان تعطي الامور حقوقها وتوقع حكم العدل احسن موقعه
فلا تضع المعروف في غير اهله فظلمك وضع الشيء في غير موضعه

وقال اخر

اذا صحح الضمير فكل هجرى واعراض يكون له اتصال
وقال علي ابن ابي طالب رضي الله عنه

اذا ضاق الزمان عليك فاصبر ولا تياس من الفرج القريب
وطب نفساً فان الليل حبلى عسى ياتيك بالولد العجيب

وقال اخر

اذا طاب اصل الشيء طابت فروعه ومن عجب جادت يد الشوك بالورد
وقديجبت الفرع الذي طاب اصله ليظهر صنع الله في العكس والطرود

وقال اخر

اذا ظفرت من الدنيا بقر بكم فكل ذنب جناه الدهر مغفور
قال ابن حازم

إذا قلت في شيء نعم فإتته فان نعم دين على الحر واجب
والأقل لا فاسترح وارح بها لكيلا يقول الناس انك كاذب

وقال آخر

إذا قل مال المرء قل حياؤه وضافت عليه ارضه وسماؤه
واصبح لا يدري وان كان حازماً اقدمه خير له ام وراؤه

وقال آخر

إذا قل مال المرء قل صديقه ولم يحل في عين الصديق لقاؤه
فان مات لم يفقد ولم يحزنوا له وان عاش لم يفرح به اولياؤه

وقال آخر

إذا قلت قولاً فاحذرن جوابه لكل مقال العالمين جواب
قال ابن المعتز

إذا كنت ذا ثروة في الوري فانت المسود في العالم
وحسبك من نسب صورة تخبر انك من آدم

وقال آخر

إذا كنت ذا علم وما راك جاهل فاعرض في ترك الجواب جواب
وان لم تصب في القول فاصبر فانما سكوتك من غير الصواب صواب

وقال آخر

إذا كنت في فكري وقلبي ومهيجتي فأي مكان من مكانك الطف

وقال عدي ابن زيد

إذا كنت في قوم فصاحب خيارهم ولا تصعب الاردي فتدري مع الردى
عن المرء لا تسأل وسل عن قرينه فكل قرين بالمقارن يقتدي

وقال آخر

إذا كنت لا ارجوك يوماً لشدة ولا انت لي يوم الحقيقة نافع
فوقت الرخا مالي بقربك حاجة ولا انت لي يوم القيامة شافع

وقال آخر

إذا لم تكن حافظاً واعياً فجمعك للكتب لا ينفع

وقال آخر

إذا ما اهنت الناس هنت عليهم كما انه من يكرم الناس يكرم

قال المتنبى

إذا ما الناس جربهم لبيب فاني قد اكلتهم وذاقا

فلم ارودهم الا خداعاً ولم ارحبهم الا تقافا

وقال ابو جعفر

إذا المرء افشى سره بلسانه ولام عليه غيره فهو احمق

إذا ضاق صدر المرء عن سر نفسه فصدر الذي يستودع السرايق

وقال شهاب الدين الغزي

إذا المرء فرط ما امكنه ولم يدبر من امره ازينه

واعجبه العجب فاقتاده وقاد به التيه فاستجسه

فدعه فقد ساء تدبيره سيفضح يوماً ويكي سنه

وقال آخر

إذا المرء لم يعرف مصالح نفسه ولا هوان قال الاخلاء تسمع

فلا ترج منه الخير واتركه انه بايدي صروف الحادثات سيفضع

وقال آخر

إذا الواثي بنى يوماً صديقاً فلا تدع الصديق بقول واثي

وقال ابن هندو

إذا هبت رياحك فاغتمها فان لكل خافقة سكون

ولا تغفل عن الاحسان منها فما تدري السكون متى يكون

وقال ابن الرومي

أراؤكم ووجوهكم وسيوفكم في الحادثات اذا دجون نجوم

منها معالم للهدى ومصايح تجلو الدجى والاخريات رجوم

وقال آخر

ارى الف بان لا يقوم بها دم فكيف بيان خلفه الف هادم

وقال ابو الحسن المغربي

ارى الناس في الدنيا كراخ تنكرت مراعيه حتى ليس فيهن مرع

فما بلا مرعى ومرعى بغير ما وحيث يرى ماء ومرعى فمسبح

وقال آخر

اشدد يدك بمن بلوت وفاءه ان الوفاء من الرجال عزيز

وقال العلامة الزمخشري

اصبحت الطف من مرّ النسيم على زهر الرياض يكاد الوهم يولني

من كل معنى لطيف اجنلي قدحاً وكل ناطقة في الكون بطربني

وقال ابن رشيق القيرواني

اصح واقوى ما روينا في الندى من الخبر الماثور منذ قديم

احادث ترويه السيول عن الحيا عن البحر عن جود الامير تميم

وقال محمد بن عبدالله

اصحيت بخدي للدموع رسوم اسفاً عليك وفي الفؤاد كلوم

والصبر يحمدي في المواطن كلها الا عليك فانه مذموم

وقال الشيخ الرئيس ابو علي بن سينا

اعنصام الورى بمعرفتك عجز الواصفون عن صفتك

تب علينا فاننا بشر ما عرفناك حق معرفتك

وقال آخر

اعد نظراً فما بالخذ نبت حماء الله من ريب المنون

ولكن راق ماء الوجه حتى اراك مثال اهداب الجفون

وقال آخر

اعظم ما لاقيته من معضلات الزمن
وجه قبيح لامني في حب وجه حسن

وقال اخر

اعكف على الكتب وادرس توّقي فخار النبوة
فان الله قال ليحيي خذ الكتاب بقوة

وقال اخر

اعمل بعلمي وان قصرت في عملي ينفعك قولي ولا يضررك تقصيري

وقال ابي تمام

اعوام وصل كاد ينسى طيبها ذكر النوى فكانها ايام
ثم انبرت ايام هجر اردفت نحوي اسي فكانها اعوام
ثم اتقضت تلك السنون واهلها فكانها وكانهم احلام

وقال سعد بن ليون

افعل الخير ما استطعت تل ما تبتغيه من الثناء الجميل
فاعل الخير آمن ليس يخشى صرف دهر ولا حلول جليل

وقال ابن المعتز

اقبل معاذير من ياتيك معتذرا ان برّ عندك فيما قال او فجرا
فقد اطاعك من يرضيك ظاهره وقد اجلك من يعصيك مستترا

وقال اخر

اقرن برايك راي غيرك واستشر فالحق لا يخفى على اثنين
المرء مرآة تربه وجهه ويرى ففاه بجمع مرآتين

وقال اخر

اكتبكم يا اهل ودي وبيننا من البين والبعد المشت فراسخ
فان التلاقي وهو بالبين زائل واما الذي في القلب منكم فراسخ

وقال آخر

اكتب احسن ما سمعت ولا تكن في حفظ احسن ما كتبت مقصرا
وانثر جواهر ما حفظت وهكذا شان الذي وثى الكلام وحبرا

وقال يحيى بن صاعد

اكرم طبيبك ان اردت دواءه وكذا المعلم ان اردت تعيلا
ان المعلم والطبيب كلاهما لم ينصحاك اذا هما لم يكرما
فاصبر لدائك ان جفوت معالجا واصبر لجهلك ان جفوت معيلا

وقال اخر

الله ابقاك للذنيا وللدنيا ولا يخليك من عزّ وتمكين
روحي بروحك ممزوج ومتصل فكل عارضة توذيك توذيني

وقال ولادة

الحافظكم يجرحنا في الحشا ولحظنا يجرحكم في الحدود
جرح يجرح فاجعلوا ذا بدا فما الذي اوجب هذا الصدود

وقال اخر

الم تر ان الدهر يوم وليلته يكران من سبت عليك الى سبت
فقل لجديد العيش لا بد من لي وقل لاجتماع الشمل لا بد من شت

وقال اخر

الم تر ان العقل زين لاهله ولكن تمام العقل طول التجارب

وقال ابو الفتح البستي

الم تر ان المرء طول حياته معنى بامر لا يزال يعالجه
كذلك دود القز ينسج دائما ويهلك غمما وسط ما هو ناصجه

وقال اخر

الم تر ان الناس يتخذ بعدهم احاديثهم والمرء ليس بخالد

وقال اخر

الم تر ان المرء يزداد عزّة على اهله ان يعلموا انه مثري

و ينحط منه القدر ان كان معدماً واصبح لا يرجي لنفع ولا ضرر
وقال ابن الراوندي

اليس عجباً بان امرءاً لطيف الخصام دقيق الكلم
يموت وما حصلت نفسه سوى علمه انه ما علم

وقال اخر

الى اي المدائن سرت يوماً رايت قبورها قبل القصور
اتاك الوعظ قبل الحظ منها نعم ونذيرها قبل البشير

وقال ابو العلاء المعري

الى الله اشكو انني كل ليلة اذا نمت لم اعدم خواطر او هام
فان كان شراً فهو لا شك واقع وان كان خيراً فهو اوضاع احلام

وقال اخر

اما ترى الدنيا فذاك الوري كهرة تاكل اولادها

وقال اخر

اما العدو فيبدي ما عنده ويكشف
لكن تونق وحاذر من الصديق الملائف

وقال اخر

امرء على الديار ديار ليلى اقبل ذا الجدار وذا الجدارا
وما حب الديار شغلن قلبي ولكن حب من سكن الديارا

وقال اخر

ان آثارنا تدل علينا فانظروا بعدنا الى الآثار

وقال ابن المعتز

انظر الى حسن هلال بدا بهتك من انواره الخندسا
كمنجل قد صيغ من عسجد يحصد من زهر الدجى نرجسا

وقال تميم بن معد

انظر الى الليل كالزنجي منهزما والصبح في اثره يعدو باشبهه
والبدر منتصب ما بين انجمه كانه ملك في صدر موكبه

وقال المتنبى

انا لفي زمن ترك القبيح به من اكثر الناس احسان واجمال

وقال اخر

انت الذي ولدتك امك باكيا والناس حولك يضحكون سرورا
فاحرص الى عمل تكون اذا بكوا في يوم موتك ضاحكا مسرورا

وقال اخر

ان الامور اذا بدت لزوالها فعلامه الادبار فيها تظهر

وقال اخر

ان العرائين تلقاهم محسدة ولا ترى للثام الناس حسادا

وقال اخر

ان عاد شملي بين اهواه مجنعا لا اعنب الدهر يوما بالذي صنعا

وقال اخر

ان الشريف هو الشريف بنفسه ليس الشريف بعمه ونجاله

وقال جرير

ان العيون التي في طرفها مرض قتلنا ثم لم يجيب قتلانا
بصر عن ذا اللب حتى لا حراك به وهن اضعف خلق الله اركانا

وقال اخر

ان الفتى من بدا منه الجميل بلا وعده ومن انجز الميعاد نصف فتى
ومن تخلى عن الامرين فامرأة ونصف امرأة من خلفه ثبنا

وقال اخر

انفق بمقدار ما استفدت ولا تسرف وعش فيه عيش مقتصد
من كان فيما استفاد مقتصدا لم يفقر بعدها الى احد

وقال اخر

ان الفقيه اذا غوى واطاعه قوم غووا معه فضع وضعها
مثل السفينة ان هوت في لجة تفرق ويفرق كل ما فيها معا

وقال قيس بن العاصم

ان القداح اذا اجتمعن فرامها بالكسر ذو حنق وبطش ايد
عزّت فلم تكسروان هي بددت فالوهن والتكسير للثبوت

وقال محمد الانباري

ان قدم الصاحب ذا ثروة وعاف ذا فقر وافلاس
فالله لم يدع الى بيته الا المياسير من الناس

وقال اخر

ان الكريم اذا تمكن من اذى انسته قدرته الحقوق فاقلا
وترى اللئيم اذا تمكن من اذى يطنى ولا يبقي لصلح موضعا

وقال اخر

ان كنت ازمت على هجرنا من غير ما جرم فصبر جميل
وان تبدلت بنا غيرنا فحسبنا الله ونعم الوكيل

وقال اخر

ان كنت تبغى العلم او اهله او شاهداً يخبر عن غائب
فاعتبر الارض بسكانها واعتبر الصاحب بالصاحب

وقال ابو الفتح البستي

ان كنت تطمع في العلياء تخطبها وتبغى منزل التكريم تسكنه
لا تجل نفسك من علم تسود به فقدر كل امرىء ما كان يحسنه

وقال المنبجي

ان كنت عن خير الانام سائلا فخيرهم اكثرهم فضائلا

وقال اخر

ان اللثيم اذا راى لينا تزايد في حرانه
لا يتحدث عن فصلاح من جهل الكرامة في هوانه

وقال اخر

ان التي ملكتني في الهوى ملكت مجامع الحسن حتى لم تدع حسنا
رفت غزالاً وفاحت عنبراً وبدت شمساً وماجت غديراً واثنت غصنا

وقال ابو الحسن الاندلسي

ان الذي يروي ولكه يجهل ما يروي وما يكتب
صخرة تنبع امواها تسقى الاراضي ولا تشرب

وقال المتنبّي

ان الليالي للانام مناهل تطوي وتنشردونها الاعار
قفصاهنّ مع المموم طويلة وطواهّنّ مع السرور قصار

وقال اخر

انما انفسنا عارية والعواري حكها ان تسترد

وقال اخر

ان المقادير اذا ساعدت الحقت العاجز بالحازم

وقال اخر

ان النفوس لا جناد مجندة فما تعارف منها فموؤتلف

وقال القاضي عياض رضي الله عنه

ان هذا الريع شيء عجيب تضحك الارض من بكاء السماء
ذهب حيثما ذهبنا ودرّ حيث درنا وفضة في الفضاء

وقال اخر

ان يسمعوا الخير يخفوه وان سمعوا شراً اذا عوا وان لم يسمعوا كذبوا

وقال اخر

اني اعزبك لا اني على ثقة من البقاء ولكن سنة الدين

فما المعزي يباقي بعد ميتته ولا المعزي وان عاشا الى حين
 وقال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب رضي الله عنه
 اني رأيت وفي الايام تجربة للصبر عاقبة محمودة الاثر
 وقل من جد في امر يحاوله واستصعب الصبر الا فاز بالظفر

وقال اخر

اني لا آمن من عدو عاقل واخاف خلا يعتربه جنون
 فالعقل فن واحد وطريقه اهدى وارضى والجنون فنون

وقال اخر

اني وجدت الغني زينا لصاحبه في اهله وفقير القوم محقور
 ان المقلين لا تنسى ذنوبهم وذنوب ذي المال عند الناس مغفور

وقال اخر

اول الجميل اذا قدرت فانه لاشي اتفع منه للانسان
 واستبق بين الناس ذكرا صالحا فجميع ما فوق البسيطة فان

وقال ابن المعتز

اهدي الى التي نفسي الفداء لها الورد نوعين مجموعين في طبق
 كان ايضه من فوق احمره كواكب اشرفت في حمرة الشفق

وقال اخر

الا ان عين المرء عنوان قلبه تخبر عن اسراره شاء ام ابى

وقال اخر

الا ان الفراق اذاب جسمي وحملني هموما لا نطاق
 الا ليت الوصال يعود يوما فاخبره بما فعل الفراق

وقال ابو العلاء المعري

الا انما الايام في الشكل واحد وهذي الليالي كلها اخوات
 فلا تطلبن من عند يوم وليلة خلاف الذي مرت به السنوات

وقال ابن نباته

الا فاخش ما يرحى وجدك هابط ولا تحش من شيء وجدك رافع
فلا نافع الا مع النخس ضائر ولا ضائر الا مع السعد نافع
وقال اخر في اسامي الفقهاء السبعة

الاكل من لا يقتدي بأئمة فقسّمته ضيزى عن الحق خارجه
نغذّم عبيد الله عروة قاسم سعيد ابو بكر سليمان خارجه
وقال اخر

الا يادار لا يدخلك حزن ولا يغدر بصاحبك الزمان
فتم الدار انت لكل ضيف اذا ما ضاق بالضيف المكان
وقال اخر

اياك والامر الذي ان توسعت موارد ضاقت عليك المصادر
وما حسن ان يعذر المرء نفسه وليس له من سائر الناس عاذر
وقال اخر

ايظني الزمان وانت فيه وتاكلني الكلاب وانت ليث
ويروى من حياضك كل صائر واعطش من حماك وانت غيث
وقال الوزير المغربي

اي شيء يكون اقيح مرى من صديق يكون ذا وجهين
من ورائي يكون مثل عدوي واذا يلقي يقبل عيني
وقال اخر

ايها الفاخر جهلاً بالحسب انما الناس لامر ولأب
انما الفخر بعقل راجح وباخلاق حسنة وادب

حرف الالف

والا بیات فارسیه

آبم ز کرم بروی کار آوردی وز موج فراغم بکنار آوردی
صبرم بدل از غم فکار آوردی خواهم بدو چشم اشکبار آوردی

وقال اخر

آبی بجاست کآتش هجرم جگر بسوخت وین برق جانکداز همه خشک وتر بسوخت
گفتم که سوز آتش دل کم شود باشک آنسوز کم نکشت ووزانم بتر بسوخت

وقال اخر

اجل چون فرود آید از پیش و پس پس و پیش نکذاردت یک نفس
وقال کمال

احداث دهر و لطف تو و اشتیاق من هر یک ازین سه گانه ندارد نهائی
وقال اخر

احوال دردمندی مایی نهایتست هنگام دستگیری و وقت عنایتست
وقال صائب

اخلاط دیده عینک را حروف آموز کرد صحبت روشن ضمیران کورر اینا کند
وقال اخر

آخر همه کدورت کلچین و باغبان کرد دبدل صلح چو فصل خزان شود
وقال قاتنی

آدمی کورا نباشد تجربت بر چنان آدم شرف داردستور
می خوردمسکین نمک بر جای قند طعم شیرین رانی داند ز شور

مختصر گویم بهر کاری که هست کورینا بهتر از بینای کور

وقال حافظ

ارباب حاجتم زبان سؤال نیست در حضرت کریم تنها چه حاجتست
جام جهان نماست ضمیر منیر دوست اظهار احتیاج خود آنجا چه حاجتست

وقال آخر

ادب آموز و علم حاصل کن ناشوی در زمانه بکزی بده
مرترا هیچ منفعت ندهد نسبت استخوان پوسیده

وقال اخر

آرزومندی من خدمت دیدار ترا چون جفای فلک و محنت من بسیار است
کوشم از کوهر الفاظ تو تا محروم است همچو الفاظ تو چشم همه کوهر بار است

وقال عماد

از ادب دور است رفیق بنی طلب نزدیک دوست

ورنه پای شوق را مانع در و دیوار نیست

وقال اخر

از آتش شوقی که بود درنی کلکم بنود عجب ارنامه بسوزد که تحریر

وقال اخر

از آن بسوی تو دارم رخ امید که تو یک کرشمه توانی که کارها سازی
کشادکار من از عنایتت بست است چر اچاره بیچارگان نپر دازی

وقال ذوقی

از نجات بدم امید نو امید شود کر نبشا نم درخت کل بید شود

بر کلبه تار ما بفتد پر تو کر جرم فلک تمام خورشید شود

وقال اخر

از تو نیا ید بتوی هیچ کار یار طلب کن که بر آید زیار

هست زیاری همه رانا کویر خاصه زیاری که بود دستگیر

وقال اخر

از جان طمع بریدن آسان بود ولیکن از دوستان جانی مشکل توان بریدن

وقال اخر

از حسن نفیس نیست مردم از جوهر مردی نفیس است
زیبا صغی که هست بدخو چون خوب خط غلط نویس است

وقال اخر

از خاطر ما آنچه زرفت است توی در خاطر تو آنچه نیا ید ما یم

وقال نظامی

از خراب تن نکردد روح دانا خاکسار مرغ در پستی نکردد از شکست شاخسار

وقال اخر

از خون جگر دو چشم پرغم بهتر وز سوز و کداز محنت و غم بهتر
یک لحظه حضور دل بدرگاه خدا از سلطنت تمام عالم بهتر

وقال سلیم

از دشمنان برند شکایت بدوستان چون دوست دشمن است شکایت بکاریم

وقال اخر

از دشمنان دوست حذر کر کنی رواست بادوستان دوست ترا دوستی نکوست
اندر جهان بدین دو گروه ایمنی مباد بردوستان دشمن و بردشمنان دوست

وقال آخر

از دشمن خود چنین ترسم کردشمن یار و یاردشمن

وقال قتالی

ازد قتر عشق رازی خوان و مکوی مرکب پی این قافله می ران و مکوی
خواهی که دل و دین بسلامت ببری می بین و مکن ظاهر و می دان و مکوی

وقال اخر

از دم ضیح ازل تا آخر شام ابد دوستی و مهر بر یک عهد و یک میثاق بود

وقال عراقي

از صفای می و لطافت جام درهم آمیخت رنگ جام و مدام
همه جام است و نیست کوبی می یا مدام است و نیست کوبی جام

وقال اخر

از صفحه بیاض و سواد خط خوشش کوبی که صبح و شام بهم اتصال یافت
چشم خرد ز عین معانیش نور دید رخسار دولت از خط ز بیاش خال یافت

وقال اخر

از ضعیفی چنان شدم که ز تن بردل من به بینی اسرارم

وقال طالب

از ضعف بهر جا که نشستیم وطن شد وز کر به بهر جا که گذ شیم چمن شد
هر سنک که بر سینه زدم نقش تو بگرفت وان هم صنی بهر پرستیدن من شد

وقال آخر

از غرائب هر آنچه من شنوی بر میاور بمنع آن برهان
ممکنش دان نه ممتنع که حکیم گفته هر چیز هست در امکان

وقال نورس

از غصه تم نزار شد چون پرگاه و ز ضعف نماید درد لم قوت آه
کاهی و برو هزار کوه اندوه لا حول ولا قوه الا بالله

وقال خواجه عبید الله الاحرار قدس سره

از کبر مدار هج در دل هوسی کز کبر بجایی نرسید است کسی
چون زلف بتان شکستی عادت کن تا صید کنی هزار دل در نفسی

وقال آخر

از مرک حذر کردن دو روزه روانیست روزی که قضا باشد و روزی که قضانیست
روزی که قضا باشد کوشش نکند سود روزی که قضا نیست برومرک روانیست

وقال مولانا جلال الدین الرومی قدس سره

ازنی شکر ای جان بمدار سازند وزیرك درخت طوت دیاسازند
آهسته مکن شتاب صبری بنای کز غوره بروز کار حلوا سازند

وقال حافظ

آسایش دو کیتی تفسیر این دو حرف است بادوستان مروّت بادشمنان مدارا
وقال آخر

اسباب ضعفم ازان موی میان پرس شیرینی و تلخی من از باده کشان پرس
وقال ابو یزید البسطامی قدس سره

اسرار ازل رانه تو دانی ونه من وین حرف مغمی نه تو خوانی ونه من
هست از پس پرده گفتگوی من و تو کر پرده بر افتدنه تومانی ونه من
وقال آخر

آسمان افضل زمانش خواند دهر علامه جهانش خواند
هر چه در دهر نقش دانائی است دل اورابدان توانائی است
عقلیش از قیاس عقل برون نقلیش از اساس نقل فزون
اوچو ابر کرم بفرق جهان طالبان چون صدف کشاده دهان
وقال راغب

آسوده خاطران چمن را چه آکھی زان ناله که مرغ گرفتار می کند
وقال آخر

آفتاب از خاک بردارد بلطف ارذره را هیچ نقصانی نباشد جز کمال آفتاب
عراقی

آفتاب رخس چو کرد ظهور هر که او ذره بود مظهر کشت

وقال آخر

آفرین بر ملک تقاشی که داد بکر معنی را چنین لفظی جمیل

وقال آخر

افسوس که اهل خرد وهوش شدند وز خاطر همدمان فراموش شدند

آنها که بصد زبان سخن می گفتند آیچه شنیده اند که خاموش شدند

وقال فیضی

افعال من مطابق میزان استوا است از باب انفعال گرفتند مصدرم

وقال اخر

اقبال رابعا نبود دل دروخته عمری که در غرور گذاری هبا بود
ورنیست باورت زمن این نکته خود بین اقبال را چو قلب کنی لابقا بود

وقال اخر

اگر بیارمن از من کسی دعا برساند دعا کنم که خدایش بده عابر ساند

وقال ابن یحیی

اگر خاطرت میل کاری کند گران کار داری امید بهی
ازین پیشتر عاقلان گفته اند فارسل حکیمآ ولا توصه

وقال اخر

اگر ز حضرت تو بنده غائب است بن بدل ز خدمت تو هیچ لحظه غائب نیست

وقال اخر

اگر در خدمتت تقصیر کردم بفضل شاملت امید وارم

وقال آخر

اگر مهابت او بانگ بر زمانه کند قطار هفته وایام بکسلد ز مهار

وقال حافظ

اگر محمول حال جهانیان نه قضا است چرا بجاری احوال برخلاف رضا است
هزار نقش بر آرد زمانه و نبود بگر چنانکه در آینه تصور ماست

وقال اخر

اگر هم بدین نوع باشد فراق بر آبد ز تن جانم از اشتیاق

وقال آخر

اگر ازد و ستانم چاره در دهنانم کن وگر ازد شمنانم تیغ برکش قصد جانم کن

بهر جارفته ام یا میروم مدح تویی گویم اگر جانی شکایت کرده ام قطع زبانه کن
 وقال آخر

اگر ترا نظری بر من ضعیف بود و کر ترا کرمی بر من کدا باشد
 از آن طرف نپذیرد کمال تو نقصان و زین طرف شرف روزگار ما باشد
 وقال ابو سعید ابو الخیر قدس سره

الله بفر یا دمن بیکس رس فضل و کرمت یار من بیکس بس
 هر کس بکسی و حضرتی می نازد جز حضرت توندارد این بیکس کس
 وقال بهاء الدین الملقب (شاه نقشبند) قدس سره

الله ترا عزیز میدارم و بس با عزت آنکه نیست مانند تو کس
 الله درین واقعه دستم گیری الله همین زمان بفر یادم رس

وقال کمال

آمد صبا و غنچه کل رازم کشود روی دلی به بلبل خونین جگر نمود
 وقال حافظ

امید وار چنانم که کار بسته بر آید وصال چون بسر آمد فراقم بسر آید
 وقال آخر

آمد از حضرتی که خاک درش سرمه چشم اشکبار من است
 مرحمت نامه که درد و جهان سبب عز و افتخار من است
 عزت افزا خطی که تا بابد شرف اندوز روزگار من است

وقال حافظ

آن خاک در که سرمه اهل بصیرتست حاشا که کحل دیده هر بی بصیر شود

وقا ایضاً

آن آن که خاک را بنظر کیمیا کنند آیا بود که گوشه چشمی بما کند

وقال اخر

آن کس که سخنها ی عزیزان نکند کوش بسیار بخاید سه انگشت ندامت

وقال آخر

آنجا که لطف شامل و خلاق کریم تست جرم نکرده عفوکن وما جرامپرس

وقال آخر

آن را که چنین جمال باشد کردل ببرد حلال باشد
وانکس که بدان چنان جمالی عاشق نشود و بال باشد

وقال آخر

آنی که دوی درد و صدغم بکنی اصلاح پریشانی عالم بکنی
پیوسته کنی تو فکر کار همه کس وقت است که فکر کار من هم بکنی

وقال آخر

آن مژده که اقبال همی داد و فاشد و آن کار که ایام همی خواست بر آمد

وقال آخر

انتظار از حد گذشت آخر یا ای غبار خاک پایت توتیا
ترسم از هجرت بمیرم نا کبان آن زمان خواهی یا خواهی میا

وقال آخر

آنجا که شخص تست مجسم بود هنر و آنجا که طبع تست مصور شود کمال

وقال آخر

آنجا که کمال کبریای تو بود عالم نمی از بحر عطای تو بود
ما راجه حد حمد و ثنای تو بود هم حمد و ثنای تو سازی تو بود

وقال آخر

آنچه از شوق تست دردل ما خامه رانیست قوت تحریر

وقال آصفی

آن حور که خط مشکبارش پیدا است بر دامن گل بنفشه زارش پیدا است
امسال طراوت هزارش پیدا است سالی که نکوست از بهارش پیدا است

وقال سبحانی

آن کس که بچشم خویشتن رددارد در چشم کداوشه نظاره که دارد
در یاخود و گوهر خود و غواص خود است هان غوری کن که این سخن ته دارد

وقال اخر

آن را که هلاک می پسندی روزی دو بخدمت آشنا کن
چون انس گرفت و مهر پیوست بازش بفرق مبتلا کن

وقال کلیم

آن کس که مایه دار بود خود نمای نیست هرگز کسی کلی بسر باغبان ندید

وقال حافظ

آنچه در مدت هجر تو کشیدم هیبت در یکی نامه محال است که نفریر کنم

وقال اخر

آن دوست که دیدنش بیار اید چشم بی دیدنش از گریه نیاساید چشم
مارا ز برای دیدنش باید چشم وردوست نه بینم بچه کار آید چشم

وقال اخر

آنکه دائم هوس سوختن مامی کرد کاش می آمد و از دور تما شامی کرد

وقال اخر

آنکه میدارد بجای چشم چون عینک ترا از نظر اندازد وقتی که محتاج تو نیست

وقال اخر

آورد صبا نامه مشکین رقت شدر وضه جان تازه زرشخ قلمت
من مرد جواب آن نیم لیک مرا انداخت درین ورطه کمال کرمت

وقال اخر

اول و آخر قرآن زجه با آمد وسین یعنی اندر ره دین رهبر تو قرآن بس

وقال فضولی

آه از آن بادیه پیمای بیابان حسد که ندارد ددل ظلانیش از عرفان نور
چون عناکب بدو پیتی که بهم می بافد خویش را دیده به از بانای بیت المعمور

غیب باشد همه جا مطرح مد نظرش کردد از کرد حسد دیده انصافش کور
وقال خسرو

آهوز تو آموخت بهنگام دویدن رم کردن و استادن و واپس نکریدن
پروانه زمن شمع زمن کل زمن آموخت افروختن و سوختن و جامه دریدن
وقال اخر

ایام بقا چو باد نوروز گذشت روزان و شبان بخت و سوز گذشت
تا چشم نها دیم بهم صبح رسید تا چشم کشودیم زهم روز گذشت
وقال اخر

ای که بز اوج برج تعظیبت نسر طائر ز بیم بنهد سر
هر که در منصبی قدم بنهد امر ونهی تو باشدش رهبر
آخرای نور دیده اسلام نیک در روی حال من بنکر

وقا اخر

این آن اساس نیست که گردد خلل پذیر
لو دکت الجبال او انشقت السما

وقال اخر

این پیک خجسته پی کران سوی رسید چون باد بهار عنبرین بوی رسید
وقال اخر

این چه منشور کریم است که از هر شکنش بوی جان پرور احسان و عطامی آید
وین چه انفاس روان نجش عبیر افشانست که از ورائحه مشک خطامی آید
وقال اخر

این سایه ها زوال پذیرند عاقبت در سایه کر بیز که آن رازوال نیست
وقال حافظ

این پیک نامور که رسید از دیار درست آور دحر زجان زخط مشکبار دوست
دل دادمش بمژده و خجالت همی برم زین کم عیار که کردم نثار دوست

شکر خدا که از مدد بخت کار ساز بر حسب آرزوست همه کار و بار دوست
 وقال مولانا جلال الدین الرومی قدس سره

ای در دل هر کسی زمهرت تابی وی از تو تضرعی بهر محرایی
 جاوید شبی باید و خوش مهتابی تا با تو حکایت کنم از هر بابی

وقال ابن یحیی

ای دل غم جهان مخور این نیز بگذرد کیتی چوهست بر کدر این نیز بگذرد
 کرد کند زمانه تو نیکو خصال باش بگذشت ازین بسی بتر این نیز بگذرد
 ورد و روزگار نه بر وفق رای تست انده مخور که بی خبر این نیز بگذرد

وقال ظهیر فاریابی

ای نوبت تو گذشته از چرخ بسی بی نوبت تو مباد عالم نفسی
 آوزاء نوبت بهر کس بر ساد لیکن مر ساد از تو نوبت بکسی

وقال اوحدی

ای آمده گریان تو و خندان همه کس وز آمدن تو کشته شادان همه کس
 امر و ز چنان باش که فردا چوروی خندان تو برون روی و گریان همه کس

وقال اخر

ای دل خبر وصال یار آمد باز آرام بیجان یقین آید باز
 کوئی که بگلزار خزان دیده عمر امید رسیدن بهار آید باز

وقال ابویزید البسطامی قدس سره

ای عشق تو کشته عارف و عامی را سود ای تو کم کرده نکو نامی را
 شوق لب میگون تو آورده برون از صومعه بایزید بسطامی را

وقال اخر

ای کردش چرخ چند آری ویری هستی ز وفا وعهد یکبارہ بری
 بر قامت شاهی چو قبایی دوزی بازاز پی ماتمس تو صد جامه دری

وقال بابا افضل کاشی

ای جمله خلق را ز بالا و ز پست آورده بفضل خویش از نیست بهست
بر در که عدل توجه در ویش وجه شاه و ز خانه عفو توجه هشیار وجه مست

وقال ابو سعید ابوالخیر

ای آنکه بلك خویش پاینده توی در ظلمت شب صبح نماینده توی
کار من بیچاره قوی بسته شد بکشای خدا یا که کشاینده توی

وقال اخر

ای آنکه ز کمیت همه کس حیرانند دیوانه ودانا ببرت یکسانند
القصه ز تو غیر تو کس واقف نیست نازم بتقدس تو ای بی مانند

وقال اخر

ای آنکه مرا ز هجر تو خون شد دل و ز هجر تو منسجم حاصل
تا از شرف ملازمت محروم بالله که نکشته ام زیادت غافل

وقال اخر

ای آنکه ز ما در آمدی تو عریان خلقی بتو خندان و تو بودی کریان
کاری بکن ای دوست که وقت رفتن خلقی بتو کریان و تو باشی خندان

وقال اخر

ای بر سر کتاب ترا منصب شاهی منشی فلك داده برین قول گواهی
زلف خط مشکین تو بیک حلقه ندارد بی رائحه خاصه اسرار آلهی
یا جذبه نوک قلم گاه ربایت پذیرفته هیولای سخن صورت گاهی

وقال اخر

ای خاک درت کعبه ارباب ارادت کر روی بسوی تونیارم بکه آرم

وقال آخر

ای از صریر خامه دولت فزای تو هر روز کار دولت و دین مستقیم تر
تصدیع می کنم چه کم چون ندیده ام اندر جهان ز ذات شریف کریم تر

وقال اخر

ای چرخ خرابی از کینه تست یی داد گری رسوم دیرینه تست
 ای خالک اگر سنیه تو بشکافند بس کوهر فیتی که در سنیه تست

وقال اخر

ای آرزوی دل محبت خیزم آرام ده جان بلا انکیزم
 نه طاقت آنکه با غمت در سازم نه قوت آنکه از غمت بگریزم

وقال اخر

ای چهره من زرد چو کاه از غم تو روزم چو شب تیره سیاه از غم تو
 در هجر رخت نه صبر دارم نه قرار آه از غم تو هزار آه از غم تو

وقال اخر

ای در طلبت فاسد جان مستعجل رشخ قلم تو باعث شادی دل
 از نامه تو کهی چنین شادم ساز کز خط تو کردم تسلی حاصل

وقال اخر

ای دل ییا که نامه شوقی رقم کنیم اظهار شوق خود بزبان قلم کنیم
 بر بسته نامه بفر سیتم سوی دوست بروی زخون دیده غم خود رقم کنیم
 باشد بدین بهانه دمی بی الم شویم شاید بدین وسیله زدل رفع غم کنیم

وقال اخر

ای دل چو بود عاریتی عمر عزیز صرفش نکنی عمر من الا بدو چیز
 یا عشق نکاری که پسندید ه بود یا صحبت یاری که بود اهل تمیز

وقال اخر

ای ذات تو بر کمال استغنا فرد فارغ ز عبادت کناه زن و مرد
 کز جمله کائنات کافر کردند بردا من کبریات ننشیند کرد

وقال اخر

ای ملک منظر و فرشته خصال تا جهان باد در جهان باشی
 نام نیست گرفته عالم را وز بد خلق در امان باشی

وقال آخر

اے مہر تو آئینہ انوار وجود قد ہمہ خم براہت از بہر سجود
مخلوق توند عالم و عالمیان تا بود چنین بود و چنین خواهد بود

وقال آخر

ای صبح سعادت ز جبین تو هویدا آن حسن چہ حسن است تبارک و تعالیٰ

وقال آخر

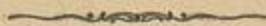
ای نفس هوا پرست غفلت تا کی در گوشہ حرص و آرزو عزت تا کی
تا چند ذلیل خلق بودن پی جاہ بہر امل اختیار ذلت تا کی

وقال آخر

ای نہ فلک زخمر من صنع تو دانہ وز قصر کبریای تو عرش آستانہ
پرواز گاہ طائر صنعت کجا بود مرغی کہ دارد از دو جہان آشیانہ

وقال ابو سعید ابو الخیر قدس سرہ

ای واقف اسرار ضمیر ہمہ کس در حالت عجز دستگیر ہمہ کس
یا رب تو مرا توبہ دہ و عذر پذیر ای توبہ دہ و عذر پذیر ہمہ کس

حرف الالف

والایات ترکیه

قال الشاعر

ابتدای عملك آخری در پیش كرك كار اولده كشی عاقبت اندیش كرك

فضولی

آتش برق فراقك نار دوزخ تك الم جبره جام وصالك آب كوثر تك لذید
ای فضولی عالی كوردم قونمترلین هیچ نعمت كوردم دیدار دلبرتك لذید

وقال اخر

آتش عشقمی اطفا ایده مزبجر محیط ماجرا مزبزم ای دل دخی چوق صو كورر

وقال سرّی

الحذر اوله اسیر نام مانند نكین روسیاه ایلسنی ایام مانند نكین

وقال راشد

اخلاف كائناتی حکمه حمل ایله هب بوقسه تقدیر ایلز برا مرده حاشا غلط

وقال عزت منلا

ادبار سخت عاقلی دیوانه كوسترر اجبار بخت جاهلی فرزانه كوسترر
مرآة دولتك بوده بر سر مهبی منصبده آشنالری ییکانه كوسترر

وقال وهبی

آدم اودر كه ایتیمه تغیر وضعنی اقبال وبخت كندویه اولمش اولماش

وقال اخر

ارزان متاع فضل وهنر باق نه رتبه كیم ییك معرفت زمانه ده بر آفرینه در
ابنای دهر هر هنره آفرین ویرر یا رب بو آفرین نه تو كتمز خزینه در

وقال اخر

آرزوی اشتیاقك بيمصور ابتدی بنی دور بین شوقله یولارده کوز لردم سنی

وقال اخر

استقامتده قلم یاننده موم اولسه کشی ینه مقراض قضادن سرینی قورتاره من

وقال بلیغ

اسیر فرست اولوق باعث نقض حمیتدر گذرگاه عدوده مرد کامل در کین اولمز

وقال غوثی دده

آسیاب چرخه کندم کلدیم عیب ایله بزده معنی خرمنندن صچرامش بردانه بز

وقال میر عارف

اضطراب حال بادی سکونت اولدیغنی طفل ایکن معلوم اولدی جنبش کهواره دن

وقال ثابت

اضطراب نابهنکام استمز تحصیل کام موقعنده بی تکلف کار کنندین کوستر

وقال نابی

اظهار کین شعار دل زار من دکل اغیار ایله جدال بزم کار من دکل

وقال رضائی

آغردی جایجا سروقت تدبیر صلاح اولدی

اویان ای دیده جان خواب غفلتدن صباح اولدی

وقال بلیغ

اغیاره خاکراهنی وصف ایلز کوکل اعمابه شرح خاصیت توتیا عبث

وقال عارف حکمت بک

اقتضای حکمت اوزره سلب عقل ایلر قضا یوقسه کیم پابسته دار الشفا اولوق دیلر

وقال نشات

اقتضای قضای کین فیکون قیلدی هر امری وقتنه مرهون

وقال فنالی زاده علی افندی

اگرچه خانه پر نقشدر سرای جهان ولی کتابه لری (کل من علیها فان)
زمین محلّ بلا وزمان مدارعنا بودر سرای جهان نقشنه زمین وزمان

وقال اخر

اقليم فيضدر قومه الدن فناعتی اوقاتك ایتمه صرف ره کیمیا عبث

وقال اخر

البته بازیچه که نزد فلکده بر کرّه دوشش واقع اولور عاشق زاره

وقال اخر

البته مراعات اولنور شرط ایافت مبدول دکل هرکسه سمور عنایت

وقال سالک

النفات چرخنی کورم نابجاییکانه به دشمن عرفان اولور البته نادان آشنا

وقال اخر

الهی تیر مقصودم قرین استجابت قیل ادانی بزمنه تعظیم ایچون قدم کجان ایتمه

وقال اخر

امید ایتد کلرک ایدل او یارسه حکم تقدیره

ظهور ایلز سکا البت نه حاجت رای وتدبیره

وقال هوایی

امیدم بو وفادن اوله کوکلنده اثر پیدا خداقادر درایر سنک خارادن کهر پیدا

وقال ثابت

امورینه قاریشان آخرک وکیلی کبی نتیجه سنده غرامت چکر کفیلی کبی

وقال راغب پاشا

انتساب اهل دولت خاکی هم ایلر غزیز زائل اولمز صیت عزت کاسه فغفوردن

وقال اخر

انتقام آلمز ایسه م تیغ زبانه اکر شاعریت بکا هرو جهله بهتان اولسون

وقال راشد

انسانی حسن خاتمه در رو سپید ایدن صبحه شرف و یرن نفس واپسیندر

وقال طیار پاشا

انوار فیضه مظهر اولور قلبی صاف اولان آلفده ماه مهر جهانتا بدن فروغ

وقال اخر

اودالر بوتسم بزه دکدر بیلورز کلی تعریفه نه حاجت نه چیچکدر بیلورز

وقال سامی

اورتبه مرتفع بنیاد در قصر تواضع کیم ریاض جنته نظاره ممکدر زمینندن

وقال اخر

اوصاف محبت دهن خامه به صغمز تعبیر مزایای نهان نامه به صغمز

وقال وهی

اوظفل مکتبک دیکتندی حفظی خوش ادالرله

انی سوء نظر درن ایلسون محفوظ یا حافظ

کتابک راز مکتومندن اولمز محفظه آگاه

ینه اخلاص ییلز اولسه ده اهل ریاحافظ

کلام حق هر کیمدن اشنسه ک استماع ایت کیم

بوز لمز معنی قرآن اولور سه بد صدا حافظ

وقال ایضا

اوقومغه یا زیدن چوق سعی ایت که فالور نقشله جاهل خطاط

وقال اسعد

اوکرن لسان عصر ورسوم زمانه لی باق طبع ناسه وقته مناسب تکلم ایت

وقال راغب

اولان همواره طینت اضطراب ایتمز حوادثندن

که هامون ایلز پامالی سیلا بدن فریاد

دل مجروح زهر تازه در هر تسلیت راغب

تسلی شامت کونه احبا بدن فریاد

وقال بلیغ

اول پری تشریف ایچون غمخانه مه وعد ایلسه

باری یولده طلعم ایلر پشیمان دوندیر

وقال وهی

اولسه عجیبی غفلت نو دولتان فزون سنکین اولورد ماغده وقت شباب خواب

وقال سالم

اولسه منه عجب اشک روانم کبی پامال کوزدن بنی اول شوخ متمکار دوشردی

وقال اخر

اولقدر یاره لدی تیغ فراقک بنی کیم نه بلا چکدی کیمی یاره دن الله ییلور

وقال اخر

اولقدر نفرقی وارکو کملک انساندن کیم عکسم آدم دیو مرآته نگاه ایلیه لم

وقال اخر

اولزدی پاکدامن سرو اولسیدی سرکش دوشتمز دی خار الینه کل اولسه ملائم

وقال اخر

اولسه دفتر قسمتده مقید دانه کیم چکردی الم غربتی درویشانه

وقال شهری

اولسون وارسته بیج و تاب غمندن کینه خو مار سرما دیده به مولا کونش کوستر مسون

وقال نفعی

اون سکر بیک عالمی سیر ایلک لازم دکل هر تقسده فیض حق بر اوزکه عالمدر بکا

وقال اخر

اهل تمکینم بنی بکرتمه ای کل بلیله

درده یوق صبری هر لحظه بیک فریادی وار

وقال سامی

اهل رفتدر ایدن جذب قلوب ضعفا دزه پرور لك اولور فائده مهر منیر

وقال رومی بغدادی

اهل کاله جاهل اگر قدر بیلمسه معذور درملا متن ایتمك روا دكل
جاهل طبیعتنده مذاق کمال یوق هر نفسه اقتضای طبیعت خطا دكل
الفت همیشه فرعی اولور آشنا لغك جاهل فضیلت اهلی ایله آشنا دكل

وقال رشدی

ایاغندن بویز مك ال چكوب دور اولمز بكدر

بزم مست اولدن بوميله مخمور اولمز بكدر

وقال آخر

ایام انبساط ایله د لذت حیات طوفان لغمه آدمه لازمی عمر نوح

وقال عنقا

ایتدی بزی تیغ غم هجرانه نشانه بیلسنك عجبا نیلك اولقاشی كانه

وقال نورس

ایتسه لرده بزی پرکار کبی سرکردان مرکز آساینه واردد یرمز دائره ده

وقال نابی

ایتمز کباره ما ملکن صرف ایدن ضرر یردن سپهر شبنم الورسه مطر و یرر

وقال آخر

ایتمز کریم اولنار باب رجایی مسدود قیلز رحیم اولنار اهل نیازی مردود

وقال سامی

ایتمز کنار مطلبه کوهر نثار موج تا اولینجه ذلت ایله خاکسار موج

تعداد لطف نامتناهی حق محال اولسونی هیچ صحیفه یمده شمار موج

و یرمز بنای فقره خال جوش حادثات غرق ایده مز کینه خسی صد هزار موج

وقال طیار پاشا

ایتمز می حذر ذروه اقباله چیقانلر هر بر یوقشك عكسنى كوردكجه اینشله

وقال اخر

ایتمه امید صفا میکده کردوندن جام کردونده صفا اولسه نکون اولزدی

وقال راشد

ایدن صوت جرس راه خطر ده دعوت رهزن

هله دنیا ده یوقدر آدمه شهرت قدر دشمن

وقال اخر

ایدن تحت تصرف اکثر ادنی در بودنیایی

تذکر قیل که ادنی لفظنک تانیی دنیا در

وقال فطنت

ایدوب صرف آبرویک اویمه لطف ارباب خستدن

ند کلو آب ویرسک نخل خشکه میوه دار اولز

وقال اخر

ایدوب طالع عنایت بخت یاری عدودن انتقام آلتی نه خوشدر

وقال راشد

ایر بر ساحل مقصوده آخر فک دل قالمز اولور بر کون مساعدر روز کار اما زمان استر

وقال خاتی

ایر بشور منزل مقصودینه آهسته کیدن تیز رفتار اولنک پاینه دا من دولاشر

وقال ابی کمال

ایلسه ک طوطی به تعلیم ادای کلمات سوزی انسان اولور اما اوزی انسان اولز

وقال نورس

ایلسه عاشق نوله درد دلن جانانه عرض چونکه لازمدر قولک احوالی سلطانه عرض

وقال اخر

ایلسه م وصلک تمنای بخت یار اولز بکا اختیار ایتمه غمک دل غمکسار اولز بکا

صبر و طاقت بوق غم هجرانه بیلم نیلم آغلسه م عشاق ایچنده اعتبار اولز بکا

وقال رومی بغدادی

ایله جامه و دستار ایله نغرای خواجه باقر اولصورت عارف که اوله بی معنی
عرض ایدوب مالنی یاد ایله اصل ونسب دگلز اول سوزی عاقل که اوله لایعنی

وقال نورس

ایلیوب تجربه اشیایی بوییتی صکره ایتمش آویخنه لوح فلکه بر درویش
چوب را آب فرومی نبرد حکمت چیست شرم دارد زفر و بردن پرورده خویش

وقال ثابت

ایکیسی بر در معذب ایلمکده آدمی کوکب مسعود دشمن طالع مغوس دوست

وقال کمال بك

ایله عرض هزار بار بنه سحر قلمکله ائمه بوجهل کبی دعوی دانش قدمکله

وقال اخر

ای سالک راه حق سکا قطع طریق دشوار در اولسه رفیقک توفیق
طوت دامن مرشد توکل که سکا مقصود میسر اوله توفیق رفیق

زاری

ای سهی سرو کرم باغ جهان طور دجه طور

کلشن پر زینت کون و مکان طور دجه طوز

ذاتکی قیلش ستون خیمه اقبال حق

بارگاه نه قباب آسمان طور دجه طور

ثابت

ای صبا شانه زن زلف پریشان اوله کرم ایت تفرقه ساز دل یاران اوله

وقال باقی

ای صبا زلف دلاویزینی تحریک ایتدک بو قدر فتنه و آشوبه سن اولدک بادی

وقال روحی بغدادی

ای قاضی نجسته ادا کیم حق ایلش
 صاحب سریر مسند حکم قضا سنی
 جهد ایله کیم ملاحظه نفع دینوی
 حکم قضا ده اتمه یه اهل خطا سنی
 مقبول خلق قیلش ایکن علم و معرفت
 مردود خالق ایلیه ارتشا سنی

وقال اخر

ای کسب کاله اعتقادک ناقص
 تحصیل کاله اجتهادک ناقص
 عار اتمه طلبده حذر ایت اندن کیم
 کاملر ایچنده اوله آدک ناقص

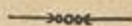
وقال اخر

ایله توفیقی بو بنده که یارنی رفیق
 قیل عنایت بکا کیم (انت ولی التوفیق)

حرف الباء

والايات عربية

قال الحسن بن الهاني

باني غادة تيمس بقدر تنثني فتنجل الاغصانا
لمست صدرها فباهت وقالت غصن قدي قد اثمر الرمانا

وقال آخر

باح مجنون عامر بهواه وكتمت الهوى فتمت بوجدي
فاذا كان في القيمة نودي من قبيل الهوى تقدمت وحدي

وقال آخر

بادر هواك اذا هممت بصالح خوف العواقب ان غفلت فتغلب
واذا هممت بسوء فتعده وتجنب الامر الذي يتجنب

وقال آخر

باضطراب الزمان ترتفع الا نذال فيه حتى يعم البلاء
وكذا الماء ساجياً واذا ما حرك ثارت من فعره الاقضاء

وقال ابو العلاء

بان امر الآله واختلف النا س فداع الى ضلال وهاد
والذي صارت البرية فيه حيوان مستحدث من جماد
والليب الليب من ليس يغتر بكون مصيره للفساد

وقال آخر

بانوا فامطرت الاجفان بعدهم من نوء عيني على الخدين نوعين

حتى اذا انقضت عيني مدامعها بقيت ابيكم دمعاً بلا عين
وقال آخر

بئس المطاعم حين الذل تكسيها فالقدر منتصب والقدر مخفوض
وقال الشريف الرضي

بننا ضحيعين في ثوبي هدى وثقى يلفنا الشوق من فرع الى قدم
وبات بارق ذلك الثغر يوضح لي مواقع اللثم في داج من الظلم
وقال آخر

بداري عجوز مضى خيرها ومن شعرها مقلتي تدمع
فياليت ايامها تنقضي وباليتها حية تسمع

وقال الغاني

بدا في سماء الدين والمملك كوكب فلم يبق في الدنيا وفي الدين غيب
وجلى سماء لا تفور نجومها وكل نجوم الافق تبدو وتغرب

وقال نواجي

بدا ليل العذار فملت قلبي وقلت سلوت اذطلع العذار
فاصبح صبح غرته بنادي كلام الليل يحجوه النهار

وقال آخر

بدت شعرة بيضاء في وسط لحيتي فبادرتها بالتنف خوقاً من القذف
فقات على ضعفي تقويت يافتي فدونك والجيش التي اتى خلفي

وقال اخر

البدر يكمل كل شهر مرة وجمال وجهك كل يوم كامل
وهلاله في قلب برج واحد ولك القلوب جميعهن منازل

وقال المتني

بذا قضت الايام ما بين اهلها مصائب قوم دون قوم فوائد
وقال ابو الوليد

برح لي ان علوم الورى علمان ما ان عنهما من مزيد
حقيقة يعجز تحصيلها وباطل تحصيله لا يفيد

وقال اخر

برهن اقليدس في فنه وقال في النقط لا تقسم
ولي حبيب فنه نقطة موهومة ان يتبسم

وقال ابونواس

بروحى غزال كان للناس قبلة وقد زرت في بعض الليالي مصلاه
ويقره في المحراب والناس خلفه ولا تغفلوا النفس التي حرم الله
فقلت تأمل ما تقول فانها فعالك يامن تقتل الناس عيناه

وقال اخر

بالرفق مارس ولائن من تخالطه وغالظن اذا لم ينفع اللين

وقال اخر

بالصدق ينبجوا الفتى من كل معصية والكذب يزرى باقوام وان سادوا

وقال القاضي عبد الوهاب المالكي

بغداد دار لاهل المال طيبة وللفاليس دار الضنك والضيق
اقت فيها مضاعا بين ساكها كانني مصحف في بيت زنديق

وقال اخر

بفضل الله انا لا نبالي وان كان العدو رى يبجيه
وليس يضرنا الحساد شيئاً فسوء المكسر ملتحق باهله

وقال الامام الشافعي

بقدر الجد تكتسب المعالي ومن طلب العلى سهر الليالي
تروم الدر ثم تنام ليلاً يخوض البحر من طلب اللثالي

وقال اخر

بقدر لغات المرء يكثر نفعه وتلك له عند الشدائد اعوان

فبادر الى حفظ اللغات مسارحاً فكل لسان بالحقيقة انسان

وقال سعد بن ليون

بقدر همته يعاود الفتى ابداً لاخير في حامل الممات ممتن
هيات يعاود فتى حمول همته يقوده لا بتدال النفس والمهن

وقال اخر

بقيت في العز والاقبال يادار ما جن ليل وما قد لاح انوار
في بابك السعد يا وى كل من دخلوا واخبر منك لمن وافاك مدرار

وقال اخر

بلاء ليس يشبه بلاء عداوة غير ذي حسب ودين
بيحك منه عرض لم يصنه ويرتع منك في عرض مصون

وقال اخر

بلاد الفناها على كل حالة وقد يولف الشيء الذي ليس بالحسن
وتستحسن الارض التي لاهواء بها ولا ماؤها عذب ولكنها وطن

وقال اخر

بلاد بها حل الشباب تيمتي واول ارض مس جلدى تراها

وقال اخر

بلاد الله واسعة القضاء ورزق الله في الدنيا فسيح
فقل للقاعديين على هوان اذا ضاقت بكم ارض فسيحوا

وقال اخر

بلغت الذي قد كنت امله لكم وان كنت لم ابلغ بكم ما اوّمل
وما لي بحق واجب غير اني اليكم بكم في حاجتي اتوسل

وقال ابن المعتز

بلوت اخلاء هذا الزما ن وافلت بالهجر منهم نصبي
وكلمهم ان تصفحتهم صديق العيان عدو الغيب

وقال اخر

بلوناهم واحداً واحداً وجدناهم الكحل كالواحد
فلا زراً الرب ولدانهم ولا بارك الرب في الوالد

وقال اخر

بالله اقسام عن يمين صادق وهو الشهيد عليّ فيما قلته
لو كنت اقدر ان اكون مكان ما سطرته شوقاً اليك لكنته

وقال اخر

بلينا بقوم كالبهائم لم يعوا اراذل قوم في صفات اكابر
ولوشاء ربي خصمهم بثلاثة قرون واذناب وشق حوافر

وقال اخر

بليت بقوم ما لهم في العلي يد ولا قدم تسعى لبذل الضائع
اذا نظرت عيني اليهم تجست بروه يتهم طهرتها بالمدايع

وقال اخر

بليت بها فقياً ذا جدال يكابر بالدليل وبالذلال
سالت وصاله والوصل حل فقال نهي النبي عن الوصال

وقال ابن الميهن

بما بيننا من حرمة هل رايتما ارق من الشكوى واقسى من الهجر

وقال اخر

بالمخ تصلح ما نخشى تغيره فكيف بالمخ ان حلت به الغير

وقال اخر

بناة مكارم واساة كلم دماً وهم من الكلب الشفاء
فلو ان السماء دنت لمجد ومكرمه دنت لم السماء

وقال اخر

بني الله للاخيار بيتاً سواؤه هموم واحزان وحيطانه الضر

وادخلهم فيه واغلق بابه وقال لهم مفتاح بابكم الصبر

وقال اخر

بيني وبينك في المحبة نسبة مستورة عن سرّ هذا العالم

نحن اللذان تعارفت ارواحنا من قبل خلق الله طينة آدم

وقال جرير

بيض اوانس ما هممن برية كظباء مكة صيدهن حرام

يجسبن من لبن الحديد زوانيا ويصدّهن عن الخنا الاسلام

حرف الباء

والایات فارسیه

قال ییدل

باوج کبریا کر پهلوعجزاست راه آنجا سرمویی کرا ینجاخ شوی بشکن کلاه آنجا

وقال آخر

با آنکه خصومت نتوان کرد بساز دستی که بدنندان نتوان برد بوس

وقال آخر

با آب کوثر وز زم سفید نتوان کرد کلیم بخت کسی که بافتند سیاه

وقال مولانا خالد قدس سره

بامید سرخود پای منه در ره عشق کاندترین مرحله سر باختن اول قدم است

وقال آخر

با بدان کم نشین که صحبت بد کرچه پاکی ترا پدید کند

آفتاب بدین بزرگی را دزد ابر ناید بد کند

وقال آخر

باط کفت ما می در تب و تاب باشد که بجوی رفته باز آید آب

بط کفت چومن قد بد کستم تو کباب دنیا پس مرکه ما چه ذریا چه مراب

وقال آخر

باحکمی سخنوری میکفت که زبان شو چرا همه گوئی

لب پراز خنده کردو با او کفت حکمتی نیست به زخا موئی

وقال حافظ

باخرابات نشینان زکرامات ملاف هر سخن جایی وهر نکته مکانی دراد

وقال آخر

بادرد هجر طاقت و بیطاعتی یکی است تمکین کوه وگاه درینجا برابراست

وقال شمس الدین

باد شمس من چود دوست بسیار نشست بادوست نشایدم که دگر بار نشست

پرهیز ازان عسل که بازهر آمیخت بگر یز ازان مکس که بامار نشست

وقال آخر

باد سرکشته بسان قلم آن بیسرو پا

که بود تیشه بنیان معارف قلمش

زینت صورت لفظ است خطش لیک چه سود

پرده شاهد معنی است سواد قلمش

وقال اخر

بادوقبله درره توحیدن توان رفت راست یارضای روست باید یارضای خویشتن

وقال ریاضی

بازخون جگر از دیده کشادم بی تو دست من کبر که از پای فتادم بی تو

وقال اخر

بازیچه ایست طفل فریب این متاع دهر بی عقل مردمان که در و مبتلا شوند

وقال جلال الدین الرومی قدس سره

بازیچه قدرت خدائیم همه اوراست توانگری کدائیم همه

بر یکدیگر این زیادتی جستن چیست آخر زدر یکی سرائیم همه

وقال اخر

بازآی که ازجان اثری نیست مرا مدهوشم وازخود خبری نیست مرا

خواهم که بجانب تو پر وازکم اماچه کم بال و پری نیست مرا

وقال اخر

باشادئي زمانه غم بيشمار هست درجام روز کارمی خوشکوار نیست
يك كس بزير كبد نیلو فری که دید کز خون دیده عارض اولاله زار نیست

وقال اخر

باكر انجانان مكو حرف كران تانشنوی كوه در درد صدایی اختیار افتاده است

وقال اخر

پاك طينت نشود عاقبت كارش بد پنبه چون كهنه شود كاغذ قرآن كردد

وقال صاحب

پاكان چوروی در حرم كبریا كنند اول زپا فتاده دل رادعا كنند
دردی كشان مجلس (قالوا بلا)ی عشق حاشا که از برای دو عالم یا كنند

وقال اخر

باولی نعمت ار برون آبی کرسپهری که سرنگون آبی

وقال اخر

باهر کسی که شرح کم حال زار خویش صد داغ تازه بردل آن ناتوان نهم

وقال نافع

باهر که حرف دوستی اظهار می کنم خوابیده دشمنی است که بیداری کنم

وقال کمال اسماعیل

بايار بکلزار شدم رهگذری برکل نظری فلکندم از بی خبری

دلدار بمن گفت که شرمت بادا رخسار من اینجا و تو در کل نگری

وقال اخر

پایه شعر بین که چون زنی نفی نعمت پسمبری کردند

بهر تصحیح نسبت قرآن تهمت او بشا عری کردند

وقال حافظ

پای مالنک است و منزل بس بعید دست ما کوتاه و خرما بر نخیل

وقال اخر

پای ملخی پیش سلیمان بردن عیب است ولیکن هنراست از موری

وقال ظهیر

بیاده دست میالای کان همه خون است که قطره قطره چکید است از دل آنکور

وقال صاحب

ببر ز روسیها فی که در لباس صلاح حصار مکر و حیل کرده اند قرآن را
کباب شددم از دوستان بی بنیاد بجزیرتم که چه شد التفات یاران را

وقال صائب

بپوش چشم زاوضاع روزگار که نیست لباس عافیتی به ز چشم پوشیدن

وقال یفا

بچنان شرح دل ناکفته ما ندای نطقی تقریری
زبان را نیست یارای سخن ای خامه تحریری
بود کان مه بفر یادم رسد امدادی ای افغان
شود کان شوخ دل رحمی گدای ناله تاثیرے

وقال اخر

بجز رضا بقضای خدائی شاید بغیر صبر بوقت بلائی شاید

وقال آخر

بیخت بدو همت عالی بلاست وای برآن کس که بدان مبتلاست

وقال اخر

بجدایی که از نتیجه باد پسری بی پدر بمرم داد
آن چنانم بدیدنت مشتاق که بصد خامه شرح نتوان داد

وقال اخر

بجدایی که برد رخت سخن نام او ابتدای هر برك است
که مرادر فراق خدمت تو زندگانی برابر مرك است

وقال اخر

بد خواه کسان هیچ بمطلب نرسد يك بد نکند تا بخودش صد نرسد
من نيك تو خواهم و تو بد خواه منی تونيك نه بینی و بمن بد نرسد

وقال اخر

بد کسی دان که دوست کم دارد زو بتر چون گرفت بکندارد
کرچه صد بار باز کرد دیار سوی او باز کرد چون طومار

وقال کمال اسماعیل

بد میکنی نيك طمع می داری هم بد باشد سزای بد کرداری
با آنکه خداوند کریم است و رحیم کدم ندهد بار چو جوی کاری

وقال اخر

بدیوار قفس چون رخنها دیدم یقینم شد
که يك در بسته کردد صدر دیگر شود پیدا

وقال السلطان سلیم علیه الرحمة

براه عشق منزل بی شمار است نباشد واحد و اثین و تالک

وقال اخر

برای خدمت آنکس که نشناسد حق خدمت
مکن اوقات خود ضائع که نه مزداست و نه منت

وقال صاحب

بر بد و نيك یکذر در هر چه زنيك و بدرسد چرخ زنا کسان کشد عاقبت انتقام را

وقال آخر

پرده داری می کند بر قصر قیصر عنکبوت بوم نوبت میزند بر کنبد افر اسباب

وقال اخر

برای کار ساز تو موقوف کرده اند تدبیر کار عالم و تنفیذ امر ملک

وقال صائب

بر صلح و جنگ اهل جهان اعتماد نیست چون صلح می کنند میهای جنگ باش
وقال اخر

بر کاکت کره مزن ای سروناز من کورته مساز رشته عمر دراز من
وقال سعدی

بر غلامی که طوع خدمت تست خشم بپعد مران وتیره مکیر
که فضیحت بود بروز شمار بنده آزا دوخواجه درزنجیر

وقال اخر

بر مادر وصل بسته میدارد دوست جان را بفرق خسته میدارد دوست
من بعد من وشکستی ودر دوست چون دوست دل شکسته میدارد دوست

وقال اخر

بریده بادز بانی که در فضای سخن ازو مبادی افکار منهدم کردد
ز انقلاب تصاریف لهجه بداو وجود حسن عبارات منهدم کردد

وقال حافظ

بری نهفته رخ و دیو در کرشمه و ناز بسوخت عقل ز حکمت این چه بوالهبعی است

وقال صائب

بزرک اوست که بر خاک هم چو سایه ابر چنان رود که دل مورانیا زارد

وقال اخر

بروز مرک که تابوت من روان باشد کمان مبرکه مرادرد این جهان باشد
تم بچاک سپارو مکو فراق فراق که خاک پرده اسرار عاشقان باشد

وقال اخر

بزور و زرنشایدرد احکام قضا کردن نمی زید کسی رادر قضا چون و چرا کردن

وقال اخر

بسا رخنه که اصل محکمیا است بسا انده که دروی خرمیا است
بسا قفلی که بندش نابدید است چو وایینی نه قفل است آن کلید است

وقال اخر

بس بلبل باغ طوب و پاك نهاد كايام ورا چو خاك و خاشاك نهاد
اي بس صدف در معانی كه فلك بر كوشه صندوقچه خاك نهاد

وقال اخر

بس پس رود چو مرد رسن باف تا ابد طومار اشتيا قم اگر واكد كسي

وقال نوائی

بسكه دارم در درون سينه مهر مهوشی بر سر خاك شود هر سنك سنك آتشی

وقال كلیم

بسكه در عالم جفا از خو برويان دیده ام آرزوی جنم در دل ز بیم حور نیست

وقال اخر

بشارت باد پاك حرم را كه عزم كعبه دارد بت پرستی

وقال اخر

بشجاعت توان گرفت جهان هر كه بددل بود چه كار كند
وانكه جرات نمايد اندر كار خویشتن را بزرگوار كند

وقال حافظ

بشنو این نکته كه خود را ز غم آزاده كني خون خوری كر طلب روزی نهاده كني

وقال كلیم

بشیر نی نمی دارند مستان رغبت و ترسم

كه نستانند بهای غمزه چشمت جان شیرین را

دو دستم هر دو در بند است در زلف و لب ساقی

ندانم كر بکیرم جام بکوارم كدا مین را

وقال اخر

بغیر یاد تو نبود لب مرا همدم بغیر مهر تو نبود دل مرا دمساز

وقال اخر

بکن مژ وعلن رابا کسی راست که دانای نهان و آشکارا راست

وقال حافظ

بگیر دامن جمعیتی و کاری ساز که هیچ کار میسر نشد ز تنهایی

وقال آخر

بنام نکو کریم رواست مرانام باید که تن مراست

وقال صاحب

بنام مهرو وفار اخراب می بینم درین زمانه کسی پیش کس زبون نشود

وقال آخر

بند کان را زحد بدر منواز این سخن سهل تستری گوید

کانکه باخود برابرش کردی زود باشد که برتری جوید

وقال آخر

بنسب نیست نسبت مردم هر کسی را بنفس خود شرف است

شرف در بجوهر خویش است نه ز پاک کوه صدف است

وقال آخر

بنگاهی همه احوال جهان می داند چشم بد دور ز چشمی که ز بان میداند

وقال آخر

بودیم بهم جمع رفیقانی چند چون عقد جواهر همه با هم پیوند

ناگاه قضا شده مارا بکسیخت هردانه جواهری بجای افکند

وقال آخر

بوسیدم و بر مر دمک دیده نهادم پیچیدم و تعویذ دل سوخته کردم

وقال آخر

بو الفضولی مرا بکنجی دید همچو جنی نهان زهر انسی

گفت دائم ملول می کردی کفتم آری زچون توانا جنسی

وقال آخر

بوی گل وصل نوای مرغان بهار حاضر همه وتوغائب ای زیبا یار
آنجا که توغائبی ازینهام چه حظ و آنجا که تو حاضری باینهام چه کار

وقال اخر

بهار عمر بسی دلفریب ورنکین است ولی چه سود که دار دغزان | مرک از پی

وقال آخر

بهایی وصل تو کرجان بودخر یدارم که جنس خوب مبصر بهر چه دیدخر ید

وقال اخر

بهر چمن که رسیدی کلی بچین و برو پای گل منشین آنقدر که خارشوی

وقال مفلح

بهشت آنجا است کازاری نباشد کسی رابا کسی کاری نباشد

وقال کلیم

بهشت حق بنی آدم است دل خوش دار که مانده از پدر این باغ وقف اولاد است

وقال اخر

بهنر کوش زانکه در عالم قیمت اوراست کوهنر دارد

کز ترا نعمتی از و نرسد نام جهل از تولیک | بر دارد

وقال اخر

بی ادبی شیوه دوفان بود هیچ شرف نیست ترا چون ادب

ترک ادب کار زبوفان بود زانکه ادب به بود ازهر حسب

وقال کمال اسماعیل

بیا بیا که فرافت مر ایجان آورد بیا که بی تو نفس بر نمی توان آورد

وقال صائب

پیش ازین بر رفتگان افسوس میخوردند خلق

میخورند افسوس در ایام ما بر ماندگان

وقال اخر

پیشانی عضو ترا پرچین نسازد جرم ما آینه کی بر هم خورد از زشتی^۱ تمثالها
وقال حافظ

پیش موسی ساحری از مخلص ما بخیولیاست پیش عیسی لاف طب از علت سودا بود
وقال زبیب النسا

بیکانه وار میکذری از دیار چشم ای نور دیده حب وطن در دل تو نیست
وقال اخر

بی یاد روزگار تو کر بکنفس زیم تضحیح عمر دایم و تعطیل روزگار
وقال اخر

بی جذبه^۲ دوستان ز جانتوان رفت هر راه که نیست رهنا نتوان رفت
آواز مؤذن بشنو تا دانی ناخوانده بخانه^۳ خدا نتوان رفت
وقال سالک

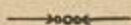
بی روی تو ای مردم کاشانه^۴ چشم پر پرده^۵ حسرت است پیمانه^۶ چشم
تو جای دگر کر فته^۷ خانه و من^۸ بهر تو سفید کرده ام خانه^۹ چشم
وقال اخر

بی علم و عمل روضه^{۱۰} رضوان مطلب بی روزه و بی نماز ایمان مطلب
خواهی ز بل صراط آسان کذری آزار دل هیچ مسلمان مطلب

حرف الباء

والایات ترکیه

وقال اخر

باب حق مفتوح ایکن هر لحظه اهل حاجنه التجا لا یقیمدر مغرور جاه ودولته

وقال وهبی

بابانصیغیندر مکر خویشدن حذر ایت ایدن فتاده چه یوسنی برا در یدر

وقال راغب پاشا

بار بنی کردن احبابه ایدنلر تحمیل نقدر اولسه سبکروح اولور البته ثقیل

وقال باقی

باطل همیشه باطل و بهیوده درولی مشکل بودر که صورت حقندن ظهور ایدر

وقال آخر

باقمه یارب سواد دفتریمه انی یاق آتسه بنم یریمه

وقال وهبی

باقوب نقش نکیته شو یله فهم ایتدم که عالمده

درونن شرحه شرحه اتیمیا نلر نامدار اولمز

وقال وهبی

پای فوسوده صحرای طلب اولیه جق آدمه کندی ایاغی ایله دولت کلز

وقال کاظم پاشا

بتمز ایش بو قدر بو حکمتخانه امکانده صبرایت ای عاشق غم دنیا دکل دنیا بتر

وقال راشد

بتون خلق جهان جاسوس عیب یکد بگردر هب

ایدر هر کس نه سر در شهرت راز نهاندن حظ

تکا پوسه کلان نعمتده وارد لذت دیگر

نه دکلو منعم اولسه آدم ایله ارمغاندن حظ

وقال راغب پاشا

بخت اولینجه حسن طبیعت نه بی مفید صائبده اولسه خلق خطاسن ارار بولور

وقال بلیغ

بدز بانلق بر اشور صورتی چر کین اولانه هر کسک او یغون اولور ذاته البته صفات

وقال راغب پاشا

برا ولور عدل الهیده سلیمان ایله مور در که حقدده همان شاه ایله سائل بر در

وقال راشد

برای کار در دعوی ابر اخلاص ایتدیکی خلقک

دروغ مصلحت آمیز در شمندی صداقتلر

وقال پرتو پاشا

بر خانه یه مالک دکم بن شو جهانده قطاع طر بقک دخی ششخانه سی وار

وقال عزت

بر دلدده ایکی یاره محبت صغشیمور خلو تسرای وحدته کثرت صغشیمور

وقال اسعد پاشا

بر زمان بولوز فنا دنیاده ارباب هم صاحبی محو اولسه ده آثار کشدن کوستر

وقال کمال پاشا زاده

بر سر و بسلیوب نیجه ییل باغبان اولوب

سر کشلک ایتدی اولدخی دامن کشان اولوب

وقال عفت

پر شش لعلکه خطکه جواب استدم بن شراب استدم ای شوخ کباب استدم

وقال رشدی

برك سمندن اولسه اکر پیرهن سکا بارکراندر ای کل نازک بدن سکا

وقال ثابت

بر کره دونسه باشنه یک کره باراولور کچ سنک آسیا کبی خائن رفیقاری

وقال نابی

برکون سوکلور که صدره چیقار سرافراز اولور

اول کور دیکک کینه که نامی پیاده در

وقال وهبی

بر نقطه قویوب مجرم ایدر لر سنی آخر اسرار کباره صقین اوله هله محرم

وقال اسعد

پر وانه ده بلبل کبی نالشرا ایدر دی شمعکده اکر غنچه صفت خاری اولیدی

وقال اخر

یک ظتلو در نوازشی تنهاده دلبرک ایدر سه خلق ایچنده نه مانع عناب تلخ

وقال اخر

بلبل شیفته نک برکنه کوز دیکک صحن کلزار حیا تنده دیکنلر بتسون

وقال اخر

بلبل کلکون اشکدر کل صبح وطن رنگ خون شام غربت اشک کلکوندر بکا

بن جدایم یوسف کلچهره دن یعقوب وش نغمه آواز بلبل آه و شیوندر بکا

وقال نابی

بن ا کلادیغ عفو ایسه ک ای عفو آلی صورمه کهم غیر بدن ال دقتری بندن

وقال نابی

بندن سورک حقائق اسرار عالی تالیف رازنامه دهر از بر مده در

وقال وهبي

بنی برحاله قودی هیری که اغیار اغلر حامله دوست دکل دشمن غدار اغلر
چاغلین طاغده ایرماغ دکل کوز باشیدر یورکی طاشدن ایکن دردیبه کهسار اغلر

وقال اخر

بنی مکر رقیب آواره ایتدی بار کوبیدن چیقاران آدمی فرودسدن تزویر شیطاندر

وقال فغانی

وخارستان عالمده اچلمز سه کل مقصود نه غم ای بلبل جان چونکه کلزار عدم موجود

وقال اخر

بودهر پر تبعده نائل جاه اولمغه لابد اوتانمز یوز توکنمز سوزاشتمز بر قولاغ استر

وقال عارف حکمت بك

بهیمیت چراکاه صفادر غم عالم بنی آدم ایچوندر

وقال اخر

بهیوده ایتمه اهل ریادن امید فیض ایتمز درخت خشک نمادن ثمر ظهور

وقال عارف حکمت بك

بهیوده در کمال ودرایت زمانه ده باب کبار عصره هنر اتسا بدر
(حکمت) نظام عالم کون فسادی هب اخلال ایدن مدا هنه وار نکا بدر

وقال رشید

بی بقادر صقین الدائمه جهان فانی ایلز عاقل اولان دولت دنیادن حظ

وقال رحیمی

بی بصیرت اولمز مدرک فیض دیدار هرکسه نور کور نمز جبل موساده

وقال غالب

بی پیچ وتاب غم اولمز طبع پر هنر افعی اولور می هیچ در کجینه دن جدا

وقال راغب پاشا

بی تابی تهالک ایله بولدی قالدی هب سر منزل مرامه وقتسنز شتاب ایدن

راغب مداهنه ایله ریادر زمانه ده دنیایی صائمه جور و ستمدر خراب ایدن

وقال شیخ غالب

بی نوالر عجبیمی دوشسه سکا ذره آفتنا به راجعدر

حرف التاء

والايات عربية

قال المامه

تأمل في الوجود بعين فكر ترى الدنيا الدنية كالخيال
ومن فيها جميعاً سوف يفنى ويبقى وجه ربك ذي الجلال

وقال اخر

تأنت بدميم الفعل طلعته تانس المقله الرمداء بالظلم

وقال اخر

تان فالمره ان تاني ادرك لاشك ما تقي
وما لمستوفز عجول حظ سوى انه تعني

وقال ابو الفتح البستي

تان في الشي اذا رمته لتعرف الرشد من الغي
لا تبعن كل دخان ترى فالنار قد توقد للكي
وقس على الشيء باشكاله بذلك الشيء على الشيء

وقال اخر

تان وشاور فان الا مور منها مضي ومستغص
فرايان افضل من واحد وراي الثلاثة لا ينقض

وقال اخر

تجنب معاداة الرجال فانها مكدره للصفو من كل مشرب
ولا تصطلي حرباً وان كنت واثقا بقوة ناب او بشدة مخلب
فلن يشرب السم الزعاف اخوجي مذلاً بدر ياق لديه مجرب

وقال اخر

تجاوز قدر المدح حتى كانه باحسن ما يثني عليه يعاب

وقال اخر

تحذر من صديقك كل يوم وبالاسرار لا تركز اليه
سلت من العدو فما دهاني سوى من كان معتمدي عليه

وقال اخر

تحولت عن تلك الديار واهلها وآثرت قول الشاعر المتمثل
اذا كنت في دار يهينك اهله ولم تك مقبولاً بها فتحول

وقال اخر

تخل بالوحدة مستانساً تيج من الناس ومن شرهم
اياك ان تطمع في نفعهم فالتفع ان تسلم من شرهم

وقال اخر

تداويت من ليلي بليلى من الهوى كما يتداوى شارب الخمر بالخمر

وقال اخر

ترجو النجاة ولم تسلك مسالكها ان السفينة لا تجري على اليبس

وقال ولأده

ترقب اذا جنّ الظلام زيارتي فاني رايت الليل اكرم للسر
وبي منك ما لو كان بالبدر لم ينر وبالليل لم يظلم وبالنجم لم يسر

وقال اخر

تركت حبيب القلوب لاعتن ملائمة ولكن جنى ذنباً يودي الى الترك
اراد شريكاً في المحبة بيننا وایمان قلبي لا يميل الى الشرك

وقال اخر

تزندق معلنا لقول قوم اذا ذكروه زنديق ظريف
فقد بقي التزندق فيه وسماً وما قيل الظريف ولا اللطيف

وقال البيهقي

تصفوا الحيوة لجاهل او غافل عما مضى فيها ويتوقع
ولمن يغالظ في الحقائق نفسه ويسومها طلب المحال ويضع

وقال اخر

تطرق اهل الفضل دون الورى مصائب الدنيا وآفاتها
كالطير لا يسجن من بينها الا التي تطربد اصواتها

وقال سعد بن ليون

تعظيمك الناس تعظيم لنفسك في قلوب الاعداء طرء والاولياء
من عظم الناس يعظم في النفوس بلا مؤنة ونيل عز الاعزاء

وقال اخر

تعلم ان اكثر ما تنادى به وان ضحكوا عليك هم الاعداء

وقال آخر

تعلم ما استطعت بحيث تسمى فان العلم زين للرجال
وان العلم في الدنيا جمال وفي العقبى تنال به المعالي

وقال صلاح الدين الصفدي

تقدم المولد لم يعتبر لانه في الفضل تدليس
لواعبنا السن يوم العلى رقي على آدم ابليس

وقال اخر

تقاخر الناس في الدنيا باربعة اكل وشرب وملبوس ومنكوج
وغاية الكل ان فكرت فيه الى روث وبول ومطروج ومنضوح

وقال اخر

تكثر من الاخوان ما استطعت انهم كنوز اذا استنجدتهم وظهور
وان قليلا الف خل وصاحب وان عدوا واحدا لكثير

وقال آخر

تفكرت في الدنيا رخاءً وشدّةً وناديت في الاحياء هل من مساعدي
فلما ارّ فيما ساءني غير شامت ولم ارّ فيما سرني غير حاسدٍ

وقال ابو علي المهندس

نقسم قلبي في محبة معشر بكل فتى منهم هواى منوط
كان فؤادي مركز وهم له محيط واهوائى اليه خطوط

وقال آخر

تكثرون الاخوان ما اسطعت انهم كنوز اذا استنجذتهم وظهور
وان قليلا الف خل وصاحب وان عدواً واحداً لكثير

وقال ناجم جامع هذا الكتاب

تمتع بهذا العمران كان مقبلا ولا تامن الايام سوف تخون
ولا تغتر بالوقت حين صفائه فليس لاوقات السرور ركون

وقال آخر

تمسك بقول الانبياء وحكمهم ودع من ينافيهم وذلك جاهل
فقولهم حق وقول سوام وان زخرفت الفاظه فهو باطل

وقال المثني

تمشي الكرام على آثار غيرهم وانت تخلق ما تاتي وتبتدع
من كان فوق محل الشمس موضعه فليس يرفعه شيء ولا يضع

وقال البخارزي

تملكني واخثار صدرى مسكنا ومن عادة الملاك ان يسكنوا الصدرا

وقال آخر

تمنيت ان تمسى فقيها مناظرا بدون عناء والجنون فنون
اذا كان كسب المال دون مشقة محالاً فكسب العلم كيف يكون

وقال سعد بن ليون

تنح عن الناس مهاستطعت ولا تك في الناس بالراغب
من اعتمد الناس يشقى ولا يرى غير منتقد عائب

وقال اخر

تنقل المرء في الآفاق يكسبه محاسنا لم يكن منها يبيلده
اما ترى يبدق الشطرنج اكسبه حسن التنقل فيها فوق رقبته

وقال ايوردي

تنكر لي دهري ولم يدر اني صبور وعندى الحادثات تهون
فبات يريني الخطب كيف اعندأوه وبت اريه الصبر كيف يكون

وقال اخر

تواضع تكن بالنجم لاح لناظر على صفحات الماء وهو رفيع
ولا تك كالدخان يعلو بنفسه على طبقات الجو وهو وضع

وقال اخر

تواضع لمن ات تواضعت له يرى ذلك للفضل لا للبله
وجانب صداقة من لم يزل على الاصدقاء يرى الفضل له

وقال اخر

توكلت في كل ما ارتجى وفوضت امري الى خالتي
كما احسن الله فيما مضى كذلك يحسن فيما بقي

وقال شهاب الدين

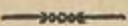
توكل على الرحمن في الامر كله فما خاب حقاً من عليه توكل
وكن واثقاً بالله واصبر لحكمه تفز بالذي ترجوه منه تفضلاً

وقال اخر

تهدى الى القمر الشمس الضياء وما ياتي الخسوف لها الا من القمر

حرف التاء

والايات فارسية

قال الشاعر

تا از برای دفع بلیات روز و شب دارند مؤمنان همه بر کرد کار دست
بهر دعای جان تو بادند قدسیان برداشته بحضرت پرور کار دست

وقال اخر

تا بتقدیر قادر علام چرخ گردش کند زمین آرام
باد مقرون سعادت بخلود باد موصول دولتت ایام

وقال اخر

تا بود در محاورات عرب نام شب لیل و نام روز نهار
شب تو هجو روز روشن باد روز اعدات تیره چون شب تار

وقال اخر

تا بهر صید مرغ اجابت همی نهند هر صبح و شام اهل صفادامی از دعا
باد همیشه مرغ اجابت شکار تو دامش دعای (دام لك العز والبقا)

وقال کلیم

تا تو انی تا تو نان را بچشم کم مبین یاری يك رشته جمعیت دهد کلدسته را

وقال اخر

تا جمال تو درین پرده نهان خواهد بود جنك هفتاد و دو ملت بمیان خواهد بود

وقال اخر

تا ز نسیم بهار زنده شود مرغزار تا ز سموم خزان زرد شود بوستان

باد محب ترا روضه شادی بهار باد عدوی ترا دوحه هستی خزان
وقال صاحب

تازه دیوانی بنام دوست میسازیم جمع ارمغان پای ملخ پیش سلیمان می بریم
وقال اخر

تا شود عالم منور ز آفتاب خاوری تا کشد شب بر رخ خورشید از ظلمت نقاب
روز عمرت باد چندان که خلق کائنات از حساب آن برون نایند تا روز حساب
وقال فکری

تا کی حکرم ز غصه خون خواهد شد روز و شبم اندوه فزون خواهد شد
روزم بخمال آنکه تا شب چه شود شب در غم آنکه روز چون خواهد شد
وقال اخر

تبارك الله ازان كلک روح پرورتو که سر غیب سر آید زبان او بصیر
امیر لشکر علم است پیک عالم عقل کره کشای خیال است و نقش بند ضمیر
وقال اخر

تدبیر خود امروز کن ای خواجه که فردا هر چند که فریاد کنی سود ندارد
وقال صاحب

ترادر آینه هر کس که دید میگوید دوا آفتاب در نیجا مقابل افتاد است
وقال اخر

ترا با ما چنان در عهد انسی دروغ است اینکه (طول العهد بنسی)
وقال مغری

ترا که دیده نباشد نظر چه گونه کنی بدین قدم که توداری سفر چه گونه کنی
ترا که هیچ ز احوال خود خبر بنود ز حال خود دیگر را خبر چه گونه کنی
وقال اخر

ترا بسوی من خسته دل نظر ها باشد چه کرده ام که زمین التفات نمی کردی
وقال اخر

ترا من دوست میدارم بغایت تو خواهی جور کن خواهی عنایت

وقال صاحب

تلخکورا غیر خاموشی نمی بینم جواب خصم را سازد پشیمان برد باری بیشتر

وقال حافظ

تکیه بر جای بزرگان نتوان زد بکراف باید اسباب بزرگی همه آماده کنی

وقال آخر

تکرار کنم مدح تو دائم که مدیحت قند است و همان به که شود قند مکرر

وقال ظهیر فاریابی

تمتعی که من از فضل خویشان دیدم همان جفای پدر بود وسیلی استاد

وقال سعدی

تندرستان را نباشد در دریش جز به مدردی نکویم درد خویش

کفتن از ز بنور بجماعل بود بایک در عمر خود ناخورده نیش

تاترا حالی نباشد همچوما حال ما باشد ترا افسانه پیش

وقال آخر

تنها همه شب من و چراغی مونس شده تابگاه روزم

گاهی بکشم باه سردش گاه از تف سینه بر فروزم

وقال سلمان

تنده برضا آنچه قضا بر تو نوشت است از تو نشود دفع بتعوید و حمانل

وقال سعدی

تواضع ز کردن فرازان نکوست کدا کر تواضع کدخوی اوست

وقال حافظ

توان کرد دل درویش خود بدست آور که مخزن ز رو کج درم نخواهد ماند

بدین رواق ز برجد نوشته اند بزر که جز نیکویی اهل کرم نخواهد ماند

وقال هجری

توان بهجرتو آسان وداع جان کردن ولی وداع تو آسان نمی توان کردن
وقال سعدی

توان شناخت یک روز در شمائل مرد که تا کجاش رسید است پایگاه علوم
ولی ز باطنش ایمن مباش و غره مشو که خبث نفس نکردد بسالها معلوم

وقال آخر

تو چون رفتی بسططان خیالت ملک دل دادم

غرض از چشمم اگر رفتی نخواهی رفت از یادم

وقال آخر

تو دستگیر خلق جهانی درین زمان باد اخدای درد و جهان دستگیر تو

وقال آخر

تیغ بیاید زدنش بر جگر هر که زبانش دگر و دل دگر

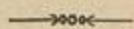
وقال حافظ

تیمار غریبان سبب ذکر جمیل است جانا مگر این قاعده در شهر شماینست

حرف التاء

والايات تركية

قال نابي

تاثيرين آكله جانب علويدن اولديغن سيرايث جماعتن حرکاتن اذان ايله

وقال ايضاً

تاوقتي كئينجه امور ايلز ظهور دور ايلر آفتاب فلک نوت اوستنه

وقال ايضاً

تخم اولينجه خاك نشين بولز ارتفاع اولز جهانده كسه عزيز اولدن ذليل

وقال حاذق

ترفع غيره همت ايدرسر بلند اولان پامال اولورسه هر تقدیر نردبان کبی

وقال راشد

تسلیمدر قضایه اگر وار ایسه علاج تدبیر بوقسه مانع تقدیر اولورمی هیچ

وقال لطفي آمدي

تشریف ایدیمیک بز می بص چشمه پایک بسمه قدمک خاکه کوزم نوری بصرسن

وقال اخر

تصدر قلسه کرنا دان نه غم فوننده دانانک

اولور خاروخس اوستنده کهر آکتنده در یانک

وقال نابي

تصریح ایلزسه ده مقصودین اهل درد معلومدر مالی سیاق وسباقدن

وقال یسری

تصنع اهلنه یوزو یرمه باقمه سوزشنه ایشی بتیجه بنارموم خاتم مکتوب

وقال نعيم

تعمير كعبه هدم صمخانه ايش دكل آج دیده بصيرتی قلب خرابه بق

وقال راشد

نفر ير ایده م درد درونم الم وار اللهی سورسك بنی سو یلتمه غمم وار

وقال سامی

تلاش حرص بیجا آدمی محروم کام ایلر که دست رعشه دار ابله طولی بیانه جمع اولر

وقال حشمت

تمام اقبال ایدر انسانی القاجاه ادباره اولور افتاده خاک هبامیوه کما لندن

وقال نورس

تمغا سیدر سکوت متاع معارفک برکون بزم دخی اولور البت روا جز

وقال حاذق

تنزل الیز عالی هم چرکاب دنیایه انکچون ذروه جاهه چیقان اکثر ایدر

وقال نابی

توبه میده ثبات قدمدن صورمه اوراسین ساقی کلچهره نك ابرامی ییلور

وقال اخر

توفیقی یاور اولسه خدانک برآدمه استرسه ایلسون بتون عالم مخاصمه

حرف التاء

والايات عربية

قال ابو العشائر

ثغر كلع البرق حسن بريقه يشقي فواد المستهام بريقه
قد بت التمه وارتشف المنى من درة ورحيقه وعقيقه

وقال غانم العاصمي

ثق بالكريم اذا تهلل بشره فهو البشير بنيل كل مراد
والبشر في وجه اللثيم تملق فاحذر به استدراجه بفساد
ضدان بينهما اخص تشابه فاحذر هديت تشابه الاضداد

وقال ثعلب

ثلاث خصال للصديق جعلتها مضارعة للصوم والصلوات
مواساته والصفح عن كل ذلة وترك ابتذال السر في الخلوات

وقال سعد بن ليون

ثلاث مهلكات لا محاله هوى نفس يقود الى البطالة
وشح لا يزال يطاع دابا وعجب ظاهر في كل حاله

وقال زهير

ثلاث يعز الصبر عند حلولها ويذهل عنها عقل كل لبيب
خروج اضطرار من بلاد تجبها وفرقة اخوان وفقد حبيب

وقال السراج الوراق

ثلاثة ان صحبت ثلاثة اعيت علاج بدوها والحضر
عداوة مع حسد وفاقة مع كسل وعلة مع كبر

وقال ابو العلاء المعري

ثلاثة ايام هي الدهر كله وما هي غير الامل واليوم والغد
وما البدر الا واحد غير انه يغيب ويأتي بالضياء المجدد
فلا تحسب الاقمار خلقاً كثيرة فحملتها من نير متعدد

وقال اخر

ثلاثة تذهب عن قلبي الحزن الماء والخضراء والوجه الحسن
وقال بن وهب

ثلاثة تشرق الدنيا ببعثتهم شمس الضحى وابواسحق والقمر
يحكي افاعيله في كل نائبة الغيث والليث والصمصامة الذكور

وقال اخر

ثلاثة طاب بها المجلس الورد والتفاح والدرجس

وقال ابو بكر البلخي

ثلاثة فقدتها كبير الخبز واللحم والشعير
والبيت من كلها خلاء فجد بها ايها الامير

وقال اخر

ثلاثة يجهل مقدارها الامن والصحة والقوت
فلا تثق بالمال من غيرها لو انه درر وياقوت

وقال الصغدي

ثمانية ان يسمح الدهر بها فما لي عليها بعد ذلك مطلوب
منام ومشروب ومزج وماكل وملهى ومشوم ومال ومحبوب

وقال اخر

ثمانية عمت باسبابها الورى فكل امرؤ لا بد يلقى الثمانية
سرور وحزن واجتماع وفرقة وعسر ويسر ثم سقم وعافية

وقال آخر

ثم المعروف شكر ويد الانعام ذخ
 وبقاء الذكر في الا حياء للاموات عمر

وقال آخر

ثنتان لو بكت الدماء عليهما عيناى حتى توذنا بذهاب
 لم تبلغا المعشار من حقيهما شرح الشباب وفرقة الاحباب

وقال ابوبكر المازني

ثنتان من سير الزمان تحيرت لها عقول ذوي التفلسف والنهى
 مثر من الاموال منحوس الحى وموفر الآداب منقوص الغنى

« لا توجد حرف الثاء في الفارسية والتركية »

حرف الجيم

والايات عربية

قال الشاعر

جاءت سليمان يوم العرض قبرة تأتي برجل جراد كان في فيها
ترنمت بفصيح القول اذ نطقت ان الهدايا على مقدار مهديها

وقال اخر

جامل عدوك ما استطعت فانه بالحلم يطمع في صلاح الفاسد
ولربما رضى العدو اذا راس منك الجميل فصار غير معاند

وقال اخر

جاءت بوجه كانه قمر علي قوام كانه غصن
غنت فلم يبق في جارحة الا تمنيت انها اذن

وقال ابن الخطيب

جاء العذار بظل غير ممدود فتمتعي الحسن منه غير محدود
ناديت قلبي اذ لاحت طلايعه يا صبر ايوب هذا درع داود

وقال اخر

الجد انهض بالفق من عقله فانهض بجدك في الحوادث اوذر
ما اقرب الاشياء حين يسوقها قدر وابعدها اذا لم يقدر

وقال اخر

جزى الله خيراً كل من ليس بيننا ولا بينه ودّ ولا نتعارف
فما نالني ضيم ولا حلّ بي اذى من الناس الا من فني انا عارف

وقال آخر

جس الطيب يدى جهلاً فقلت له ان المحبة في قلبي فخل يدي

وقال آخر

الجسم يت وقد يل الفؤاد به والراس قبه والمقلة الجام
فالعارفون بنور الحق ان نظروا صحت فراستهم والجام فنام

وقال آخر

جسمي معي غير ان الروح عندكم فالجسم في غربه والروح في وطن
فليعجب الناس مني ان لي بدنا لا روح فيه ولي روح بلا بدن

وقال ابو الفتح البستي

جعلت هديتي لكم سواكا ولم اقصد به احد سواكا
بعثت اليك عودا من اراك رجاء ان اعود وان اراك

وقال آخر

جلت معالي قدس وحدة ذاته عن ان يطور بها ذوو الاطوار
هيئات ان تصطاد عنقاء البقا بلعابهن عناكب الافكار

وقال آخر

جمال اخي النهي كرم وفضل وليس جماله عرض وطول

وقال عاصم الغانمي

جمعت ما انا محتاج الى سنة اليه فرشاً وملبوساً ومقتاناً
وكان اول ما في الباب بلزمني جمع الحيوة الى حول وهيئاتا

وقال آخر

جن الظلام وهاج الوجد بالسقم والشوق حرك ما عندي من الالم
ولوعة البين في الاحشاء قدسكت والفكر صبرني في حالة العدم
والوجد اقلقني والشوق احرقني والدمع باح بسر اي مكتم

حرف الجیم

والایات فارسیه

قال صائب

چاره سازان جهان از چاره خود عاجزند
آب نتواند که شوید کرد از رخسار خویش

وقال حافظ

جام جهان نمانست ضمیر منیر دوست اظهار اشتیاق خود آنجا چه حاجت است

وقال اخر

جامه بگذارو دار دل را پاک پا کدل را ز کینه جامه چه باک
باش همراه خاکساران را کاولت خاک بودو آخر خاک

وقال اخر

جانا تو یکانه ولی ذات تو هست مجموعه آثار کالات همه

وقال اخر

جانم بفدای آنکه او اهل بود سردر قدمش اگر نهی سهل بود
خواهی که بدانی یقین دوزخ را دوزخ بجهان صحبت نا اهل بود

وقال آخر

جانی است مرا که فرقت تن خواهد کامی است مرا چنانکه دشمن خواهد
ناکامی عمر خویش اگر شرح دهم دشمن بدعا زندگی من خواهد

وقال حافظ

جای آن است که خون موج زند در دل لعل
زین تغابن که خرف می شکنند بازارش

وقال ايضاً

چرخ برهم زخم ارغیر مرادم کردد من نه آتم که زبونی کشم از چرخ فلك

وقال آخر

جزا آینه فعل است کوی که دروی هرچه کردی می نماید
اگر کردی نکویی نیک بینی و کرد بد پیشت آید

وقال اخر

جز حادثه هر که ظلم کس نکند يك پرسش کرم جز تبم کس نکند
ورجان بلب آیدم بجز مردم چشم يك فطره آب بر لبم کس نکند

وقال اخر

چشم از برای دیدن آثار قدرت است کوش از پی شیندن اخبار حکمت است

وقال اخر

چشم کوتاه نظران برودق روی نکارین خط همی بیند و عارف قلم صنع خدا را

وقال اخر

چشم رضا و مرحمت بر همه بازمی کنی چونکه بیخت مار می این همه ناز می کنی

وقال عرفی

چنان با خلق الفت کن که بعد از مردنت عرفی مسلمات بزمزم شویدی و هندو بسوزانند

وقال خیام

چندین غم ما بحسرت دنیا چیست هر که دیدی کسی که جاوید بز نیست
این يك نفسی که درنت عاریتی است با عاریتی عاریتی باید زیست

وقال اخر

جنك وصلح بی محل ناید بکار جای کل کل باش و جای خار خار

وقال سعدی

چو از قومی یکی بی دانی کرد نه که را منزلت ماندنه مه را
خی بینی که کاوی در علف زار یا لایده همه کاوان ده را

وقال اخر

چو آید بموی تواند کشید چو بر کشت زنجیرها بکشد

وقال اخر

چو دانستی که این درد نواز کیست زرنج خویشتن می باش خرم
کراو زهرت دهد بهتر زشکر وراو زخمت زند بهتر زمرم

وقال سعدی

چو مردان سخن گفت باید بهوش وکرنه شدن چون بهائم خموس

وقال اخر

بهائم خموشند و گویا بشر زبان بسه بهتر که گویا بشر

وقال اخر

چون الف چیزی ندارم در جهان تاب دست آرم تذرو خوشخرام
ای در بغا کاشکی بی بودی تا یکی درز یرمن بودی مدام

وقال خیام

چون ابر بجویبار و چون باد بدشت روزی در کراز عمر من و تو بگذشت
هر کز غم دوروز نخوام خوردن روزی که نیامد است و روزی که گذشت

وقال اخر

چون خدیث است یاد کار بشر یاد کارت بخیر به که بشر

وقال خیام

چون عمر بسر رسد چه بغداد و چه بلخ بیانه چو پر شود چه شیرین و چه تلخ
افسوس که بعد از من و تو ماه بسی از سلخ بغره آید و از غره بسلیخ

وقال سلمان

چون کل دهنی زمانه پر خنده نکرد کش باز بخون جگر آ کنده نکرد
چون غنچه کل دمی دلی جمع نشد کایام جهان دمش پراکنده نکرد

وقال اخر

چون میان من و توقربت جانی باشد چه تفاوت کند از بعد مکانی باشد
وقال مالی

چون ننام که درین سینه دل زاری هست راحتی نیست دران خانه که بیماری هست
وقال اخر

چون نرود در پی صاحب کند آهوی بیچاره بکردن اسیر

وقال اخر

چون نیک و بد من همه پیش تو عیان است اندیشه زبید کوئی اغیار ندارم
وقال صاحب

چونکه حب و وطن ای دوست زایمان باشد چون نباشم ز سر مهر طلبکار وطن
وقال اخر

جهان بکام و فلک بنده و ملک داعی امید تازه و دولت قوی و بخت جوان
فتوح سوی یمن و سعود سوی یسار سپهر سوی رکاب و زمانه پیش عنان
وقال اخر

جهان از رنگ و بوسازد اسیرت ولی نزدیک از باب بصیرت
نه رنگ دلکشش را اعتبار یست نه بوی دلفر پیش را مدار یست

وقال اخر

جهان جام و فلک ساقی اجل می خلائی باده نوش از مجلس وی
خلاصی نیست اصلاح کس را ازین جام و ازین ساقی ازین می

وقال اخر

جهان چو کشت بکام تونیک نام انداز
که غیر نام نکونست حاصل دو جهان

وقال اخر

جهان خوش است ولیکن زوال مالک اوست
بقا خوش است ولیکن فنا فذلک اوست

وقال اخر مستزاد

جهدی کن و بامردم دانا بنشین آموز هنر

یا با صنی لطیف ورعنا بنشین باز بنت وزر

زین هردو کورت یکی میسر نشود ای جان پدر

اوقات مکن ضائع و تهنا بنشین بادیده تر

وقال اخر

چه شد که از نظرت همچو اشک افتادم چه واقع است که هرگز نمکینی یادم

وقال ابن سینا

چه سود آنکه که ماهی مرده باشد که باز آید بجوی رفته آبی

وقال اخر

چه کم کرنکم ناله و فریا دو فغان که چنانم زفراقت که بداندیش تو باد

وقال اخر

چه یارا سهارا که رخشنده مهرا سپارش بخورشید انور نویسد

همین رفعت قدر او بس که خود را در آنحضرت از ذره کمتر نویسد

حرف الجیم

والایات ترکیه

وقال آخر

چاره ساز اوله دکل دردینه درماناره یور یوقلیوب نبضنی ایتد مسه کیبی استزاج

وقال رشدی

چاره یوق چالسه ک اگر باشنی طاشدن طاشه

سر نوشت ازلی حک ایله تغییر اولز

وقال فضولی

جانان ایسه مطلوب طمع جانندن کس مطلوب ایسه جان امیددی جانانندن کس

جان سومک ایله میسر اولز جانان یابوندن امیدیا طمع اندن کس

وقال فضولی

جانی جانان دیش ویر مامک اولزای دل نه نزاع ایلیه لم اونه سنکدر نه بنم

وقال عاصم

جای ایدر بالای چشم اوزره تواضع پیشه لر

قد خمدر قدرینی والاقیلان ابرولرک

وقال شیخ غالب

چشمان سیله نقش ابرو محرابک ایچنده جفته یاهو

وقال راغب پاشا

چرادن دم اورری ماجرای فهم ایدن راغب ادب مانع دکلی اعتراض صنع بیچونه

وقال نابی

جفا كوردك اوشوخ ناز پروردن وفاد ير كن
بزمه عاقبت بيكانه چيقدی آشنا ديراينكن

وقال اخر

چكرم كوه كران غمی قاف اولسه اكر طاق ايدر طاقتی ذره جه بار منت
شاخ پر بار كبی ابتدی شكسته قدردم اولدی حرمانی مثر هنر واهليت

وقال وهبی

جفای ياردن جور فلكدن اعزاز هر دم دو چشم خون فشانیله دو كتمز ماجرا مزوار

وقال ظهوری

جفادن يوز چيورمز دردو غمدن لذت المشدر

بنم ديوانه كو كلم چوق بلادن ايرته قالمشدر

يقال نورس

جلوه كاه ايتدم خيال روی ياره سينه می ايلدم وقف نكارستان چين آينه می

وقال آخر

جمع مال ايلد بلك راحت ايچوندراما رنجی ارتراغی اولد فجه يوکی حمالك

وقال اسحقی

جنت فوقوسی كلكه باشلادی مشامه باقلاشدی كبی قافله مز منزل شامه

وقال نابی

چندروز ايلسه ده سوی خلافه جريان ينه مجرای قدیم بولور آب احسان

وقال لمعی

جنبش قامت موزونه نسبت يارك سروكزار جهان مصرع می معنادر

وقال راغب پاشا

جهان آر ايشندن دستشوی اول راحت استرسك

قناعت دامنن الدن بو اقمسه نعمت استرسك

وقال باقى

جهانده باشيمه سلطان ايكن ازاده وفارغ بنى زنجير زلفك بوينو بغلو براسيرايتدى

وقال اخر

جهانده بولدم يار موافق موافق صاند يغم چيقدى منافق

وقال راغب پاشا

جهانده دولت ايدر عيبن آدمك مستور كناه ايدرسه ده فرضا ثوابدر ديرلر
چيقنجه نامى مى آشا ملقله بر رندك النده آب كورلسه شرابدر ديرلر

وقال لبيب

جهانده كاسه تميلك بلاى جان ايدوكى خراش سنيه طنبور دن نماياندر

وقال اخر

جورد هرايله اولور بلبل غرابه همنشين ينه شكواى غراب ايلر غرابت بونده در

وقال شيخ غالب

چونكه شهر عايتده تند يادا كسك دكل اوله قنديل منار شهرتك پروانه مى

وقال آخر

چوق سروقد كشيده مى وار باغ دولتك شاخنده مرغ بى كسه بر آشيانه يوق

وقال نابى

چيقسون كوزى كتابه حقارت ايدنك جهلى ايله دعواى مهارت ايدنك
چكسون ورق عمرينه خط كاك قضا قدر قىلى حطه اشارت ايدنك

حرف الحاء

والايات عريية

قال ابو العلاء المعري

حاول اهواني قوم فما واجهتهم الا باهواني
يحرشوني بسعائياتهم تغيروا نية اخواني
لواستطاعوا الوشوني الى المريح والشهب وكيوان

وقال ابن المنجم

حبيب لست انظره بعيني وفي قلبي له حب شديد
اريد وصاله ويريد هجري فاترك ما اريد لما يريد

وقال اخر

الحرب ان باشرتها فلا يكن منك الفشل
واصبر على احوالها لا موت الا بالاجل

وقال اخر

الحر حر عزيز النفس حيث ثوي كالشمس في كل برج ذات اثمار

وقال عبد الباقي الفاروقي

حر شعري الرقيق في مدح طاها سيد المرسلين جد الحسين
بالقدامي من لفظه والخوايف من معانيه طار في الخافقين

وقال احمد بن طاهر

حسب الفتي ان يكون ذا حسب من نفسه ليس حسبه حسبه

ليس الذي يتندي به نسب مثل الذي ينتهي به نسبه

وقال اخر

حسن الفعال من الصلصال مقصود والمره بالفعل مذموم ومحمود
فانما ترفع الانسان اربعة العلم والحلم والاحسان والجود

وقال اخر

حسن قول نعم من بعد لا وقبيح قول لا بعد نعم
ان لا بعد نعم فاحشة فبلا فابدا اذا خفت الندم

وقال المتنبى

حشاشة نفس ودعت يوم ودعوا فلم ادري الظاعنين اشيع
اشاروا بتسليم وجدنا باعينهم تسيل من الآماق والسيل ادمع
حشاي على جمر ذكي من الهوى وعيناي في روض من الحسن ترنع

وقال اخر

حفظ اللسان راحة الانسان فاحفظه حفظ الشكر للاحسان

وقال لسان الدين بن الخطيب

الحق يعلو والباطل تسفل والله عن احكامه لا يسئل
واذا استخالت حالة وتبدلت فالله عز وجل لا يتحول
واليسر بعد العسر موعود به والصبر بالفرج القريب موكل
والمستعد لما يوءل ظافر وكفاك شاهد قيدوا وتوكلوا

وقال اخر

حكمت قامتي لاما وقامة منيتي حكمت الفا للوصل قلت مسائلنا
اذا اجتمعت لامي مع الالف التي حكمتك قواما ما يصير فقال لا

وقال اخر

حكمتني وقد اودى بي السم شمعة وان كنت صبادونها متوجعا
ضني وسهادا واصفرارا ورقة وصبرا وصمتا واحترافا وادمعا

وقال آخر

حلفت يميناً لا اتخذت سواكم خليلاً واني في يميني صادق
متى تسمح الايام منك بنظرة فيانس معشوق وبلتذ عاشق

وقال حسين بن الصمحاك

حمدنا الله شكراً اذ جابنا بنصرك يا امير المومنيننا
فانت خليفة الرحمن حقاً جمعت سماحة وجمعت ديننا

وقال صفى الدين الحلبي في ملبخ اسمه حسين

حنيني وافر والشوق مني طويل والهوى عندي مديد
واعجب اني اهوى حسيناً وشوقى في محبته يزيد

وقال آخر

حواجبنا تقضى الحوائج بيننا ونحن سكوت والهوى يتكلم

وقال آخر

حيوة بلا مال حيوة ذميمة وعلم بلا جاه كلام مضيع

حرف الحاء

والایات فارسیه

قال الشاعر

حاشا که بکام دل خود کار کنم یا خاطرت از خار غم افکار کنم
گر هست مراجریمه ظاهر ساز تا من بکناه خویش اقرار کنم

وقال اخر

حاصل کن ازین جهان فانی هنری غافل منشین ز خویش چون بی خبری
چون بنشینند غبار وشک بر خیزد کاسب است بزیر رانت یا لاشه خری

وقال اخر

حال دل تنگ من ازان غنچه دهان پرس اسباب ضعیفم ازان موی میان پرس
هر بوا الهوسی ذوق غم عشق چه داند شیرینی و تلخی من از باده کشان پرس

وقال کلیم

حال من بی برک و نوارا چه شناسد آن سرو که آگاه ز تاراج خزان نیست

وقال اهلی

حدیث شوق همین بس که سوختم بد تو سخن یکی است درها عبارت آرایی است

وقال اخر

حدیث عقل در ایام پادشاهی عشق چنان شد است که فرمان عامل معزول

وقال ابو السعود

حقا نظر شاه جهان حق بین است رأیش سند شرع و عباد دین است
نزد عقلا این مثل دیرین است هر کار که خسرو بکند شیرین است

حرف الحاء

والايات تركية

قال خاکی

حاشا لله که هدایا به سزادر دیوبن صوندم درکه والاسنه کستاخانه
هرصقالدن بنی برقیل ایله شاد ایله دیو شانه عرض ایلم انجیق اوکریم الشانه

وقال اخر

حال زارمدن سنی فریادم آگاه ایلدی شکر لله اولدی فریادم بکا فریادرس

وقال فنی

حددن زیاده ایتمه تغافل نیازمه جانامثلدر عاشقی چوق ناز اوصاندرر

وقال اخر

حرم میکده پی کورمکه گلش صوفی صقیلوب دختررز دیدی که نامحرم واو

وقال حاذق

حروف مسته نظر قیل ستم بوزیتسیدر امل دیدکری انجیق الم بوزیتسیدر
جهانده ایله ردی قبولدن تفریق نفوش منعه نظر قیل نعم بوزیتسیدر

وقال فاضل بك

حریص اولور کشتی بك منع اولندیغی فعله رواج باده به فرط یساعدر باعث

وقال آخر

حسد قلب عدو لطف ایله زائل اولمز سنکده مضمر اولان آتسه آب ایتمز اثر

وقال حاذق

حسدی غیرت اقران ایله تعبیر ایدر علما طائفه سی ایلسه یارانہ حسد

وقال اخر

حسن تدبیری عاقلک کاهی ایش کورر تیغ ونیزه دن افزون
تیغیده قوللا نور محلنده کل شی بوقته مرهون

وقال اخر

حفظ ایچون نسخه محبتکی ایلم چاک سیننه می دولاب

وقال اخر

حقه تفویض اواریت نه المچک نه کدر قیل سوزم عارف ايسه ک کوش قبوله کوهر

وقال شاکر احمد پاشا

حقى باطلدن ائتمدک تمیز هذیان ایله کجدی عمر عزیز

وقال اخر

حلال زاده شکست ایتدیکن درست ایله شمارینی کدوسی دفع ایدرمی ناب

وقال حامی آمدی

حمد لله هنرم شهر تمه غالبدر صوتی عالی ایچی خالی دکلم همچو طبول
وارا ایسه شهبک اکرا و محک تجر بهیه اشته لوح اشته قلم اشته کتب اشته فحول

حرف الخاء

والايات عربية

قال ابن سينا الملك

خاضعي من سكت عنه فظن ان ليس لي لسان
فقلت ما انت لي بخصم وانما خصمي الزمان
وقال اخر

خاط لي عمرو بقاء ليت عينيه سواء
فاستل الناس جميعا امدح ام هجاء
وقال اخر

خذ العفو وامر بعرف كما امرت واعرض عن الجاهلين
ولن في الكلام لكل الانام فمستحسن لذوي الجاه لين
وقال اخر

خذوا بنصيب من نعيم ولذة فكل وان طال المدى يتصرم
ولا تتركوا يوم السرور الى غد لعل غدا ياتي بما لست تعلم
الان اهني العيش ما سمحت به صروف الليالي والحوادث نوم
لقد كادت الدنيا تقول لاهلها خذوا لذة لو انها تتكلم

وقال عبد الباقي الفاروقي

خزانة فكرية كورة وتخيلي لنحل معان تلفظ الشهيد يعسوب
تحن له الاذواق شوقاً لرشفه كاحن مشتاقاً ليوسف يعقوب

وقال آخر

خطٌ حسنٌ جالٍ مرءٍ ان كان لعالمٍ فاحسن
الدَّر مع النبات احلى والدَّر على النبات ازين

وقال آخر

خطرات ذكرك تستثير مودتي فاحس منها في الفؤاد ديبيا
لا عضولي الا وفيه صباية فكان اعضاءي خلقت قلوبا

وقال ابن الدهان النحوي

خف اذا اصبحت ترجو وارح ان اصبحت خائف
ربّ مكروه مخوف فيه لله لطائف

وقال عمرو بن معدى كرب

خلت الديار فسدت غير مسود ومن الشقاء تفردى بالسود

وقال آخر

خلت الزوايا من خباياها كما خلّت القلوب من المعارف والنقى
وتنكر الوادي فما غزلانها تلك الظبا ولا النقا ذاك النقا

وقال آخر

خل اذا جئته يوما لتساله اعطاك ما ملكت كفاء واعذرا
يخفي صنائعه والله يظهرها ان الجميل اذا اخفيته ظهرا

وقال ابن المعتز

خل الزمان اذا تقاعس او جمع واشك المموم الى المدامة والقدرح
واحفظ فؤادك ان شربت ثلاثة حذرا اليه بان يطير من الفرج
هذا دواء للمموم مجرب فاسمع مقالة ناصح لك قد نصح
ودع الزمان فكم لبيب حاذقٍ قد رام اصلاح الزمان فما صلح

وقال اخر

خلقت الجمال لنا فتنّةً وقلت لنا يا عبادي اتقون
وانت جميل تحب الجمال فكيف عبادك لا يعشقون

وقال اخر

خل الديار وما فيها لاهليها وقل سلام على الدنيا وما فيها

وقال آخر

خلق الله للحروب رجالاً ورجالاً لقصة وثر يد

وقال اخر

خلق اللسان لنطقه وكلامه لا للسكوت وذاك حظ الاخرس
واذا نطقت فكن محبباً سائلاً ان الكلام يزين ربّ المجلس

وقال اخر

خلق المال واليسار لقوم واراني خصصت بالاملاق
انا فيما ارى بقية قوم خلقوا بعد قسمة الارزاق

وقال جميل

خليلي فيما عشتما هل رايتما فتيلاً بكي من حب قاتله قبلي

وقال البهازمير

خليلي كفا عن ملامة مغرم تذكرّ اباماً مضت وتشوقا
ولا تحسبا قلبي كما قلتما سلا ولا تحسبا طريقي كما قلتما رقا
فما ازداد ذلك القلب الا تمادياً وما ازداد ذلك الدمع الا تدفقا

وقال اخر

خليلي كم صاحبت في الناس صاحباً وما نالني منهم سوى المم والعنا
وعاشرت ابناء الزمان فلم اجد صديقاً وفيّاً بالعهود ولا انا

وقال آخر

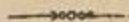
خيالك في عيني وذكرك في في ومثواك في قلبي فاين تغيب

وقال آخر

الخير ابقى وان طال الزمان به والشرا خبث ما اوعيت من زاد

وقال آخر

خير الامور ما حمدت غبه والمرء مقرون بمن احبه

حرف الحاء

والايات فارسية

قال الشاعر

خاکپایش آمد و شد دیده من جای او خوبتر جایی ازین نبود بجا کپای او

وقال اخر

خدا کر بزمحت بیندد دری برحمت کشاید در دیگری

وقال اخر

خداوندا دری ازغیب بکشای طریق وصل آن دلدار بنای

زمرآة دلم کن زنك غم دور زوصل یار سازم شاد و مسرور

منه داغ فراقم بردل ریش مکن برخون دلم ازهمچر زین پیش

وقال اخر

خدا هرچه خواهد کند بنده باش رضا پیش کبرو سر افکنده باش

وقال کلیم

خصمی زشت بآینه چه نقصان دارد چه غم ازد شمنی مردم نادان ما را

وقال حسن دهلوی

خط ساغر کجا که بگرفت است دل من از کتابت اشعار

وقال اخر

خطش چو شب قدر سراسر معنی است معنیش چو روز عید یکسر روشن

وقال اخر

خواهم بتو عرض بی نوایی کردن نالیدن و بیخت آزمایی کردن
هر چند که شاه بی طلب می بخشد شرطست درین راه کدایی کردن

وقال اخر

خواهی که بهین دو جهان کار تو باشد زین هر دو یکی کار کن از هر چه کنی بس
یافانده ده آنچه بدانی دگر یرا یافانده کبر آنچه ندانی زدگر کنی

وقال قاضی مجد الدین

خواهی که میان خلق قاضی باشی باقی باشی که می و که ماضی باشی
با خلق خدا حکم چنان کن که اگر آن بانو کند کسی راضی باشی

وقال حافظ

خوش بود که محک تجر به آید میان تاسیه روی شود هر که دروغش باشد

وقال خسرو

خوش خلقی است جسم دریغ استوار نیست خوش حالتی است عمر ولی پایدار نیست
خوش منزلی است عرصه روی زمین دریغ کاینجا مجال عیش و مقام قرار نیست
مردی که در شمار بود اینجا کجاست کورا ازین زمانه غم پیشمار نیست

وقال مولانا قدس سره

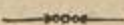
خوشه آن باشد که سر دلبران گفته آید در حدیث دیگران

وقال آخر

خون میخورد چون تیغ درین دور هر که او
بک روی و یک زبان بود از پاک کوهری
و آن کس که همچو شانه دوروی است و ده زبان
بر فرق خویش جای دهندش ز سروری

حرف الخاء

والايات تركية

قال فطنت

خاکساری مایه رفعت اولور روشن دله ارترر کرد ینیمی قیمتن انجور لک
وقال راشد

خاکساری هنر پیشه بی ذلت صافه بر تومهر یره دوشسه ده پامال اولیز
وقال رازی

خدا دیوار دولخانه ار باب اقبالی کھی بر لانه کنجشک بی آرام ایچون صاقلر
وقال نافع

خداا کوستر مسون طالع توجه ایتسه ا دباره هزار افسون ایله بند ایلسک رام اولیز اقبالی
وقال حلیمکرای

خزان آلود در رشک بهاران کوردیکک یرل
مقرزا غدر شمعی کستان کوردیکک یرل

وقال اخر

خصمه چوق حيله ديمشله عقلا جمله دن اسلی ترك غوغا

وقال لطفي

خط عنبر فشانك مانع بوی عذار اولیز مسلدر بودعوا کیم خطوطه اعتبار اولیز

وقال جلال

خلاق جهان عالمه قیلد قجه تجلی هر شخص ابرر حال ایله قیلش متسلی

وقال اخر

خلقه غدر ايليانك عاقبتی خیر اولمز كیدی بولزسه ده بر کون اولورا اولادی بولور

وقال اخر

خلقه کین ایله کروارسه مروت سنده سنی ذم ایلینی مدح ایله قیل شرمنده
اهل عرفان ایله کلخنده کچنمک بکدر جهلا ایله صفا ایلدن کلشنده

وقال اخر

خواص خا کپاک شرحنی تحقیق ایدن مردم
غبار ایله بیاض دیده خونباره یاز مشر
کلستان سر کویک صفاتن باب باب ای کل
خط ریخانه جدول چکوب کلزاره یاز مشر

وقال اخر

خواهی که درین زمانه فردی کردی واندرره دین صاحب دردی کردی
روزان وشبان بکرد مردان میگرد مردی کردی چو کرد مردی کردی

وقال اخر

خورشیدی نه حاجت ایده لم نور ایله تعریف آثاری نماینده ارباب نظر در

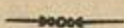
وقال ثابت

خوش کلور اهله آرایش چرک دنیا جامه آوده کی زینتیدر بقالك

حرف الدال

والايات عربية

وقال اخر

داء قديم وامر غير مبتدع جور الزمان على اهل المروات

وقال آخر

دار من الناس ملا لاتهم من لم يدار الناس ملوّه

ومكرم الناس حبيب لهم من اكرم الناس حيوه

وقال سيدنا على رضى الله عنه

دع ذكرهن فما لمن وفاء ربح الصبا وعهدهن سواء

يكسرن قلبك ثم لا يجبرنه وقلوبهن من الوفاء خلاه

وقال ابو فراس

دع النجوم لعرفا يعيش بها وانهض بعزم قوي ايها الملك

ان النبي واصحاب النبي نهوا عن النجوم وقد ابصرت ماملكوا

وقال يزيد

دعوت بقاء في اناة نجاءني غلام به خمرافا وثقته زجرا

فقال هو الماء القراح وانما تجلى له خدي فاوهمك الخمرا

وقال الموسوى

دنيا تضر ولا تسر وذا الورى كل يجاذبها وكلّ عائب

وقال آخر

الدهر كالميزان يرفع ناقصاً ابداً ويخفض زائد المقدار
وإذا تقي الانصاف عادل عدله في الوزن بين حديدة ونضار

وقال آخر

الدهر مع الانام كالميزان لا يرفع غير صاحب النقصان

وقال محمد الحلبي العربي

دواتي كاس والكتاب حديقتي وساتي مدام الفكر قام على قدم
صيرير يراعي مطربي فكانما سطور ي اوتار ومضربها القلم

حرف الدال

والایات فارسیه

وقال اخر

دارم زجغای فلك آینه کون برآه دلی که سنک ازو کرد خون
روزی بهزار غم بشب می آرم تا خود بشب از پرده چه آید بیرون

وقال اخر

دانش و خواهشند نرکس وکل که بیجای نشکفند بهم
هرکجا خواهش است دانش نیست هرکجا دانش است خواهش کم

وقال رشید وطواط

دانی شها که دور فلك راهز ارسال چون من یکانه نماید بصد هنر
کرزیر دست هرکس و ناکس نشایم آنجا دقیقه ایست بدانم این قدر
بجریست مجلس تو در بحر بیخلاف لؤلؤ بزیر باشد و خاشاک برزبر

وقال بنائی

دخترانی که بکر فکر منند هر یکی را بشوهری دادم
هر که کابین نداد عنین بود زوکر فتم بد بکرے دادم

وقال اخر

در آن زمین که تو در چشم خلق خوارشوی مکن درنک در آنجا برو بجای دگر
درخت اگر متحرک شدی زجای بجای نه جوراره کشیدی ونه جغای تبر

وقال جعفری

در ایام محنت بهم بوده ایم رسیدی بدولت بجا کی رسی

نپریم ترا و نپرسی مرا من از یکسوی و تو از نا کسی

وقال اخر

در بلاها جزع مکن که ازان دوزیان است کوش کن از من
اولاد و ستان شوند ماول ثابا شادمان شود دشمن

وقال آخر

در توکل از طلب کاهل مشو کسب کن پس تکیه بر جبار کن
رمز (الکاسب حیب الله) شنو کر توکل می کنی در کار کن

وقال صائب

در چشم کد جای مکس را چودهی روی با سفته همان به که مدار آنکند کس

وقال اخر

در جوانی سخن جوان باشد سخن پیر ناتوان باشد

وقال اخر

در حیز وجود هانا نیامد است آن شیشه که خدنگ مصائب فکار نیست

وقال اخر

در خلوص منت ارهست شکی تجربه کن کس عیار زر خالص نشناسد چو محک

وقال هلالی

درد بیماری و اندوه غریبی مشکل است وای مسکینی که هم بیمار باشد هم غریب

وقال اخر

در دست ما چون نیست عنان ارادتی بگذشتیم تا کرم اوچه ای کند

قال اخر

درد مندان که راروز و شب شربی بهتر ز استغفار نیست

آرزو مندان وصل یار را چاره غیر از ناله های زار نیست

وقال اخر

درد هر هر آنکه نیم نانی دارد یا هر نشین آشیانی دارد

مخدوم کسی نباشد و خادم کس کوشاد بزی که خوش جهانی دارد

وقال کمال اسمعیل

دردیست اجل که نیست درمان او را بر شاه و وزیر هست فرمان او را
شاهی که بحکم دوش کرمان میخورد امروز همی خورند کرمان او را

وقال اخر

در ذکر توهر دلی زبانی دارد هزدره بتوراه نهانی دارد
ذکر تو بود صیقل آینه جان بی ذکر تو نیست هر که جانی دارد

وقال اخر

در زبانم وصف او چون بوی در بر کگل است
میتوان از من شنیدن نام جانان بی سخن

وقال شوکت

درس ادیب اگر بود زمزمه محبتی جمعه بکتب آورد طفل کریز پای را

وقال اخر

درست نیست کشودن زبان بطعن کسان که اعتراض و ملامت نه کار مرد خداست

وقال اخر

درستم قوت نمی خواهد سرشت بدنهاد پشه هم در حد ذاتش خود کم از فرود نیست

وقال جامی

در شعر سه تن پمیرا نند هر چند که لانی بعدی

اوصاف و قصاید و غزل را فردوسی و انوری و سعدی

وقال اخر

در عالم بی وفا کسی خرم نیست شادی و نشاط در بنی آدم نیست

آنکس که درین زمانه اورا غم نیست یا آدم نیست یا درین عالم نیست

وقال اخر

در عشقی نکویان چه فراق و چه وصال بد حالی عاشقان بود در همه حال

کر وصل بود تمام سوزاست و کداز و رهبر بود تمام رنج است و ملال

وقال صائب

در وطن کر میشدی هر کس با سانی عزیز

کی زاغوش پدر یوسف بزندان آمدی

وقال آخر

درویش را که کبج قناعت میسر است درویش نام دارد و سلطان عالم است

وقال آخر

در واژه شهر می توان بست نتوان دهن مخالفان بست

وقال سامی

در همه حالها زخیر و زشر بی درم عاجز است قلب درم

و آنکه زرد دارد و کرم نکند لائق حال اوست قلب کرم

وقال آخر

در یای محیط را که پاک است از لوث دهان سک چه با کست

وقال آخر

درین ایام اگر دولت نیامد بامید کدام ایام باشم

وقال آخر

درین نشین حرمان بکس مکن پیوند که هر کسی که نهی دل بر آشنائی او

اگر مخالف طور تو باشد اوضاعش عذاب روح بود صحبت ریائی او

و کر موافق طبع تو باشد اخلاقش مذاق مرک دهد شربت جدائی او

وقال آخر

دست و پایی میتوان زد بند اگر بردست و پاست

وای بر حال کر فتاری که بندش بردل است

وقال آخر

دستی که زدید نش ترانک آید در وقت ضرور بوسه دادن شاید

هر کار که عار است و ملال افزاید در حالت احتیاج بد نماید

وقال آخر

دشمن اگر لاف مودت زند صاحب عقلش نشارد بدوست
مار همان است بسیرت که هست گرچه بصورت بدر آید ز پوست

وقال آخر

دشمن خون خوار را کوتاه باحسان ساز دست

هیچ زنجیری به از سیری نباشد شیرا

وقال آخر

دشمن که زمن بنزد تو بد گفت است والله ن گفته ام من از خود گفت است
صدنیک که گفته ام نکفت است یکی یک بد که نکفتم یکی صد گفت است

وقال آخر

دلا بدم دانا نشین که آخر کار مس از مصاحبت کیمیا چوزر کردد
هلال یکشبه از قیض آفتاب منیر زروی مرتبه که بدر و که قمر کردد
شنیده که بتدریج قطره باران زا اتصال صدف دانه مهر کردد

وقال آخر

دلا له اگر چه خوب کردار بود در خلوت معشوق کرا بنبار بود

وقال آخر

دلا معاش چنان کن که کربلنزد پای فرشته ات بدودست دعا نکند ارد

وقال خواجو

دل بدین پیره زن عشوه کردهر میند

نوعروسی است که در عقد بسی داماد است

همچونر کس بکسا چشم و بین دردل خاک

چندرونی چوکل وقامت چون شمشاد است

وقال خاقانی

دل برین کبید کردند منہ کین دولاب آسیابی است که از خون عزیزان کردد

وقال اخر

دل برکم از هر چه ورای تو بود جان در بازم بهر چه رای تو بود
پا از سر کوی دکران باز کشم آنجامر خود نهم که پای تو بود

وقال اخر

دل تنک مشواین همه نومید چرایی شاید شب ما هم سحری داشته باشد

وقال اخر

دل جزره شوق تو نبود هرگز جز محنت درد تو نبود هرگز
صحرای دلم شوق تو شورستان کرد نامهر کسی دگر نرود هرگز

وقال اخر

دل را چه کنم اگر نه جانت شمرد دیده چه بود اگر نه رویت نکرد
از دست چه سود اگر نه زلفت پیچد وز پاچه هنر کر نه بکویت گذرد

وقال محمود

دل گفت مرا علم لدنی هوس است تعلیم کن ای جان اگر دست رس است
گفتم که الف گفت دگر گفتم هیچ در خانه اگر کس است بکهرف بس است

وقال وحشی

دل نیست کبوتر که چو بر خاست نشیند از گوشه بامی که پریدیم بر دیدیم

وقال اخر

دمی حیات پیش از مردن چنان دشمن بکن برم که ز صد سال زندگانی به
ببرک خصم ثنات نمیکم لیکن دمی فراغ دل تو ز هر چه خوانی به

وقال جامی

دنیانه متاعی است که از زرد بنزاعی با خصم مدارا کن و بادوست مواسدا

وقال اخر

دو چیز آرد پس از پیری جوانی رخ کلرنک و راح ارغوانی

وقال اخر

دوردستان را با حسان یاد کردن همت است ورنه هر نخلی پای خود ثمر می افکند

وقال اخر

دورم بصورت از درد و تسرای تو لیکن بجان و دل زمقیان حضرتم

وقال اخر

دری زم نشینان از مامدان که مارا که طالع است مانع که روزگار حائل

وقال اخر

دوستان در حریم بزم وصال غافل از روزگار هجرانند

چونکه از یکدیگر جدا افتند آن زمان قدر یکدیگر ندانند

وقال اکبر شاه

دوشینه بکوی می فروشان پپانه می بزر خریدم

آکون زخمار سر کرانم زردادم و درد سر خریدم

وقال اخر

دلا عید است هر کس دست یار خود همی بوسد

غریب و بیگم من دست غم دست من بوسد

وقال شاهی

دولت وصلش میسر کی شود بی جستجوی کروصال کعبه می خواهی سخن در راه کوی

وقال اخر

دو مشفقند ادیب و طیب بر سرتو نگاهدار بعزت دل ادیب و طیب

ز درد خسته شوی ار بنالد از تو طیب بیجمل بسته شوی کبر بنجد از تو ادیب

وقال حافظ

دهقان ساغورده چه خوش گفت با پسر کای، نور چشم من بجز از کشته ندروی

وقال اخر

دیروز پریشانی خود را ابتر کفتم امروز پریشان تر از آنم که توان گفتم

وقال اخر

دیروز همه وصال جان افروزی امروز همه فراق عالمسوزی
فریاد که درد فتر عمرم ایام آن را روزی شمار داین را روزی

وقال صاحب

دل طلبکار تو در خون جگر غلطان است که کند چاره دل که تو مروت نکنی
که زند آب بر آتش جگر سوخته را که تو ای بحر کرم میل بر رحمت نکنی

وقال نوائی

دلم بدست تو مرغی است در کف طفلی که نه کشد و نه گذارد نه سازدش قفسی

وقال اخر

دیشب شب وصل با چنان نوش لبی امشب شب هجر با چنین تاب و تپی
افسوس که مستوفی دیوان قضا دیشب بشی نویسد امشب بشی

وقال کمال خجندی

دی که سراسب ای قمر زهره جبین که زانکه فتادی نبود عیب تو زمین
تو برك کلی واسب تو باد صبا از باد صبا برك کل افتد بزمین

قال نابی

دی از سراسب که فتادی بزمین عمکین نشود خاطر ت ای مهر جبین
تو قطره رحمتی و کلکون تو ابر از ابرفتد قطره رحمت بزمین

حرف الدال

والایات ترکیه

قال باقی

دانه، اخالنه باق جنت رخسارنده نیجه صبر ایلسون اللهی سورسک آدم

وقال اخر

دانه ویرمز خرمندن مردم دانایه چرخ بذل ایدر وارینی اما بولسه بر نادانه هب

وقال خالص

درد فراق دلبری مهجور اولان ییلور حال درن خسته بی رنجور اولان ییلور

وقال باقی

درونک پر معارف همیشک مرد عارف قیل

اجمله ای یوزی کل شخص نادانه کتاب آسا

وقال اخر

دفع ایتمکه تبرستم کردش چرخنی عالمده تحمل کبی هرگز سپر اولمز

وقال راغب

دشمندن انتقام کبی وارمی بر صفا راغب بودوقه آه مروت قومزینی

وقال نابی

دکدر ذاته مائل خلق مال وجاهه در راغب

درخت اطرافنی کسه دولاشمز بارد نصکره

وقال مشامی

دکله حام حکایت ایلیه لم سکاسندن شکایت ایلیه لم

وقال اخر

دلبری خوابده کوروب بوسه سن المتی دیله دم

برجش بکرا ایش بنانی خالی صاندم

وقال واصف

دکز الم کلفتنه الفتی خلقک راحت بولور عالمده ایدن عزلت احباب
غیرت قومبور دیرده ایدر غیبتہ آغاز افشای عیوب ایتمه میدر رغبت احباب

وقال نابی

دل عرش المیدر انی ایلمه تخریب دست بشر اول خانه بی ترمیم نه ممکن

وقال نافع

دل سوزانی پروانه دن صور شمعدن صورمه بیلور حال اهلنک احوالی البتہ همحالی

وقال باقی

دلا جهانی سرشکله پر شراب ایتدک بهی خراب اوله سی عالی خراب ایتدک
نه سنده مهر و وفانه بنده صبر و قرار او یوق بو یوق نه عجب بزدن اجتناب ایتدک

وقال سامی

دلتنک جوره شهید مکافات ایدر ظهور طوطی قفس نشین ایکن ایلر شکر ظهور
بیپوده ایتمه اهل ریادن امید فیض ایتمز درخت خشک نمادن ثمر ظهور
دل چین زلف یارده قالدی اسیر بند ای باد صبح ایلدے بر خبر ظهور

وقال اسعد باشا

دلده آتش سرده دودو واشکیم دودیده چرخ

جسم عاشق صورتا واپور شکن کوستر

بکرار باب ریانک حالی اول کاشانه به

ایچ یوزی ویران طشی معمور شکن کوستر

وقال اخر

دلستانم رحلت ایتدی صبر و سامانم کبی ایتدی بر لحظه آرام آه وافغانم کبی

اقدی غربت سمتنه جولر کی اولدی روان فرقتنده چاغلیان اشک فرا وانم کبی

وقال عاصم

دل سخنه نصیحت کارا ایتزمومدن فهم ایت که تانرم اولمدنجه قابل نقش نکین اولمز

وقال نوعی

دل صفحه سیننه باقدم اطرافی جمله مشروح بیلدم بونسخه چیقمش برذوفنون الندن

وقال یحیی

دنیاده نصیحت ستم و جور ایسه ای دل احبابک ایدر آئیده اعدایه نه حاجت

وقال اخر

دود آهمله سیاه اولدی سپهرک سینه سی پاره لندی غالباً اسکندرک آینه سی

ذوقنی اربانه صور عید ایسه نوروز ایسه غصه لودراهل ذردک شنبه و آینه سی

وقال اخر

دور ابواب ایلوب اولمه جهاننده در بدر در که باری دورر کن ایتمه غیره انتساب

وقال اخر

دور اولان خاک وطندن آه ایدر بی اشتباه پک مبرهندر بود عوا کاسه فغفوردن

لذت وصلت یلنیز چکمینجه فرقتن عافیت قدرین سوال ایت خسته رنجوردن

وقال اخر

دور اولورسه م صورتا فیض وصالکدن نه غم

کوستر هر دم بکا آینه زانوسنی

وقال اخر

دوردن پیانه مهر و وفا اکسلده

قلب اهل حالدن ذوق و صفا اکسلده

کیه عرض ایتسون بر اهل درد وارسون مشکن

دهردن مشکل بوکم مشکلکشا اکسلده

وقال واقف

دوستم ایتمز ایدک غمزه کی بویله خونریز

بنی غمز ایلسه دشمن بد خواه سکا

وقال اسعد

دون کیجه اولان راز احادیث محبت اولمش بوکون اغیار میاننده حوادث

وقال اخر

دولت استرسک ارقه ویر ارقه بر اولو آستانه بر بابه

کعبه به ویر میندی ارقه سنی دسه ایتمز دی سجده محرابه

وقال فاضل

دولت ایچون مجاهده جنت ایچون دعا دکز بورنج ومحنه دنیا و آخرت

وقال ناجم مؤلف هذا الكتاب

دیده عکس عارض دلبرله پرکل اولسون

خار مژگان نشتر آزار بلبل اولسون

الدى بوکلشنده بلبل یرک کلدن درس عشق

یانسون آتشد سمندر خواجه کل اولسون

حرف الذال

والايات عربية

قال المتنبي

ذريني ائل ما لا ينال من العلى فصعب العلى في الصعب والسهل في السهل
تريدين ادراك المعالي رخيصة ولا بد دون الشهد من ابر النحل

وقال ابو الفضل بن العميد

وقيل لابي الفتح البستي

ذكر اخاك اذا تناسى راجياً او عن في اراءه تقصير
فالرأى يصد كالحسام لعارض يطرا عليه وصله التذكير

وقال اخر

ذكرت بلادي فاستهلت مدامي بشوقي الى عهد الصبا المتقادم
حننت الى ارض بها اخضر شاربي وقطع عني قبل عقد التائم

وقال النظام

ذكرتك والراح في راحتي فثبت المدام بدمع غزير
فان ينفد الدمع فرط الامسى بكتك الحشى بدموع الضمير

وقال سعد بن ليون

الذل في طلب الافادة عزة فاحرص على نيل الافادة ترشد
ان التعزز في الذى يحتاجه كبر وكبر المرء اقبج مقصد

وقال اخر

ذل السؤال وثقل الشكر ما اجتماعا الا اضرا بقاء الوجه والبدن

وقال اخر

ذم المنازل بعد منزلة اللوى والعيش بعد اولئك لا يام

وقال اخر

ذو الجهل يفعل ماذ والعقل يفعله في النائبات ولكن بعد ما اقتضيا

وقال اخر

ذو العقل لا يسلم من جاهل يسومه ظلماً واعنانا
فليختر السلم على حر به وليزيم الانصات ان صاتا

وقال المتنبى

ذو العقل يشقى في النعيم بعقله واخو الجهالة في الشقاوة ينعم
ومن البلية عدل من لا يرعوى عن جهله وخطاب من لا يفهم

وقال اخر

ذهب المال في حمد واجر ذهب لا يقال له ذهب

وقال اخر

ذهب الذين احبهم وبقيت مثل السيف فردا

وقال اخر

ذهب الذين يعاش في اكثافهم وبقيت في خلف كجلد الاجرب

وقال اخر

ذهب الوفاء ذهب امس الذاهب فالناس بين مخاتل وموارب
يفشون بينهم المودة والصفاء وقلوبهم محشوة بعقارب

(وحرف الذال غير موجود في لغة الفرس والترک)

حرف الراء

والايات عريه

قال اخر

رايت ابيض خلق الله ذا ولد يحكي الغزال ويحكي قده البانا
فقلت فيه كما قد قيل في مثل الكوكب النحاس يحوي الارض احيانا

وقال شهاب الدين الحجازي

رايت يجلس رشاءً مليحاً وحجرة خده من خمر فيه
فمالت شمعة للخذ منه وشبه الشيء منجذب اليه

وقال اخر

رايت خيال الظل اكبر عبرة لمن هو في اوج الحقيقة راقي
شخص وشباح تمر وتنفضي وتفنى جميعاً والمحرك باقي

وقال اخر

رايت دنو الدار ليس بنافع اذا كان ما بين القلوب بعيد

وقال اخر

رايت الدهر مختلفاً يدور فلا حزن يدوم ولا سرور

وقال اخر

رايت على صخرة عقر بآ وقد جعلت ضربها ديدنا
فقلت لها انها صخرة وطبعك من طبعها ينسا
فقلت صدقت ولكنني اريد اعرفها من انا

وقال ابوصاعد

رايت في النوم اني مالك فرساً ولي وصيف وفي كفي دنانير
فقال قوم لهم علم ومعرفة رايت خيرا وللاحلام تفسير
اقصص منامك في بيت الامير تجد تحقيق ذلك وفي الفال التبشير

وقال اخر

رايتك مثل الجوز يمنع خيره صحيحاً ويعطي نفعه حين يكسر

وقال ديك الجن

راى الحصن منجاة من الموت فارثني اليه فزارته المنية في الحصن

وقال شرف الدين العصامي

راى سقم الكتاب فال عنه سقيم الجفن ذو حسن بديع
فقلت له فدتك النفس مهلاً مراعاة النظر من البديع

وقال اخر

راى الصيف مكتوباً على باب داره فصيفه ضيفاً فمات من الخوف
فقلت له خيراً فظن بانني اقول له خيراً فقام الى السيف

وقال اخر

الراي كالليل مسودّ لجوانبه والليل لا يجلي الا باصباح
فاضمم مصابيح آراء الرجال الى مصباح رايتك تزدد ضوء مصباح

وقال اخر

ربّ سفيه جليس سوء مفترس عرضنا بناه
يقدح فينا بكل سوء وكلّ ما قاله بناه

وتال اخر

ربّ خير اناك من حيث تاتي المكاره

وقال اخر

ربّ من ترجو به دفع الاذى سوف ياتيك الاذى من قبله

وقال ابو العلاء المعري

رددت الى ملك الخلق امري فلم اسال متى يقع الكسوف
وكم سلم الجهول من المنايا وعوجل بالجمام الفيلسوف

وقال منصور الفقيه

رضيت بما قسم الله لي وفوضت امري الى خالقي
كما احسن الله فيما مضى كذلك يحسن فيما بقي

وقال اخر

رضينا قسمة الجبار فينا لنا علم وللجهال مال
فان المال يفني عن قريب وان العلم باق لا يزال

وقال ابو علي بن سينا

رق الزجاج ورفت الخمر فتشابهها وتشاكل الامر
فكانها خمر ولا قدح وكانه قدح ولا خمر

وقال اخر

رميت خدود من اهوى بورده حكي لونا وريحاً وجنتيه
فقال اتيت في رمي عجباً شبيه الشيء منجذب اليه

حرف الراء

والايات فارسية

وقال اخر

راز خود بر بار خود هر چند بتوانی مگو یار را یاری بود از یار یار اندیشه کن

وقال اخر

راه تو بهر قدم که پویند خوش است وصف تو بهر صفت که جویند خوش است
روی تو بهر چشم که بینند نکوست ذکر تو بهر زبان که گویند خوش است

وقال اخر

رخساره چو برك لا له داری وز عنبر تر كلا له داری
زلف تو معنبر است و خوشبوی وز چشم سیه غزاله داری

وقال اخر

رسید پيك نجسته قدم ز کشور دوست خط رقمزده یار دلنواز آورد
دل رمیده ز تن کرده بود عزم عدم هوای نامه یارش بسینه باز آورد

وقال اخر

رسید قاصد و آورد نامه از دوست که کشت دیده منور ز صورت رقمش

وقال حافظ

رسید مژده که ایام غم نخواهد ماند چنان نماند و چنین نیزم نخواهد ماند
برین رواق ز برجد نوشته اند بزر که جز نکونی اهل کرم نخواهد ماند

وقال اخر

رفتی و کشت حال من خسته زارتر دل یقراشد و من ازو یقرا تر
سرکشته هوای تو م اے بهار عمر بادیده زابر بهار اشکبارتر

وقال حافظ

رند عالم سوزرا با مصلحت بینی چه کار کار ملک است آنکه تدبیر و تامل بایدش

وقال اخر

رنج اگر بسیار شد کی غم خورم چون شفای جان بیمارم نوی

وقال حافظ

رواقی منظر چشم آشیانه تست کرم غما و فرود آ که خانه خانه تست
بتن مقصرم از دولت ملازمت ولی خلاصه جان خاک آستانه تست

وقال اخر

روزی طاقت و شب در تب و تا بیم همه حاصل این است که مانی تو خرابیم همه
کر چه هرگز نشود جمع بهم آتش و آب روز کاری است که در آتش و آبیم همه

وقال حافظ

روزی اگر غمی رسد تنگدل مباش روشکر کن مباد که از بد بتر شود

وقال اخر

روزی که نه مونس و نه یاری باشد فرسوده تم کرد و غباری باشد
این بس که مراد نظر اهل کمال بر صفحه دهر یاد کارے باشد

وقال اخر

روزی که وداع چون تو نکاری باشد دانی که چه تلخ روز کاری باشد
بر پشت کتاب تو نوشتم خطی تا از من خسته یاد کاری باشد

وقال حافظ

روز وصل دوستداران یاد باد یاد باد آن روز کاران یاد باد
کر چه یاران فارغند از حال من از من ایشان راهزاران یاد باد

وقال اخر

روی از همه بر تافتم و سوی تو کردم چشم از همه بر بستم و دیدار تو دیدم

وقال اخر

روی دل از دو طائفه بر تافتن نکوست از دوستان دشمن و از دشمنان دوست

حرف الراء

والايات تركية

— ۳۰۰۰ —

وقال اخر

راضی شرع شریف اولیائک دنیا دہ حالی پک مشکل اولور محاکمہ کبرادہ

وقال اخر

راہ سخندہ باشنی ابتدی فدا قلم صدق و خلوص و ارایسہ اهل هنر دہ در

وقال اخر

رخصت بولنور دامن جانان الہ کیرمز جانان بولنور گوشہ امکان الہ کیرمز
رخسارینی آزرده دست طلب ایتمہ افسردہ اولور اول کل خندان الہ کیرمز
عرض ایتمہ عبث چاک کر بیان نیازی فر یاد ایله سررشته احسان الہ کیرمز

وقال نحیفی

رسم وفایہ ایلد یلر توبہ نصح بالاتفاق شهر مزک دلر بالری

وقال اخر

رضایوق انتقامہ مذهب عشاقده بوقسه برآہ ایله جهانی ایلك بر باد قابلدر

وقال حاذق

رك فص نكين برآد ایچون یك زخم نیشتیر
دوشنلر قید نامه چرخ لندن خیلی خنجیر

وقال ثابت

رنجش خاطر ی عرض ایله شفانیتنه دردینی سو بلین خسته یه تیار اولمز

وقال راغب

روشنی پیرو بدرتیر کی ایامک عقیندن ایریشور فیض صباح اخشامک

وقال اخر

روی ولب وچشم و زلف آن یار که هست عاشق کش و مرد افکن و شوریده و مست
صبر و غم و خون جگر و راه انشاط بستد زمن و بداد و بکشاد و بیست

وقال لطفی

رهگذر کرد اب محنت نامسا عدروز کار کشتی دل لنگر انداز اولدی بجز حیرته

حرف الزاء

والايات عرية

وقال ابن اللبانه

زادوا جفاء فانقصت مودة ومن الزيادة موجب النقصان
انا مثل مرأة صقيل صفحها التي الوجوه بمثل ما تلقاني

وقال اخر

زارت على غفلة الرقيب كظبية روعت بطيب
وكان وقت الوصال منها اقصر من جلسة الخطيب

وقال ابن الفصيح

زار الحبيب غيا يا حسن ذاك المحيا
من صده كت ميتا من وصله صرت حيا

وقال ابن الفارض

زدني بفرط الحب فيك تحيرا وارحم حشا بلظي هواك تسعرا
ولذا سالتك ان اراك حقيقة فاسمح ولا تجعل جواني لن ترى

وقال اخر

زر قليلا لمن يودك غبا فدوام الوصال داعي الملل

وقال اخر

زر من تحب وان شطت بك الدار وحال من دونه حجب واستار
لا يمنعنك بعد من زيارته ان المحب لمن بهواه زوار

وقال آخر

زعمت اخا الدعوي بانك جامع فنوناً من الآداب يجمعها الفضل
فهبك ثقول الحق اي فضيلة تكون لذى علم وليس له عقل

وقال آخر

زعم الذين تشرقوا وتغربوا ان الغريب وان اعز ذليل
فاجبتهم ان الخليل اذا التقى حيث استقل به الركاب جليل

قال آخر

زعموا اني قصير لعمرى ما تكال الرجال بالقفران
انما المرء باللسان وبالقلب وهذا قلبي وهذا لساني

وقال نصر بن منيع

زعموا بان الصقر صادف مرة عصفور بر ساقه التقدير
فتكلم العصفور تحت جناحه والصقر منقض عليه يطير
اني لمثلك لا اتمم لقمة ولئن شويت فاني لحقير
فتهاون الصقر المدل بصيده كرماً وافلت ذلك العصفور

وقال ابو الفتح البستي

زفت اليك لنا عرائس اربع ففضتها بالسمع وهي قوائد
فابعث الي مهرهن باسرها ان النكاح بغير مهر فاسد

وقال آخر

زمان تحيرت في امره كثير التعدي على حره
فللوغد ما شئت من نفعه وللحر ما شئت من ضره
واعجب ما في تصاريفه صيال البعوض على صقره

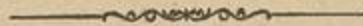
وقال آخر

زمان راينا فيه كل العجائب واصبحت الاذنان فوق الذوائب

لوان على الافلاك ما في قلوبنا تهاقت الافلاك من كل جانب

وقال آخر

زمان قل فيه الناس حتى كان اليوم في فلك البروج
وقالوا قد لزمت البيت جدًّا فقلت لفقد فائدة الخروج

حرف الزاء

والایات فارسیه

قال زاری

زارئ می کن که شیراندک دهد مادر مشفق بفرزند خموش

وقال اخر

زبان عذرندارم ولی هنوزم هست امید عفو که لطف تو هست عذر پذیر

وقال اخر

زبان فصاحت چو داری بگو حدیثی که کردند ازو منته

منحن کان بود یاد کار از حکیم خرد مندرا از زروسیم به

وقال زاهد

زبس کشتند صاحب جوهران در خاک ناپیدا

جواهر سرمه شد کیتی سراسر چشم عبرت را

وقال اخر

زدست ستم کس درین باغ نیست که چون لاله در سینه اش داغ نیست

وقال اخر

زدولت هر که روشن شود شمع همه اسباب دانائی کند جمع

وقال اخر

زسر کرده قدم وز دیده نعلین بخدمت میرسم بالراس والعین

وقال اخر

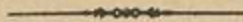
ز عمرآن قدر یش ناید بکارِ که در نفع خلق خدا بگذرد
وزان زندگانی چه لذت بود که در کار نفس و هوا بگذرد

وقال اخر

زمانه بیک رفک بنود مدام کھی صبح پیش آورد گاه شام

وقال اخر

زین مژده اقبال که زان سوآمد دولت ز نشاط تهینت کوآمد

حرف الزاء

والايات تركية

وقال راشد

زلفك آغينه دوشوب مرغ دل پراضطراب
سوديك ييك بر بلايه اوغرامش ايتدم حساب

وقال وهي

زلفك دكلى بويله پريشان ايدن بني آسوده اولمسون اودخى روز كردن

قال ناجم مؤلف هذا الكتاب

زلف وروى دلبران بولمش نمايش خا كدن صائمه ايلر سنبل و كل باغ و صحرادن ظهور
كشفي مشكل بز معمار بواطواد وجود كچه ايلر نيجه معني بومعمارن ظهور

وقال ثابت

زكوة دولته بر مستحق ارار لرسه شوتا بخانه رنج وعناده اشته فقير

وقال ثابت

زمان دولتنك مدى مد لازمدر بودر اصح نقول ائمه تجويد

وقال بصيري

زن مرد و جوان پيرو كان تيرينه محتاج اجزاي جهان جمله بري برينه محتاج

وقال ناجم مؤلف هذا الكتاب

زندهار چالش اوله امين مكر عدودن اقليم دل وجانه عدو مفسده جودر

اعدايي زبون صائمه زبون اولسه ده اعدا جولانته مانع قلك برسر مودر

یوز ویرمه کبر چشم جهان بینکه نادان
 بوق شبهه مکس طینتک مشربی بودر
 بذل ایله سن لطفک هر شخص لثیمه
 هب لطفه بدل عنف فرومایه به خودر
 تدبیره تقصیر ایدرک سویلله تقدیر
 حکم قدره عز و خطا محض غلو در
 وقال زاشد

زوال عاقله تفهیم^۴ قدر نعمت ایدر
 بیلورسه پیریاور اولدیغن شباب لذید
 اولور تلذذه وابسته لذت اشیا
 عجیبی تشنه به به کسه شکردن آب لذید
 وقال نابی

زودتر معنی^۴ نازکتر اولور شهر تیاب
 مبتلاسی چوق اولور دلبر شهر آشوبک

حرف السين

والايات عربية

وقال اخر

ساروا واكبادنا جرحى واعيننا قرحى وانفسنا سكرى من القلق
تشكو بواطننا من بعدهم حرفا لكن ظواهرنا تشكو من الفرق

وقال اخر

ساطلب بعد الدار عنكم لتقربوا وتسكب عيناى الدموع لتجمدا

وقال اخر

سافر اذا حاولت قدرا سار الهلال فصار بدرا
والماء يكسب ما جرى طيبا ويخبث ما استقر

وقال القيراطي

ساق صغير ادار فينا كاساً صغيراً على يديه
ياعائياً صغر ذا وهذا ما المرء الا باصغريه

وقال اخر

سالت احبتي ما كان ذنبي اجابوني واحشائى تذوب
اذا كان المحب قليل حظ فما حسناته الا ذنوب

وقال اخر

سالت من الاطبا ذات يوم طيباً عن مشيبي قال بلغم
فقلت له على غير احتشام لقد اخطات فيما قلت بل غم

وقال ابو اسحق الشيرازي

سالت الناس عن خلّ وفيّ فقالوا ما الى هذا سبيل
تمسك ان ظفرت بذيل حرّ فان الحرّ في الدنيا قليل

وقال اخر

سالت الندي والجود حرّ انما فقالا جميعاً انا لعبيد
فقلت ومن مولا كما فتطاولا علىّ وقالا لا خالد ويزيد

وقال آخر

سالت الندي هل انت حرّ فقال لا واكنني عبد ليخي بن خالد
فقلت شراب قال لا بل وراثة توارثني من والد بعد والد

وقال آخر

سبحان من جعل العوالم كلها مجموعة في فطرة الانسان

وقال عمر الخيام

سبقت العالمين الى المعالي بصائب فكرة وعلوّ همم
فلاح بحمكتي نور الهدى في ليال للضلالة مدلهمه
يريد الجاحدون ليطفؤه ويا بني الله الا ان يتمه

وقال اخر

ستذكرني اذا جرت غيري وتعلم انني نعم الصديق

وقال آخر

ستبدو لك الايام ما كنت جاهلا وياتيك بالاخبار ما لم تزود

وقال اخر

سري وسرك لم يعرف به احد الاّ الاله والاّ انت ثم انا

وقال اخر

سعادة المرء في خمس قد اجتمعت صلاح جيرانه والبر في ولده
وزوجة حسنت اخلاقها وكذا خل امين ورزق المرء في بلده

وقال آخر

سلم الامر الى ربّ البشر واترك المهّ ودع عنك الفكر
لا تقل فيما جرى كيف جرى كل شيء بقضاء وقدر

وقال آخر

سلم امورك للحكيم العالم وارح فؤادك من جميع العالم
واعلم بان الامر ليس كما تشاء بل ما يشاء الله حكم حاكم

وقال ابن شرف

سقى الله ارضاً انبتت عود مطرب زكت منه اغصان وطابت مغارس
تغنت عليه الطير والعود اخضر وغنت عليه الغيد والعود يابس

وقال على بن الجهم

سقى الله ليلاً طاب اذ زار طيفه فافئنته حتى الصباح عناقا
بطيب نسيم منه يستجلب الكرى ولو رقد المخمور فيه افاقا

وقال عبد الرحمن السلم

سل الله من فضله وائقه فان النقي خير ما تكتسب
ومن تيق الله يوضع له ويرزقه من حيث لا يحتسب

وقال آخر

سوء حظي انالني منك هجرًا فعلى ألحظ لا عليك العتاب

وقال محمد بن يسير

سهل الفناء اذا حلت يبابه طلق اليدين مودب الخدام
واذا رايت شقيقه وصديقه لم تدر ايهما اخو الارحام

حرف السین

والایات فارسیه

قال حافظ

سال وفال و مال و حال و اصل و نسل و تخت و بخت
 بادت اندر شهر یاری بر قرار و بر دوام
 سال خرّم فال ساعد مال وافر حال خوش
 اصل ثابت نسل باقی تخت عالی بخت رام

وقال اخر

سامان کار بنده ز الطاف بیکران
 چون وعده داده بکرم اهتمام کن
 آغاز کرده بر سانش بانتهای
 طرحی فکنده بعنایت تمام کن

وقال اخر

سبحان خالق که صفاتش ز کبریا
 بر خاک عجز می فکند عقل انبیا
 کر صد هراز سال همه خلق کائنات
 فکرت کنند در صفت عزت خدا
 آخر بعجز معترف آیند کای آله
 دانسته شد که هیچ ندانسته ایم ما

وقال اخر

سخن را پایه کرامت است
 طراز خلعتش ایجاز باشد

وقال اخر

سخن را بر مزاج مستمع کوی
 اگر دانی که دارد با تومیلی
 هران عاقل که با مجنون نشیند
 نشاید گفتنش جز ذکر لیلی

وقال حافظ

سرتاسر آفاق بها وون سودن نه طاق فلک بخون دل اندودن
صد سال اکر اسیر زندان بودن زان به که دی همدم نادان بودن

وقال آخر

سررشته دولت ای برا در بکف آر وین عمر کرامی بخسارت مکداز
دائم همه جا با همه کس در همه کار میداز نهفته چشم دل جانب یار

وقال آخر

سر سبزی نهال سعادت بیاع ملک بی چشمه سار شرع مطهر رومدار
لیکن زلال چشمه دین کی شود روان بی سایه سیاست شاهان کامکار

وقال صائب

سفله کان رانزند چرخ چون بیکان برسنگ محک سیم وز راز بهرمس و آهن نیست
دل نازک بنگاه کچی آزرده شود خار در دیده چو افتاد کم از سوزن نیست

وقال آخر

سفر کردم با امید غنیمت غنیمت عمر بود و کشت فانی

وقال آخر

سلام من برسان ای نسیم صبا بران دیار که آنجا مقام یار من است
نیاز مندی من عرضه کن بخدمت او چنانکه لائق این عهد استوار من است

وقال باقی

سلطان رسل که نور بود مایه او معراج بلند کشت از پایه او
امر ورنشد سایه فکن تاباشند فردای قیامت همه در سایه او

وقال آخر

مهموم هجر کنند روضه مودت خشک آکر نه واسطه رشحه قلم باشد

وقال آخر

سواد خط شریف سیاهی چشم است که اهل فضل جهان را بدو می بینند
 عبارت چه توان گفت آب حیوان است که زندگی دل و جان ازو می بینند

وقال اخر

سیاست آتشی باشد که آن را ز بهر بدسکالان بفرزند
 چو ایشان می فرزند آتش ظلم همان بهتر که ایشان را بسوزند

حرف السین

والایات ترکیه

وقال راغب

ساده دلر نشوه دارار باب دانش پر خمار عاقلان سرشار حیرت در بو وارون طاسدن

وقال عزت علی پاشا

سازنیاز بشقه دوزندر وصال ایچون آهنکی ناله نغمه لری الامان کرک

وقال اخر

ساعده عدله در قوت ایجاد نظام عرض اعجاز نبوت ید ییضا ایلر

نظم دنیا سببی سلطنت عادلر اعدل خلقنی حق ناظم اشیا ایلر

وقال نورس

سبب ییلنمدی کیتدی بوشورشه نورس نه دوست بللی نه دشمن غریب معرکه در

وقال فهیم

سبب رفعت اولورغم یمه افتاده ایسه ک برنیا تا که خراب اولیمه معمور اولمز

وقال بلیغ

متخن نرم ایدر البت دل سنکینه اثر اقتضا ایلسه قورشونله اولور حک الماس

وقال وهی

سراپادیده اولمشدر وجود حسرت آکودم هان راه ترفیده حییا مقدمک کوزلر

وقال اخر

سرفرو ایلز ارباب هنر نادانه اغنیا پیش اسافله زمین بوس اولمز

وقال وهبي

سرفت شعر ایدنه قطع لسان لازمدر بویله در شرح بلاغنده فتاوی سخن
شودو میشودو باشد و آمد شد آیله فارسی شعر صانور پایدیغی صاچای سخن

وقال کمال پاشا زاده

سزه بدن نصیحت اولسون کیم غم ایریشد کجه ایتمین فریاد
ایکی در لوضر مقرر در دیدی بوایش ایچونده بر استاد
اولا بوکه دوست غمندن اولور ثانیاً بوکه دشمن اولور شاد

وقال اخر

سقوط ایتدی ایسه کوکب مهر عالم برقرار اولسون
یره دوشدی ایسه برمیوه درختی پایدار اولسون

وقال رشید

سلام حسرت آمیزم صبا عرض ایله جانانه
خبر ویر اشتیاق عندلیبی ورد خندانه

وقال حشمت

سمت کلزار وفادن گذرانی بوق ایکن کیمی سویلتسه ک اولور بلبل کلزار خلوص

وقال نجیق

سنسزای رخاری کل لبلری می قامش اشکجه سیدر عاشقه نی

وقال وهبی

سندۀ عقلک وار ایسه برنشئه تحصیل ایت بوری
عالمک طعن ایتمه تریا کیسنه عیاشنه

وقال حلیم کرای

سن قبول ایلمدک بندخی رد ایتدم انی بعد ازین بودل رسوا نه سنکدرنه بنم

وقال راغب پاشا

سویسوسوق ایلیان هب سائق نقد یردر کسه نک دستنده بوق راغب زمام اخنیار

وقال اسعد پاشا

سویله حالی احبابه یلاندر دیرلر بوری برالدایه جق بولده اینادر دیرلر
بر تسلی ارا یوب هر کیمه آچسه ک دردک مقتضای فلک ودور زماندر دیرلر

وقال اخر

سویله لفظ کرم لیک وجودی نایاب غالباً حاتم او معنایی ییله طی ایتمش

وقال راغب پاشا

سی پاره حوادث ایام اولوب شهور اعجوبه وقایع دهره رساله سال

حرف الشين

والايات عرية

وقال الارجاني

شاور سواك اذا نابتك نائبة يومًا وان كنت من اهل المشورات
فالعين تنظر منها ما وفي ودنا ولا ترى نفسها الا بمراة

وقال اخر

شاور صديقك في الخفي المشكل واقبل نصيحة ناصح مفضل
والله قد اوصى بذاك نبيه في قوله شاورم وتوكل

وقال بديع الهمداني

شربنا شرابًا طيبًا عند طيب كذاك شراب الطيبين يطيب
شربنا واهر قناعا على الارض جرعة وللارض من كاس الكرام نصيب

وقال او سليمان

شر السباع الضواري كونه وزرا والناس شرهم ما دونهم وزر
كم معشر سلوا لم يوذهم سبع وما ترى بشرًا لم يوذ به بشر

وقال العتاني

شكوت وما الشكوب لي لثلي عادة ولكن تفيض الدمع عند امتلائها

وقال عبد الباقي الفاروقي

شمت على وجنتها شامة تحكي فتاة المسك في الجمر
فقلت من انت وما هذه فقالت فتات من بني العنبر

وقال خطيب داريا

شهدت جفون معذبتي بلاله مني وان وداده تكليف
لكنه لم انا عنه لانه خبر رواه الجفن وهو ضعيف

وقال البها زهير

شوقي اليك شديد كما علمت وازيد
وكيف تنكر شيئاً به ضميرك يشهد

وقال اخر

شيطان لم يبلغها واصف فيما مضى بالنظم والنثر
مدح ابنة العنقود في كاسها ودم افعال بني الدهر

وقال ابو العياء

شيطان لو بكت الدماء عليهما عيناى حتى تأذنا بذهاب
لم تبلغا المعشار من حقيهما فقد الشباب وفرقة الاحباب

حرف الشين

والايات فارسية

وقال اخر

شبم باياد آن آرامش جان نکرده آشنا مژگان بمژگان
هم آغوشند در عهد فراقش شکاف دامن وچاک کریان

وقال اخر

شب نیست که آمم بتر یازد وز چشم ترم اشک بدر یازد

وقال اخر

شب است و شاهد و شمع و شراب و شیرینی غنیمت است درین شب که دوستان بینی

وقال اخر

شخصی بدما بخلق می گفت ما از بد خود نمی خراشیم
مانیکی او بخلق گفتیم تا هر دو دروغ گفته باشیم

وقال صائب

شد ز وصل غنچه خوشبو جامه باد سحر در نیا میزی درین گلشن باهل دل چرا

وقال اخر

شد آن جان جهان دامن کشان جوان از چمن بیرون
روان شد جان مرغان چمن زین انجمن بیرون

وقال اخر

شمرنده ام ز چشم جهان بین خود چرا بنیاست ومدتی است که آن آستان ندید

وقال شهیدی

شکایت از تو جفا جوگیا برم چه کنم تو دادرس تو ستمگر مرا که داد دهد

وقال اخر

شکر انعامت اگر گویم همه باشد انعام دگر در شان من

وقال کلیم

شکست ایام گوهرهای بی عیب که سازد سرمه چشم عیب بین را

وقال سید شریف

شمس علم از افق ملک عرب طالع شد استوا یافت ولی در وسط ملک عجم

یافت در روم زوال از اثر کثرت عرف جرم بی نور وضیا ماند برین دارالم

وقال اخر

شکر خدا که شام امید زمانه را صبح ظفر زمطلع عزو شرف رسید

هر ناولك قضا که کشادند اهل راز از قبضه نیاز همه بر هدف رسید

وقال اخر

شیننده ام که بقصاب کوسفندی گفت

دران زمان که بختگر سرش زتن بیرید

جزای هر بن خاری که خورده ام دیدم

کسی که پهلوی چرم خورد چه خواهد دید

وقال اخر

شیننده ام که در آفاق نیست ثانی چو دیدمت بحقیقت هزار چندانی

وقال اخر

شیننده ام که سلیمان ز روزها روزی کشاده بود در بارگاه احسان را

ضعیف مورچه در دو بدویش کشید بخته ران ملخ حضرت سلیمان را

زبان کشود و بکفتا که نیست در خورتو ولی بقدر خود آرند بخته شاهان را

تو کم نه ز سلیمان ومن همان مورم قبول کن چو سلیمان نیازمند موران را

وقال سلطان سليم

شه ممالك دردم بلا پناه من است غم که بیدو پایان بود سپاه من است
 شبم ز روزن اکرمه آسمان تابد جهم ز جای تصور کم که ماه من است
 دم از محبت زلفت زدم خطایی شد ولیک عفو توافر و نتر از گناه من است

حرف الشين

والايات تركية

قال الشاعر

شب محو اولوب همیشه که نیم سحر طوغر انجام انهمز آمده مهر ظفر طوغر
آبستن صفا و کدر در لیلال هب کون طوغمدن مشیمه شیدن نه لر طوغر

وقال اخر

شب یلدا بی موقبله منجم نه ییلور مبتلای غمه صور کیم کیجه لر قاج ساعت

وقال اخر

شرحہ چکدم داغ یا قدم کوز کوز ایتدم سینہ می
داغمی سیر ایلیمان ییلسون بنم تار یخمی

وقال اخر

شطرنج دهر ایچنده او طفل سریر ناز فرزانه جهان اوله جق بر پیاده در

وقال یمنی

شعار خلق جهان شمدی بیوفالقدر خلوص و صدقه بدل ساده آشنا لقدر

وقال صبری

شمع کر یان لاله سوزان غنچه خون آوده در
واری بردل کیم بلای دهر دن آسوده در

حرف الصاد

والايات عرية

قال صفي الدين الحلي

صاحب اذا صحبت ذا ادب مهذب زان خلقه الخلق
ولا تصاحب من في طبائعه شر لان الطباع يسترق

وقال اخر

صاد الصديق وكاف الكيبياء معاً لا يوجدان فدع من نفسك الطمعا
ولا تحدث قوم باجتماعهما ولا اظنهما كانا ولا اجتماعا

وقال اخر

صبحته عند المساء فقال لي ماذا الكلام وظن ذاك مزاحا
فاجبته اشراق وجهك غرني حتى توهمت المساء صباحا

وقال البوريني

صبرا على نوب الزمان فانها مخلوقة لنكايه الاحرار
لا يكسف النجم الضعيف وانما يسري الكسوف لرفعة الاقمار

وقال كشاجم

صدح الديك في الدجى فاسقنيها خمرة تترك الحلیم سفيها
لست ادري من رفة وصفاء هي في الكاس ام هو الكاس فيها

وقال ناجم مولف هذا الكتاب

صديقك من يلقاك في كل حالة يبشر ويضحى للوداد ملازما

فلا يمسين عند البلاء محارباً ولا يصبحن عند الرخاء مسالماً
وقال آخر

صديق يفدينا اذا كان حاضراً ويلسعنا في حال غيبته لسعا
له لطف قولـ دونه كل رقية ولكنه في فعله حية تسمى
وقال ابن المعتز

صل بجدي خديك تلق عجبياً من معان يحار فيها الضمير
فجديك للربيع رياض وبجدي للدموع غدِير
وقال ابن نباته

صن السرّ عن كل مستخبر وحاذر فما الحزم الا الحذر
اسيرك سرّك ان صنته وانت اسير له ان ظهر
وقال آخر

صن النفس واحملها على ما يزينها تعش سالماً والقول منك جميل
لقد دعت الدنيا الى الغدر دعوةً اجاب اليها عالم وجهول
وقال محمد غانم

صير فوادك للمحبوب منزلةً سمّ الخياط محلّ للمحبين
ولا تسامح بغيضاً في معاشره فقلمّا تسع الدنيا بغيضين

حرف الصاد

والایات فارسیه

قال سعدی

صاحب کمال را چه غم از قص مال و جاه چون ماه پیکری که بروسخ و زرد نیست
مردی که هیچ جامه ندارد با تفاق بهتر ز جامه که درو هیچ مرد نیست

وقال اخر

صاحب نظر آن است که چون مردم چشم بر جمله نظر دارد و خود بین نبود
وقال حافظ

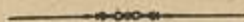
صبدم مرغ چمن با کل نخواستہ گفت ناز کم کن که درین باغ بسی چون نوشکفت
کل بخندید که از است نرنجیم ولی هیچ عاشق سخن سخن بمشوقه نکفت

وقال اخر

صبر است کلید کنج مقصود بی صبر در مراد نکشود
کر صبر کنی مراد یابی از پائے درافتی ارشتابی

وقال جامی

صورت آدم تن و معنیش جان روشنست معنی آدم نداری صورت آدم چه سود

حرف الصاد

والایات ترکیه

قال رحیمی

صاحب نام اوله مزخلق لسانندن امین جای مهر اولدیفنی کاغددخی دبللمده در

وقال اخر

صائمه ای خواجه که سندن ز روسیم استرلر

یوم لاینفع ده قلب سلیم استرلر

اونودوب بیلدیکنی عارف ایسه ک نادان اول

بزم وحدتده نه علم ونه علم استرلر

جرمنه معترف اول طاعنه مغرور اوله

که شفا خانه حکمتده سقیم استرلر

وقال ناجم مولف هذا الكتاب

صائمه ایلمه رومه بو چرخ مینادن ظهور برق حسنکدرایدراوج تجلادن ظهور

بر تجلی ایلسه برق جمالکدن سنک بیک کلیم الله ایلمه طور سینادن ظهور

وقال اسحقی

صعبت ناجنس اولور البت مدارانکسار اتحاد سنک و آهندن کورنمز می شرار

وقال اخر

صبر هر درده مرور ایله مداوا ایلمه صاحب صبر بولور هر نه تمنا ایلمه

هیچ مخلوقده بوق قدرت ایجاد امور هر نه ایلر اثر قدرت مولا ایلر

وقال شهرتی

صفحه روی جهان افروزینه جانانمک دست قدرت بر قلم چکشده ابرو قومیش آد

وقالی یسری

صلاح حالیدر اورتن عیوبنی خلقک نهان ایدر اثر رخنه جداری طلا

وقال نابی

صورتہ ایتمه نظر معنی به باق ای نابی سطر کچ دوشسه ده اولمزینه مخمل معنی

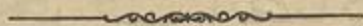
وقال فیضی

صقین بر ذره ناچیزی پامال ایتمه خورشیدم

کشی ایتدیکنی البت بولور کوندن عیاندر بو

وقال اخر

صونر بر جام مملو بیک تعی پیانه دن صکره فلک دلشاد ایدر اهل دلی امانه دن صکره

حرف الضاد

والايات عربية

قال حمظه

ضافت على وجوه الرّاي في نفر يلقون بالجحد والكفران احسانى
اقلب الطرف تصعيداً ومنهدراً فما اقابل انسانى بانسان

وقال اخر

ضيعت شطر العمري في مدحك ظنا بكم انكم اهله
وعدت افيه هجاء لكم فضع فيكم عمري كله

وقال المتنبي

ضيف المبرامي غير محشم السيف احسن فعلاً منه باللمم
ابعد بعدت يياضاً لا يياض له لانت اسود في عيني من الظلم

حرف الضاد

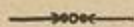
والايات فارسية

قال سعدى

ضمير مصلحت انديش هرچه پيش آيد بتجربت بزند بر محك دانايى
اكرچه راي تودر كارها بلند بود بلند تر بود از راي هر كسي رايى

حرف الضاد

والایات ترکیه

وقال اخر

ضلاله چیتدك ای دل مجلس نقوایه کلمسین

کوزك آچ غافل اوله بردخی دنیا به کلمسین

وقال لطفی

ضمیرك لطفی ارجاع ایله حقه غیریدن قطع ایت

خبیر اول نکتته پنهان نظم نحن اقر بدن

وقال نابی

صمننده اولسه اکر امید عافیت هضم الیزدی وضع اطبایی خسته لر

وقال نابی

ضیا یوق چرخ عیشك مهر وماهنده نجومنده

صفادن یوق اثر عصرک خصوصنده عمومنده

حرف الطاء

والايات عرية

قال ابن الرومي

طامن حشاك فلا محالة واقع بك ما تحب من الامور وتكره
واذا اتاك من الامور مقدر وهربت منه فنجوه لتوجه

وقال آخر

طلبت بك التكثير فازدت قلة وقد يخسر الانسان في طلب الربح

وقال اخر

طلق الدنيا ثلاثا واتخذ زوجاً سواها
انها زوجة سوء لاتبالي من اتاها

وقال اخر

طوبى لمن عاش عشر يوم له حبيب بلا رقيب

وقال آخر

طوبى لمن عاش في امان ونفسه فيه مطمئنة
ولا له في الورى عدو ولا لشخص عليه منه

وقال ابن عمرو

طوقتني منك الجميل قلاندا وبررتني حتى حسبتك والدا
والله لو حل السجود لمنعم ما كنت الارا كعاً لك ساجدا

وقال سعد الدين التفتازاني

طوبت لآحراز الفنون ونيلها رداً شبابي والجنون فنون
 فلما تعاطيت الفنون ونلتها تبين لي ان الفنون جنون
 وقال اخر

طيب الحيوة لمن خفت مؤنته ولم تطب لذوي الاثقال والمؤن
 هذا يقضي يسير عمره طرباً وذلك يذوب من الاهوال والمحن

حرف الطاء

والایات فارسیه

قال الشاعر

طاس حمام است این دنیای دون هر زمان در دست ناپاکی دگر

وقال حافظ

طالع اگر مدد کند دامنش آورم بکف و ربکشد ز همی طرب و ربکشم ز همی شرف

وقال آخر

طبع صاحب ذهن دائم میل دانش می کند

وانکه دانش باشدش دائم کند کسب کمال

وانکه جاهل باشد و میلش بدانش کم بود

کز دانش دم زند افزون شود او را ملال

وقال آخر

طلب کردن علم ازان فرض شد که بی علم کس را بحق را نیست

کسی ننگ دارد ز آموختن که از ننگ نادانی آگاه نیست

حرف الطاء

والايات تركية

قال الشاعر

طالب رحمته آلوده لك انصاف دكل پاكلك واسطه در مغفرت رحمانه
وقال على

طفل ايكن پرورده آغوش همت ايتمدك سرکش ايتدى اول كل ناز كترى اهمالمر
وقال وهبي

طفل نازم بورى كيت مکتبه تنها بولدن حرف اتار بلکه سكا برايكى بد چهره حريف
وقال عبد العزيز

طوت كه عالم كلستانمش نيلسون سنسز كوكل
خنده كل ناله زنجير در ديوانه به
وقال بصيرى

طورر كن دوست دشمندن خطا در چاره جو اولق
مجه دوست دردى نوش كلور دشمن دو اسندن
وقال وقيق بك

طوقونه آه آورسين آشيان مرع ناچيزه سنك بيتيني تخريبه حقك قدرتي واردر

حرف الظاء

والايات عربية

قال ابن جزي

ظبي هو الكامل في حسنه وثغره ابهى من العقد
جماله المدهش لـكنه اخلاقه تحكى صبا بخد

وقال اخر

ظفرت بحق طالما قد طلبته ومن كان يبغى الحق امسى مظفرا

وقال آخر

الظلم في نفس الفقي كامن وليس الا العجز يخفيه
ذوالعقل لا ينهض في حاجة حتى يرى الوقت يوافيه
من اطلع الناس على سره تنهت له اعاديه
يكفي الفقي ما كان من شأنه وتركه ما ليس يعنيه

وقال اخر

الظلم نار فلا تحقر صغيرته لعل جذوة نار احرقت بلدا

وقال اخره

ظننت به خيرا فقصر دونه وبارب مظنون به الخير يخلف
وما الناس بالناس الذي قد عرفتهم ولا الدار بالدار التي كنت تعرف
ولا كل من تهواك بهواك قلبه ولا كل من انصفته لك منصف

وقال الواثق بالله

ظهر الهوى وتمهكت استاره والحب خير سبيله اظهاره
فاعص العواذل في هواك مجاهرا فالذ عيش المستهام جهاره

حرف الظاء

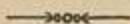
والایات فارسیه

قال شهاب الدین السهروردی

ظالم چو کباب از دل درویش خورد چون در نگری ز پهلوی خویش خورد
دنيا عسل است هرگز و پیش خورد خون افزاید تب آورد نیش خورد

وقال اخر

ظهور خشم بزركان تعی ز رحمت نیست غبار چهره کردون نشان باران است

حرف الظاء

والایات ترکیه

وقال اخر

ظالم بنه بر ظلمه گرفتار اولور آخر البته اولور او بیقانک خانه سی ویران

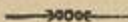
وقال سرتی پاشا

ظاهرده نهان جان کبی جانا نما ما اعیان مظاهرده عیان نوری کماهی

وقال اخر

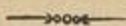
ظهور خار محنت مژده کلغنجیه تر در شب تاریک انجمی طلوع مهر انور در

دلا باران غم بویله فالور می آچور البت سبحاب درد هجرانک صوکی شمس منور در

حرف العين

والايات عريية

قال الشاعر

عبارتنا شتى وجسنتك واحد وكل الى ذلك الجمال يشير

وقال اخر

العبد يقرع بالعصا والحز تكفيه الاشاره

وقال اخر

عجبا للزمان يرفع حرا ما لديه ويمتج المال نزلا
فهو مثل الميزان يرفع ما خف ويهوى في الرزانه سفلا

وقال اخر

عجبا للناس في ارزاقهم ذاك عطشان وهذا قد غرق

وقال اخر

عجبت لقلبك كيف انتقلب ومن طول ودك انى ذهب
واعجب من ذا وذا اننى اراك بعين الرضا في الغضب

وقال اخر

عجبت لمبتاع الضلالة بالهدى وللمشترى دنياه بالدن اعجب
واعجب من هذين من باع دينه بدنياه سواه فهومن زين اخيب

وقال ابونواس

عجبت من ابليس ومن كبره وخبت ما اضمره في نيته

ناه على آدم في سجدة وصار قوادا لذريته
وقال البخارزي

عجبت من دمعتي وعيني من قبل بين وبعد بين
قد كان عيني بغير دمع فصار دمعني بغير عين
وقال اخر

عجبت من شيخ ومن زهده يذكر النار واهوالها
يكره ان يشرب في فضة ويشرب الفضة ان نالها
وقال اخر

العجز ذل وما في الحزم من ضرر واحزم الحزم سوء الظن بالناس
لا تترك الحزم في شيء تحاوله فان سلت فما للحزم من باس
وقال ابن الرومي

عدوك من صديقك مستفاد فلا تستكثرن من الصحاب
فان الداء اكثر ما تراه يكون من الطعام او الشراب
وقال ابو الفتح البستي

عزلت ولم اذنّب ولم اك خائباً وهذا لانصاف الوزير خلاف
حذفت وغيري مثبت في مكانه كافي نون الجمع حين تضاف
وقال عمر الخيام

العقل يعجب في تصرفه بمن على الايام يتكل
فنوالها كالريح منقلب ونعيمها كالظلمة ينقل

وقال اخر

عقم النساء فلا يلدن نظيره فنظيره في العالمين قليل
هيئات لا ياتي الزمان بمثله ان الزمان بمثله ليخيل

وقال اخر

علامة من كان الهوى في فؤاده اذا لقي المحبوب ان يتخيّر

وقال محمد بن طاهر

علامة من يودك ان تراه يطيل اليك ان غبت الكتابا
اذا قصر الكتاب فايه ودر ترحى من حبيبك حين غابا

وقال افخر

العلم والحلم حلثنا كرم للمرء زين اذاها. اجتماعا
صنوان لا يستتم حسنهما الا يجمع لنا وذاك معا

وقال مجنون

على اني راض بان احمل الهوى واخلص منه لا علي ولا ليا

وقال اخر

على المرء ان يسعى لما فيه نفعه وليس عليه ان يساعده الدهر
فان نال بالسعى المنى تم امره وان عرض المقدور كان له عذر

وقال الامام الشافعي

عليك باخوان الصفاء فانهم عماد اذا استجدهم وظهور
وليس كثيرا الفخل وصاحب وان عدوا واحدا لكثير

وقال اخر

عليك بارباب الصدور فمن غدا مضافا لارباب الصدور تصدرا
واياك ان ترض بصحبة ناقص فتخط قدرا عن علاك وتقصرا

وقال آخر

عليك باقلال الزيارة انها تكون اذا دامت الى الهجر مسلكا
فاني رايت الغيث يسأم دائما ويسال بالايدي اذا هو امسكا

وقال الامام الشافعي رضي الله عنه

عمدة الخير عندنا كلمات اربع قالهن خير البريه
اتق المشبهات وازهد ودعما ليس يعينك واعملان بنيه

وقال اخر

عمر الفتي ذكره لاطول مدته وموته خزيه لا يومه الداني
فاحي ذكرك بالاحسان تزرعه يجمع به لك في الدنيا حياتان

وقال ابن جابر الاندلسي

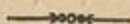
عمل ان لم يوافق نية فهو غرس لا يرى منه ثمر
انما الاعمال بالنيات قد نضه عن سيد الخلق عمر

وقال ايوردي

عندي لاهل الحمى والركب مرتحل قلب يشيعهم او مدمع همم
اما الفؤاد فلا يبغي بهم بدلاً وهل عن الروح ان فارقتها بدل
فأت ولم تك نفسى بعد فرقتها ترجو الحيوة ولكن اخر الاجل

حرف العین

والایات فارسیه

قال اخر

عادت کردون چواتیان برخلاف مطلب است

من فراق یارخوام چونکه وصل آرزو است

عاقلا کر پیش بینی در عمل کن چارچیز خوردن و پوشیدن و بخشیدن و فکر مآل

وقال اخر

عجبی نیست اگر زنده شود جان عزیز چون ازان یار جدا مانده پیامی برسد

وقال حالی

عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد خمیر مایه دکان شیشه کر سنک است

وقال اخر

عزت این در چنین کرد افتضا کز در او دور باشد هر کدا

وقال مولانا خالده قدس سره

عزیزا کر زروی غمکساری خیال دوستان در خاطر آری

زهجران آب بحرین دودیده ابد بر بندر روم است جاری

وقال اخر

عزیز من چو آزردی کسی را مراعاتش مکن نامی توانی

که هر چند خدمت از تو بیش بیند مراورا بیش گردد بدگانی

وقال اخر

عضوی ز تو کردوست شود بادشمن دشمن دوشتر تیغ دوکش زخم دوزن

وقال اخر

عشق در هر مشربی کیفیتی دارد عجیب يك شراب است اين وليكن نشسته ديگر دهد

وقال اخر

علاج واقعه قبل از وقوع بايد كرد دريغ سود ندارد چورفت كار از دست

وقال اخر

علم زاده نادان بچه ماند دانی نسخه معتبر خوش خط بسیار غلط

وقال اخر

علم دادند بادريس وبقارون زروسيم شديكي فوق سماك و دكري تحت سماك

وقال حسن

عمرا گر خوش گذرد زندگي خضر كم است ورتبلي كذردنم نفس بسیار است

وقال اخر

عهد من باتونه عهدی است که تغییر پذیرد

بوستانی است که هرگز بنود بادخراش

وقال حافظ

عيب است بزرگ برکشیدن خود را وز جمله خلق برکز بدن خود را

از مردمك دیده بيايد آموخت ديدن همه كس را و ندیدن خود را

وقال اخر

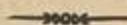
عيب خود را صلاح چون نكنی باری از عيب ديگران خاموش

وقال حافظ

عيب رندان مكن ای زاهد پا کیزه سرشت که گناه دگران بر تو نخواهند نوشت

حرف العین

والایات ترکیه

قال الشاعر

عارف وحدت اولوب کثرت یارانندن کیچ
راضی قسمت اولوب غیرت اقرانندن کیچ

وقال عالی

عارف لری مذمت ایدر اهل ابتدال شمیدی ظرافت اولدی سفاهت دید کبری

وقال فضولی

عاشق اولدر کم قیلار جانن فدا جانانه میل جانان ایتمسون هر کم که قییز جاننه
جاننی جانانه ویر مکدر کالی عاشقک ویر مین جان اعتراف ایتمک کرک نقصاننه

وقال السلطان سلیم خان علیه الرحمه

عالم ایچره معتبر برنسنه یوق دولت کبی اولیه دولت جهاننده بر نفس صحت کبی

وقال وهبی

عالمده نه درویشه نه خود شاهه نیاز ایت بر کار که دشوار اوله الله نیاز ایت

وقال راغب

عالمنده هر کس ایله خود نچودد عوای زور مرد میدان هنر معلوم اولور روز مضاف

وقال نابی

عدو بندن منی تبریده اولسه اتفاق اوزره نه باکم وار خلوص البته غالبدر اتفاق اوزره

وقال نبلی

عرض ایتمدیکم یاره مکر یاره می قالدی یا ایتمدیکم درد دله چاره می قالدی

وقال اخر

عسکره ویردی غزا آلتنی شاه جهان جبه وجوشن وتیغ وتبر وتبر وسنان

وقال اخر

علاقه ایملک وجه خدادن غیری زائدد در جمال لایزاله عاشقم الله شاهد در

وقال راشد

عقد صلح اتحاد ایله نغله ای پری حرف ارباب نفاقه باقمه غوغا در غرض

وقال اخر

علم کسبیله پایه رفعت آرزوی محال ایمش اینجی

عشق ایمش هر نه وارسه عالمده علم برقیل وقال ایمش اینجی

وقال اخر

علم و عرفان سبب رفعتدر عالم اولمق نه بیوک دولتدر

وقال نصفی

عقله مغرور اولمه افلاطون وقت اولسه ک اگر

برادیب کاملی کورد کده طفل مکتب اول

وقال عالی

عنایت هر کیمه یوز طوتسه عصیانی، حجاب اولمز

کونش طوغد قده زیر پرده؛ ظلمت نقاب اولمز

حرف الغين

والايات عربية

قال الشاعر

غائظ صديقك تكشف عن ضمائرهِ وتهتك السر عن محبوب اسرار
فالعود ينبيك عن مكنون باطنه دخانه حين تلقيه على النار

وقال ابو صالح الهمامي

غالبت كل شديدة فعليتها فالفقر غالبني فاصبح غالي
ان ابدته يفضح وان لم ابده يقتل ففجح وجهه من صاحب

وقال ابن السبل البغدادي

غاية الحزن والسرور انقضاء ما لحي من بعد ميت بقاء
صحمة المرء للسقام طريق وطريق الفناء هذا البقاء

وقال كشاجم

غبط الناس بالكتابة قوما صرحوا حظهم بحسن الكتابه
واذا اخطأ الكتابة حظ سقطت تاؤه فصارت كتابه

وقال اخر

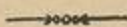
غرك الدهر بما تهوى فمن واذا ما اخشن الدهر فلن
لاتعاسره وخذ ميسوره وتفنن معه في كل فن

وقال اخر

غسلت وجهي بدمعي يوم فرقتم وجدوة النار تذكو بين احشائي
فكيف حال محب بات منفردا مبلبل البال بين النار والماء

حرف الغین

والایات فارسیه

قال الشاعر

غافل منشین که این زمانی است عزیز هر دم که بر آید از تو جانی است عزیز
 عمری که ییابد و نخواهد رفتن ضائع مکنش که میهمانی است عزیز

وقال سعدی

غرض نقشی است کرما بازماند که هستی رانی بینم بقایی
 مکرصا جبدلی روزی برحمت کد در حق درویشان دعایی

وقال اخر

غلام همت آن عارفان با کرم که يك صواب به بینند و صد خطا بخشنند

حرف الغین

والایات ترکیه

قال چلبی زاده

غرض نام نکو تحصیل در دانا به دنیادان مراد شاعر انجق اسمدر بیت معادن
کرا ابار هنر البته کردن بیچ حیرتندر نگاه ایتسه که هویدادر بومعنی شاخ خرمادن

وقال راشد

غفلت مدار معذرت جرم اولورمی هیچ معفو اولورمی ایلسه فرضا کناه مست

وقال تنجلی

غم یکسوی یاردن فریاد فتنه روز کاردن فریاد

وقال وهی

غم هجران بنی هم حالت یعقوب ایده لی کریه و نالشمه کلبه احزان اغلار
برف کهساری دخی ناله کرم اریدوب یورکی طاشدن ایکن کوه کرا انجان اغلار

حرف الفاء

والايات عربية

قال مجي

فتح الورد في الرياض صباحاً قبل ما قبل النسيم خدوده
بلغ الزعفران فهو لهذا ضاحك شق من سرور بزوده
وقال ابو الغتاهيه

فتشت في الدنيا فليس بها احد اراه لآخر حامد
حتى كان الناس كلهم قد افرغوا في قالب واحد
وقال ابو سعيد الرستي

فتي حازرق الحمد من كل جانب اليه وخلي كاهل الحمد ذا ثقل
وقال ابو منصور الهروي

فديتك ليس امساكي بلخي ولكن لا يفي بالخرج دخلي
وفي طبعي السباحة غير اني على قدر الكساء امد رجلي

وقال البهازي

فراق ووجد واشتياق ولوعة تعددت البلوى على واحد فرد
رعى الله اياماً تقضت بقربك كافي بها قد كنت في جنة الخلد
وكنت لكم عبداً وللعبد حرمة فما بالكم ضيعتم حرمة العبد

وقال سعد الدين التفتازاني

فرق فرق الدرس وحصل مالا فالعمر مضى ولن تنل آمالا

لا ينفك القياس والعكس ولا افنعلل يفنعلل افنعلا لا

وقال اخر

فصاحة حسان وخط ابن مقلة وحكمة لقمان وزهد ابن ادم
اذا اجتمعوا في المرء والمرء مفلس ونادوا عليه لا يباع بدرهم

وقال اخر

فضول بلا فضل وسن بلا سنا وطول بلا طول وعرض بلا عرض

وقال اخر

فضول العيش اكثر مما هموم واكثر ما يضرك ما تحب
اذا اتقى القليل وفيه سلم فلا ترد الكثير وفيه حرب

وقال اخر

فقدت زمان الوصل والمرء جاهل بقدر لذيد العيش قبل المصائب

وقال اخر

الفقر يزرى باقوام ذوي حسب وقد يسود غير السيد المال

وقال ابوردي

فواد بين الظاعنين مروع وعين على اثر الاحبة تدمع
وكيف اداري عبرة سمحت بها وان حضر الواشي وسلي تودع
فيادهر رفقا ان بين جوانحي حشاشة نفس من اسي لتقطع

وقال اخر

فواعجبا ان الصوارم والقنا تحيض بايدي القوم وهي ذكور
واعجب من ذا انها با كفهم توجج ناراً والاكف بحور
واعجب من هذين انك قادر على حسن انصافي وانت تجور
واعجب من هذا وهذا وذا وذا غزال يصيد الاسد وهو نفور
واعجب من هذي العجائب كلها مزارى قريب والبعيد تزور

وقال السيد احمد الرفاعي قدس سره
 في حالة البعد روحي كنت ارسلها نقبل الارض مني وهي نائبي
 وهذه نوبة الاشباح قد حضرت فامدد يدك لكي تحظلي به شفقي

وقال اخر

في خدمة الخلق ما لنفسي من جملة الطيبات حصه
 شربة ماء والف هم لقمة خبز والف غصه

وقال القبراطي

في خده الروض فلا تحسبوا ثلاث شامات بدت عن حقيقي
 بل كاتب الحسن على خده نقط بالعنبر شين الشقيق

وقال ابن الرومي

في زخرف القول تزيين لباطله والحق قد يعثره سوء تعبير
 تقول هذا مجاج النحل تمدحه وان ذمت فقل في الزنابير
 مدحا و ذمًا وما غيرت من صفة سحر البيان يرى الظلماء كالنور

وقال اخر

في سعة الارض وفي اهلها مستبدل بالخل والجار
 فمن دنا منك فاهلاً به ومن تولى فالى النار

وقال اخر

في المهدي ينطق عن سعادة جده اثر النجابة ساطع البرهان
 ان الهلال اذا رايت نموه ايقنت بدرأ منه في اللمعان

وقال الصولي

في الناس من لا يرنجى خيره الا اذا مس باضرار
 كالعود لا يعلم ما قدره الا اذا احرق بالنار

حرف الفاء

والایات فارسیه

قال الشاعر

فراق بزم تواز شرح خامه بیرون است زنامه پرس که حال درون من چون است

وقال اخر

فراق تو اسے مایه زندگی چه گویم که باما چهامی کند
بکیتی سیه باد روی فراق که یاران زیاران جدا می کند

وقال اخر

فرخنده فاصدی که رسید از دیار یار بانامه رنمزده زان کلک مشکبار
کاهی زدوق مقدم اودل کم فدا کاهی برای نامه اوجان کم نثار

وقال اخر

فر یاد بسی کردم و فر یاد سی نیست کویا که درین کنبد فیروزه کسی نیست

وقال جلال

فر یاد من زدست طیب است که دانست

درمان دل ریشم و مرهم نفرستاد

وقال اخر

فصل کل و مل نوای مرغان بهار حاضر همه و توغائب ای زیایار

آندم که تو غائبی از بنهام چه سود و آندم که تو حاضری با بنهام چه کار

قال اخر

فلك طبيعت شاگرد شیشه کردارد هزار دل شکنند تا یکی بدست آرد

وقال اخر

فناپذیر بود هر بنا که می بینی مکر بنای محبت که خالی از خلل است

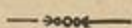
وقال حافظ

فیض روح القدس از باز مدد فرماید دگران هم بکنند آنچه مسیحایی کرد

حرف الفاء

والایات ترکیه

قال بلیغ

فارسی شعر یاپار رومده شاعر مثلاً روش زاغ اونودر کبکه ایدرکن تقلید

وقال شهری

فاش ایتد یکیچون عالمه راز نهانی کوزدن بر اقدم عاقبت اشک روانی

وقال اخر

فردوس حقائق کلیدر روی محمد کلزار ارم سنبلیدر موی محمد

آرایش دیباچه اوراق ازلدن سرشطر شرفنامه ابروسے محمد

سرتا بقدم امرینه رام ایتدی جهانی اخلاق پسندیده خوشخوی محمد

وقال حاتی

فرزانه دهر اولشیدم لیک زمانه کزدیردی بنی محنت ایله خانه بخانه

وقال فنی

فرقتکله اوقدر کر به لر ایتدم جانا بر کوچک صو کورینوراشکه نسبتله دریا

وقال اخر

فساد اولسه اساسنده بنانک پایدار اولمز نیچه سهارهت صرف اولنسه استوار اولمز

وقال اخر

فکر ایتدیه در هیئتتی بیت خدانک بیهوده دکل دتره دیکی قبله نمانک

وقال آخر

فلک آیردی بنی جور ایله جانانمدن حذر ایتمیزی عجب ناله وافغانمدن
بن نه حاجت که قیل داغ نهانم شرحن عاقبت ظاهر اولور چاک کر بیانمدن

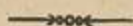
وقال عاطف

فهم ایتمیان دقائق نقش صانعی عبرتستان عالمه اعمی کلور کیدر

حرف القاف

والايات عربية

وقال اخر

قابلتها فرايت صفحت وجهها مرآة حسن بالجمال صقيل
أبكي فانظر دمعي في خدتها تجري فاحسب انها تبكي لي

وقال اخر

قال حكيم قولاً في غاية البيان
الصبصون وعون الآ على الهوان

وقال اخر

قالوا تزوج فقلت كلاً لا ابدلن راحتي بقهري
سرور شهر ووزن مهر وقصف ظهر وهم دهر

وقال مجير الدين بن تميم

قالوا رايناك كل وقت تهتم بالشرب والغناء
فقلت الى اني فتى قنوع اعيش بالماء والهواء

وقال المصباح المروى

قالوا عوى الكلب جداً وكان قبل ضعيفا
فقلت الامر سهل القوا اليه رغيفا

وقال اخر

قالوا فلان عالم فاضل فاكرموه مثلاً يرتضي

قلت لما لم يكن ذا نقي تعارض المانع والمقضي
 وقال الامام الشافعي رضي الله عنه
 قالوا يزورك احمد وتزوره قلت الفضائل لا تقارق منزله
 ان زارني فبضله او زرته فلفضله فالفضل في الحالين له

وقال اخر

قد اولع الناس بالتلاقي والمرء صبّ الى مناه
 وانما منهم صديقي من لا يراني ولا اراه
 وقال صلاح الدين الصفدي
 قد شبه الخلال على صدره تشبيهه من لاعنده شك
 بسبحة من جوهر اودعت حق عقيق ختمه مسك

وقال اخر

قد قال قوم بغير علم ما المرء الا باصغريه
 اقول قول امرء عليم ما المرء الا باصغريه

وقال قطامي

قد يدرك المثنائي بعض حاجته وقد يكون مع المستجمل الزلل
 وربما فات قوماً جلّ امرهم من الثاني وكان الحزم لوعجلوا

وقال اخر

قد يغلب المرء بتدبيره الفا ولا يغلبهم بالسلاح

وقال عباس بن الاحنف

قلبي الى ما ضررتني داعي يكثر اسقامي واوجاعي
 كيف احتراسي من عقلي اذا كان عدوي بين اضلاعي

وقال عبد الرحيم العباسي

قلبي من الهجر في اضطراب ياسا كئنا فيه دون ثاني
 فكيف عاملته بكسر وما النقي فيه ساكنان

وقال ابن الفارض

قلبي يحدثنني بانك متلني روجي فذاك عرفت ام لم تعرف
ما لي سوى روجي وبادل نفسه في حب من يهواه ليس بمسرف

وقال البهازي

قل الثقة فلا تكن الى احد فاسعد الناس من لا يعرف الناسا
لم الت لي صاحباً في الله اصحبه وقد رايت وقد جربت اجناسا

وقال المظفر الآمدي

قل للذين جفوني اذ لهجت بهم دون الانام وخير القول اصدقه
احبكم وهلاك في محبتكم كعابد النار يهواها وتجرقه

وقال اخر

قلت لما بدا بخدي سطر يابديعا لنا معانيه تجلي
اعذار حقيقة ام مجاز قال لي انبت الربيع البقلا

وقال اخر

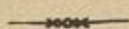
قولا لاحق يلوي التيه اخذه لو كت تعرف ما في التيه لم نته
التيه مفسدة للدين منقصة للعقل مهلكة للعرض فانتبه

وقال ابو نصر

قوم خيامك من ارض تهان به وجانب الذل ان الذل يجنب
وارحل اذا كان في الاوطان منقصة فالمندل الرطب في اوطانه حطب

حرف القاف

والايات فارسية

قال الشاعر

قادری بر هر چه میخواهی بجز آزار من زانکه کرشمشیر بر فرم زنی آزار نیست

وقال سعدي

قدر مردم سفر پدید کند خانه خویش مرد را بند است
تابستک اندرون بود کوهر کس چه داند که قیمتش چند است

وقال ابن مبین

قرنها باید که تا صاحب دلی پید اشود بوسعید اندر خراسان یا اویس اندر قرن
سألها باید که تا یک سنک اصلی زافتاب لعل کرد در بدخشان یا عقیق اندر مین
ماهها باید که تا یک پنبه دانه ز آب و خاک شاهدی را حله کردد یا شهیدی را کفن

وقال اخر

قصه مامی نوشت خاقانی قلم اینجار سید و سر بشکست

وقال اخر

قلم را آن زبان نبود که شرح شوق کوید باز

ورای حد تقریر است شرح آزر و مندی

وقال اخر

قلم گرفتم و گفتم سلام بنویسم حکایت شب هجران تمام بنویسم

حکایت شب هجران و درد مشتاقی ز حد گذشت ندانم کدام بنویسم

قال اخر

قلم مژگان و کاغذ ساختم رخسار زرد خود بخون دل نوشتم مویم و احوال درد خود

وقال اخر

قلندر مشرب و صوفی نما باش بهفتاد دو دو ملت آشنا باش

حرف القاف

والايات تركية

وقال اخر

قابليت استمّر لرقد روجاهه مقبل اول شم سوار تون بخت اول هنزده راجل اول
وقال ناچم مؤلف هذا الكتاب

قالدى سنسز صورت بيجان کي جاناتم روحسز در بق بنم تصويرمه اشته بنم

وقال نیلی

قالزميان لجه محنتده فلك دل البته بر مساعده روزگار اولور

وقال واصف

قامتك سرو کي اوجه اير يشمش طوته لم

ای نهال چمنستان صفا ما اشتره

قال نابی

قبله گاه صف مقصود اوله مزسین ای دل

سینه چاک اولیه جق صورت محراب کي

وقال سلطان سلیمان علیه الرحمة والرضوان

قد یاره کیمی عرعر دیدی کیمی الف جمله نک مقصودی بر اماروایت مختلف

وقال اخر

قصار ابرصیان طاشی برالتون کاسه بی قرسه

نه ارتر قیمتی طاشک نه قیمتدن دوشر کاسه

وقال نظم

قلب کرم که مرکدر اقبال لا بقا عشرت میسر اولسه ده عسرت دکلیدر

وقال نابی

قلم اولسون الی اول کاتب بدتحیرک که فسادرقی سوز می شور ایلر
کاه برحرف سقوطیله ابدرنادری نار کاه بر نقطه قصور یله کوزی کور ایلر

وقال اخر

قلم فریاد ایدوب اغلر مرکب بزه جاهل یوزی کوسترمه یارب

وقال نابی

قلم کچدل مرکب روسیه کانددورو بیلم کیمی ایتسه م اوشوخه عرضالم یازمده معرم

وقال اخر

قند مکرر ایتک ایچون شهید الفقی شیرین هدیه ایتکه ایتدم جسارتی
مانع ایسه قبوله سنک بینکیز کفارتیه یسارکز ایلر کفایتی
چونکه هدیه اولدی حالوتده تحاب شاهد یتر قبوله تحابوا صراحتی

وقال نابی

قنده برفتنه دزدیده ظهور ایلر ایسه ینه باقسه ک براوجی غمزّه دلده اره چبقار

وقال اخر

قهردن اکراه ایدنلر لطفه اولنر مستحق مستحق درد اولانلر قابل درمان اولور

وقال اخر

قیل صبا کو کلم پریشان اولدینن جانانه عرض

صورت حالن بوویران ملکن ایت سلطانه عرض

حرف الكاف

والايات عريه

قال ابن المعتز

كان الثريا هودج فوق ناقه يحث بها حاد الى القرب مزعج
وقد لمعت حتى كان بريقها توارير فيها زبيق يتدرج

وقال ابن المرتجي

كان الخال في الخد الشمال ظلام العجريف في صبح الوصال
وقال عرقله

كان الخال في الخد اليمين ظلام الشك في صبح اليقين
وقال اخر

كانك من كل النفوس مركب فانت الى كل القلوب حبيب
وقال اخر

الكبر ياس والتواضع رفعة والمزح والضحك الكثير سقوط
والحرص فقر والقناعة نعمة والياس من روح الاله فنوط

وقال اخر

كبر بلا نسب تيه بلا حسب فخر بلا ادب هذا من العجب
وقال اخر

كريم القوم يحقد ثم يعفو ولا يعفو اذا حقد اللئيم

وقال اخر

كل الامور تمر عنك وتنقضي الا الثناء فانه لك باقي
ولو اني خبرت كل فضيلة ما اخترت غير مكارم الاخلاق

وقال الشيخ الشبلي

كل بيت انت ساكنه غير محتاج الى السرج
وجبهك المامول حجتنا يوم تاتي الناس بالحجج

وقال اخر

كل الذنوب خفيفة محمولة الا ذنوب اذاعة الاسرار

وقال آخر

كلما ترتقي اليه يوم من جلال وقدره وسناء
فالذي ابدع البرية اعلا منه سبحان مبدع الاشياء

وقال اخر

كل من في الوجود يطلب صيدا غير ان الشباك مختلفات

وقال المثني

كل من لاقيت يشكودهره لبت شعري هذه الدنيا لمن

وقال احبيبه بن الحلاج

كل الندا اذا ناديت يخذلني الا ندائي اذا ناديت يا مالي
فاستغن او مت فلا يغرك ذونسب من ابن عم ولا عم ولا خال

وقال اخر

كلهم اعمى اذا ما كان خير ولدى الشر بصير وسميع

وقال ناجم مؤلف هذا الكتاب

كم بت اشكوباكيا من هجركم فاسمح بوصل او بوعد منجز

وقال الغزوي

كم عالم لم يبلغ بالقرع باب مني وجاهل قبل قرع الباب قد ولجا

وقال البيوردي

كم من اخ اعدده لشدائدي حتى بلوت المر من اخلاقه
كالملح يحسب سكرًا من لونه وبجسه وبحول عند مذاقه

وقال اخر

كنا جميعاً والدهر يجمعنا مثل حروف الجمع ملتصقه
واليوم جاء الوداع هداً لنا مثل حروف الوداع مفترقه

وقال اخر

كن ابن من شئت وكن مؤدباً فانما المره بفضل حسه
وليس من تكرمه لغيره مثل الذي تكرمه لنفسه

وقال اخر

كن كيف شئت فان الله ذو كرم وما عليك بما تاتيه من باس
الا اثنتان فلا تقربهما ابداً الشرك بالله والاضرار بالناس

وقال اخر

كن حمولاً ان عاندتك الليالي وصبوراً اذا عرتك مصيبه
فالليالي من الزمان حبالى مثقلات يلدن كل عجيبه

وقال الامام الشافعي رضه

كيف الوصول الى سعاد ودونها قلل الجبال ودوتهن مخوف
والرجل حافية وما لي مركب والكف صفر والطريق مخوف

وقال ابو تمام

كيف يرجو الحياء منه صديق ومكان الحياء منه خراب

وقال اخر

كيف يرحى الصلاح من امر قوم ضيعوا الحزم اتي مضاع
فقطع المقال غير سديد وسديد المقال غير مطاع

حرف الكاف

والايات فارسية

قال کلیم

کدورت بیشتر آن را که جوهر بیشتر دارد

نی باشد غبار زنگ هرگز تیغ چوبین را

وقال اخر

کدرفنا دبسروقت کشتکان غمت هزارجان کرامی فدای هر قدمت

فکند سروقدت برمن از کرم سایه مباد از سرومن دور سایه کرمت

وقال جامی

گذشت شوکت محمود در زمانه نماند جز این فسانه که نشاخت قدر فردوسی

وقال اخر

کراف را حرکت نیست چراست الف قد تو شیرین حرکات

وقال اخر

کر به مسکین اگر برداشتی نخم کجشک از جهان برداشتی

وقال اخر

کر بتو مکتوب ننویسم عیب ما مکن در میان راز مشتاقان قلم نا محرم است

وقال اخر

کر بدا نستی که فرقت تو این چنین سخت باشد و دلسوز

از تو دوری نجستی هرگز و ز تو غائب نبودم يك روز

وقال اخر

گر بگیری و دشمنان بخورند به که محتاج دوستان باشی

وقال کلیم

گر جان بجانان نسپر من بسته آن نیستم نتوان بدست پادشه دادن کل پژمرده را

وقال اخر

کرت هواست که دلدار نکسلد پیوند نکا هدار سر رشته تانکهد ارد

وقال قاسم انوار

گر بر سر بیمار در آبی بیادت صد سال بامید تو بیمار توان بود

وقال نجم الدین کبری

گر درد دل از کسی شکایت باشد و در دلدات ازو بغایت باشد

زنهار بانقمام مشغول مشو بدرا بدی خویش کفایت باشد

وقال اخر

گر درد دل گذر کنم از کار دور نیست خاشاک نیز در دل دریا گذر کند

وقال سعدی

گر در همه شهر یکسر نیست راست در پای کسی رود که درویش تراست

با این همه راستی که میزان دارد میل از طرفی کند که او پیش تراست

وقال اخر

گر دست بیخجل بر نهی جود شود و در پای بخار بر نهی عود شود

و رنام تو بر بام فلک بنویسند هر عاقبتی که هست محمود شود

وقال اخر

کردن چرانهم جفای زمانه را منت چرانهم بهر کار مختصر

در یاو کوه را بگذاریم و بگذریم سیمرخ وار زیر پر آرم بحرو بر

یا بر مراد بر سر کردون نهیم پای بامردوار در سر همت کنیم سر

وقال اخر

کرسایه نشین سرو باغ ارمی ورجعه کش مراد از جام جمی
مغرور مشوکه تازنی چشم بهم از خیل مجاوران کوه عدمی

وقال اخر

کرسنک همه لعل بدخشان بودی پس قیمت لعل وسنک یکسان بودی

وقال اخر

کرشاخ صبوری بپراید چه عجب ورحمت دورے بسراید چه عجب
چون دل که خلاصه وجود است آنجاست آن نیز اکبر اثر آید چه عجب

وقال اخر

گرفتند پرتوان شمع بویرانه ما شمع خورشید بردنور زکاشانه ما
کریغمانه ما یار قدم رنجه کند رشک فردوس شود از قدمش خانه ما

وقال ابن یمین

کرکار تونیک است بتدبیر تونیبست ورنیز بد است هم ز تقصیر تونیبست
تسلیم ورضا پیشه کن وشادبزی چون نیک و بد قضا بتدبیر تونیبست

وقال قطب الدین

گر کسی شکر تو فزون گوید شکر توفیق شکر چون گوید

وقال اخر

کرکوهر طاعت نسفتم هر کر کرد کنه از چهره برفتم هر کر
نومید نم ز بارگاه کرمت زیرا که یکی رادو نکفتم هر کر

وقال کمال اسمعیل

کرلاف زخم که بارخوش خوست نه باما بوفنا وعهد نکوست نه
زین نادره ترکه از برای تومرا شهری همه دشمنند تودوست نه

وقال اخر

کر لطف تو یاری نناید ز نخست هم توبه شکسته است هم بیان سست

چون توبه بامید پذیرفتن تست تاتو پذیری نبود توبه درست

وقال اخر

کر مصور صورت آن دلستان خواهد کشید

حیرتی دارم که نازش راجه سان خواهد کشید

وقال الشيخ ابو سعید ابو الخیر قدس سره

کر من که جمله جهان کردستم عفتو امید است که کیردستم

کفتی که بروز عجز دست کیرم عاجز تر ازین نخواه کا کون هستم

وقال ابن مین

کر نوازد فلک غره مشواز پی آن که صعودی نبود کش نه هبوطی ز پی است

ور بلندی دهدت بخت بدان نیز مناز کار تفاعی نبود کش نه سقوطی ز پی است

وقال اخر

کر نه همکار بانیکان ز همنامی چه سود يك مسیح ابرای آکه کردود بکرا عوراست

وقال سعدی

کر هنر مند زاو باش جفایی بیند تادل خویش نپازارد و درم نشود

سنگ بد کوهر اکر کاسه زرین شکند قیمت سنگ نیفزاید و زر کم نشود

وقال اخر

کر و صف کم زبان و صف تو کراست ورشکر کم قوت شکر تو بکجاست

کر زانکه نمایم بدعا ختم رواست دردست متاعی که مرا هست دعاست

وقال اخر

کسی ز چون و چرا دم نمی تواند زد که نقش بند حوادث و رای چون و چراست

وقال اخر

کسی که صرصر ظلمش داماد چراغ عیش مظلومان ببرد

نی ترسد از آن کایزد تعالی اگر چه دیر کیرد سخت کیرد

وقال آخر

گفتم که برآید آبی از چاه امید افسوس که دلونیز در چاه فتاد

وقال آخر

گفتم نیارم بتوراز نهفته را دانی حدیث گفته ما و نکفته را

وقال سعدی

گفته بودم چو ییابی عم دل با تو بگویم چه بگویم چو ییابی غم از دل برود

وقال ابو علی بن سینا

کفری چومنی کراف و آسان نبود محکمتر ازایمان من ایمان نبود

درد هر چومن یکی و آنهم کافر پس در همه دهر یک مسلمان نبود

وقال آخر

کل صعدمی بخود برآشت و بریخت بابا دصبا حکایتی گفت و بریخت

بد عهدی دهر بین که کل درده روز سر بزد و غنچه گشت و بشکفت و بریخت

وقال آخر

دل همان به که بهر حرف نیندازد کوش ورنه درد سر مرغان چمن بسیار است

وقال آخر

کلك نوبارك الله بربك ودين كشاده صد چشمه آب حیوان از قطره سیاهی

وقال بابا افضل کاشی

کم کوی بجز مصلحت خویش مگو چیزی که نپرسند تو خود پیش مگو

دادند دو کوش و یک زبانت آغاز یعنی که دو بشنو و یکی پیش مگو

وقال آخر

کم مباش از درخت سایه فکن هر که سنکش زند ثمر بخشد

از صدف یادگیر نکته حلم هر که سر بردش کهر بخشد

وقال آخر

کند پنهان بزرگی عیبها را سواری پرده رفتار لنگ است

وقال کلیم

کون کرز عشه پیری بیجام می نمی ماند
چه حاصل کرد هد دوران شراب کامرانی را
زرویش دیده محروم است گوش از مرده وصلش
که دوران بسته بردل چارراه شادمانی را

وقال اخر

که خردم درخور اثبات تونیست اندیشه من یجز مناجات تونیست
من ذات ترا بواجبی کی داتم داننده ذات تو بجز ذات تونیست

وقال اخر

که ما بود فزون ز شمار عفت افزون ترا ز گناه همه
قطره آب رحمت توبس است شستن نامه سیاه همه

وقال اخر

گوش بتعسین خط ازهر نمط لیک نه چندان که شوی جمله خط

وقال اخر

کوکب بخت چوطالع شود از اوج مراد آنچه مقصود بود زود میسر کرد
مدد طالع اگر نیست مر بجان خود را که اگر روی سوی بحر نهی بر کردد

وقال حافظ

کوهر پاک بیاید که شود قابل فیض ورنه هر سنک وکی لولو و مرجان شود

وقال کلیم

کهر خرف بود آنجا که جوهری نبود هنر غریب شد آنجا که امتیاز نبود

وقال اخر

کی بچوکان هوس بردن توان کوی مراد پادربین میدان نهی اول زمر باید گذشت

وقال اخر

کی توانم شکر کردن درخور آئی تو شکر نعمتهای تو چند آنکه نعمتهای تو

وقال آخر.

کی داشتم این جان که شادم نکنی کاهی چوزمانه بر مرادم نکنی
با آنکه بیادت گذرانم همه عمر عمری گذرانی نوکه یادم نکنی

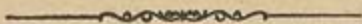
وقال فتاحی

کیمیای خواهی زراعت کن که گفتند اهل دل

زرع ثلثانش زراست وثلث دیگرهم زراست

وقال انوری

کیمیای کنم ترا تعلیم کاندراکسیرو درصناعت نیست
روفناعت کزین که درعالم کیمیایی به از قناعت نیست

حرف الكاف

والايات تركية

قال ضيا

گاه ايدر برنشتير مسموم مر همدن ظهور

گاه ايلر نوشدارو كاسه سمدن ظهور

هب ما اثر مؤثر دن بولور فيض وجود

كرچه ايلر صورتا اثار آدمدن ظهور

وقال حشمت

كبار دولت اولغله كشي مير كلام اولمز
كر انقيمت نكيناك اكثر نده نقش نام اولمز

وقال حاذق

كبار دولت دور زمانه عندنده
سنخو رانه كرم اكبر كباثر د.

وقال اخر

كباره مانع عزت دكل شفقت كدايانه
ضياء شمس خاور خاكه دو شمشكه حقير اولمز

وقال حاذق

كتاب حسن دلبر خال وخط ايله محشادر

كورن دير بارك الله بر عجب ترتيب زيبادر

وقال فيضى

كچدم هواي طره پر پوچ ياردن اولدم خلاص كشمكش روز كاردن

وقال نايى

كچ نهادان راست طبعان ايله ايتز امتزاج

اتحادى اولمز انكچون كانك تير ايله

وقال راغب

گذار باشتاب عمری اشرا به کلور دایم لب جوده صماخ چانه جوش آبدن فریاد

وقال رشدی

کذبی ترک ایت بولق استرسک جهانده احترام

صبح صادق کیچی اول کیم خلق ایده سا که قیام

وقال حسنی

کرداب بجر عشقه اتار عاقبت سنی فلک دلی صقین قومه کنندی هواسنه

وقال نابی

کردون ویررمی کسه به شیرازه نظام تا صقمینجه منکنه اضطر ایده

وقال حسن چلی

کرک سنک سیه اولسون کرکسه اطلس وخارا

غرض بر بالش راحت بولنمقدر سرالتنده

وقال اخر

کرم و سردینه قلمز بوفنا دنیانک ایله وقتنی ضائع دیمه قیش یاز او قویاز

وقال نجیبی

کریم اودر که مجازات عفو ایده خصمه فلک مساعده انقام ویردجه

وقال خاقانی

کشمش اتمشدرانی ایتمه جدل تیغ (لا یسأل عما یفعل)

وقال اخر

کسیم امیدمی الطاف خدادن زیرا کرم ولطفی فزوندر بنم امید مدن

وقال اخر

کلسه جانان کلبه احزانمه اولمز عجیب خانه بهاره کتمک رسمدر زیر اطمیب

وقال باقی

کل کولسه دایم اغلسه بلبل عجب دکل زیرا کیمینه اغله دیمشدر کیمینه کل

وقال عاصم

کلوی فمری کچمش طوفه پای سرودر زنجیر
عجب کیمدر جهان باغنده بیلم قیددن آزاد

وقال واصف

کال موجب اولور کشرشان انسانه ثمر اولنجه فزون شاخنی شکست ایلد
قال اخر

کسه بی دلتنک آزار ایتمه سلطانلق بودر
قلب موری دستکاه ایله سلیمانلق بودر
کرچه هر بر درده وارد بر طیب چاره ساز
بنضکیر قلب محزون اول که لقمانلق بودر

وقال صاحب

کنج ستمده سر بکریبان صبر اولان کردن دراز عاطفت کردکار اولور
وقال اخر

کنج محنتده دل زاره نه همدم بولنور الم عشقی نه شرح ایتمکه محرم بولنور
کرچه خاطرده بولنمز اثر ذوق و سرور دلده امانه قدر استرایسه کغم بولنور
وقال نورس

کندی المله یاره کسوب و یردیک قلم فتوای خون ناحقمی یازدے ابتدا
وقال اخر

کندی پرورده سی آدم ایدرمی پامال آبی سیر ایله که باش اوزره طاشرخاشاکی
وقال اخر

کندوسن کورمکه یوؤدر حاجت بیلمکه عارف ایله نادانی
زاده طبعی ایله ظاهر اولور هر کسک مرتبه عرفانی

وقال نورس

کوردک تمام کارکه امتحانی بز بر مرد کورمدک که اوله خالص العیار

وقال اخر

کور مز نقیصه قدری عوارضه کاملک شمسک کسوف ایله خلل ایرمز ضیاسنه

وقال عدلی

کوزم باشینه رحم ایت سورمه دردن که مردم زاده دردوشمش نظر دن

وقال رفیع

کوستر رسک اولدن کوستر بکا آق سینه بی

یوقسه خسته صوک تفسده نیلسون آینه بی

وقال اخر

کوشه راحت ایدی قهرک عذابی اولسه

خوش تفرجگاه ایدی محشر حسابی اولسه

وقال نابی

کوکل نامنده برغخوار مز قالمشدی عالمده

اوده واردی سرکوی دلا آراده وطن طوتدی

وقال طالب

کوکلدرد صدق دعوی خلوصه شاهد عادل

میان راست کویان محبتده بین اولمز

دکلدرد مرغ زیرک حیلله صیاددن غافل

نوازش کونه عاقل مکر دشمندن امین اولمز

وقال اخر

کوی جانان بکاجنت ماوی کورینو وطنی هرکشینک کدینه اعلا کورینور

وقال نابی

که بلندی پست ایدرکاهی ایدر پستی بلند

مقتضای کردش دولاب عالم بویله در

وقال فائضی

که غبار غم و پریر کاھی صونز جام صفا آدمی که اغلا در که کولدر دور زمان

وقال عاطف

کیرمز اله تکاسل ایله شاهد امل تحصیل وصل کامه اتک در میان کرک

وقال نابی

کیمدر بزی منع ایلیه جک باغ جناندن موروث پدر در کیررز خانه بزمدن

وقال حاذق

کیمدر بوروز کارده آسوده حال اولان تاریخ سرگذشت سلف از برنده د.

وقال کال

کیمی عرفانه نه طوقندی کیمی جسم و جان

ذوق ایچون هر نه که یابد مسه بشیمان اولدم

حرف اللام

والايات عربية

قال الشاعر

لام العواذل في سوداء فاحمة كأنها في سواد القلب تمثال
وهام بالخالب اقوام وما علموا اني اهمم بشخص كله خال

وقال اخر

لان فخرت باباء ذوي حسب لقد صدقت ولكن بشما ولدوا

وقال اخر

لساني كتوم لاسرارم ودمعي بسري نموم مزيج
فلولا دموعي كتمت الهوى ولولا الهوى لم يكن لي دموع

وقال عبد الله بن معاوية

لسنا وان احسابنا كرمت يوماً على الاحساب تتكل
بنبي كما كانت اوائلنا تبني وتفعل مثلاً فعلوا

وقال اخر

لقد صدق الباقر المرتضي سليل الامام عليه السلام
بما قاله في بعض الفاظه قبيح الكلام سلاح اللثام

وقال محمد الشهرستاني

لقد طففت في تلك المعاهد كلها وسيرت طرفي بين تلك المعالم
فلم ار الا واضعاً كف حائر على ذقن او قارعاً سن نادم

وقال آخر

لكل شيء زينة في الوري وزينة المرء تمام الادب
قد يشرف المرء بأدابه فينا وان كان وضع النسب

وقال آخر

لم اجد كثرة الاخلاء الا تعب النفس في اداء الحقوق
فاصرف الود عن كثير من الناس فما كل من ترى بصديق

وقال ابن الرومي

لم ار شيئاً حاضراً نفعه للمرء كالدرع والسيف
يقضي له الدرهم حاجاته والسيف يحمي عن الحيف

وقال الاصمعي

لم ار مثل الرفق في لينة قد اخرج العذراء من خدرها
من يستعن بالرفق في امره يستخرج الحية من وكرها

وقال آخر

لم يبكي الا حديث فراقه لما اسر به الى مودعي
هو ذلك الدر الذي اودعته في مسمعي اجرته من مدمعي

وقال آخر

لن تكسر العيدان بمجموعة وانما تكسر اذ تفرد
كذلك الناس اذا لم تكن آراؤهم مجمعة بددوا

وقال سعد بن ليون

لن لمن تخشى اذاه والقه في باب داره
انما الدنيا مداراة فمن تخشاه داره

وقال آخر

لو ان لي في الحب امراً نافذاً وملكيت بسط الارض في التعذيب
لقطعت السنة العواذل كلها ولكنت اقلع عين كل رقيب

وقال يحيى بن زرار

لو صدعني دلالاً او معانبةً لكنت ارجو تلافيه واعنذر
لكن ملالاً فلا ارجو تعطفه جبر الزجاج عسير حين ينكسر

وقال اخر

لو قسم الله جزءاً من محاسنه في الناس طراً تم الحسن في الناس

وقال اخر

لو علمنا مجيئكم لنشرنا مهب القلب او سواد العيون
وفرشنا على الطريق خدوداً ليكون الممر فوق الجفون

وقال اخر

لو كنت ساعة بيننا ما بيننا وشهدت حين نكر التوديعا
لعلت ان من الدموع محدثا وعلت ان من الحديث دموعا

وقال اخر

لولا تطيبه فينا فما وجدت يد المنايا الى ارواحنا سبلا

وقال اخر

لها حكمة لقمان وصورة يوسف ونعمة داود وعفة مريم
ولي حزن يعقوب وذلة يونس وآلام ايوب ووحشة آدم

وقال اخر

له خال على صفحات خد كمنقطة عنبر في صحن مرمر
والحافظ باسياف تنادي على عاصي الهوى الله اكبر

وقال عنده

ليت السباع كانت لنا مجاورةً وليتنا لانرى بمن نرى احدا
ان الاسود لتهدى في مراضها والناس ليس بهاد شرم ابدا

وقال اخر

ليس الفتى كل الفتى الا الفتى في ادبه

وحسن اخلاق الفتى اولى به من نسبه

وقال احمد بن رضى المالقي

ليس المدامة مما استريح له ولا مجاوبة الاوتار والنغم

وانما لذتي كتب اطالها وخادمي ابدأ في نصرتي قبي

وقال كذا

ليس اليتيم الذي قدمته والده ان اليتيم يتيم العلم والادب

وقال صفي الحلبي

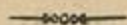
ليهنك ان لي ولداً وعبدآ سواء في المقال وفي المقام

فهذا سابق من غير سين وهذا عاقل من غير لام

حرف اللام

والایات فارسیه

قال الشاعر

لائق بنود قطره بعان بردن خاروخس صحرا بکستان بردن
اما چه کم که رسم موران باشد پای ملخی نزد سلیمان بردن

وقال کلم

لباس کهنه قدر نیک مردان کم نمی سازد اگر جوهر شناسی تیغ راعریان تماشا کن
وقال حافظ

لاله ساغر کبرو نر کس مست و برمن نام فسق

داوری دارم بسی یارب کرا داور کم

وقال اخر

لطف بسوی عالم خاک ار کذر کند از عود بیدسا زدو از زره خور کند
اکسیر اعظم است حقیقت عنایت زیرا که بین خاصیتش خاک زر کند

وقال اخر

لطف بکرم چاره بیچاره کند عدلت ستم از زمانه آواره کند
در موسم عدل تو صبارا نبود آن زهره که پیراهن کل پاره کند

وقال اخر

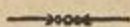
لطف لفظش داده با هم آب و آتش را فرار حسن خطش کرده با هم نور و ظلمت را فرین
صورت زیباش منشور سعادت را طراز نقش لفظش خاتم اقبال و دولت را نکین

وقال اخر

لله الحمد که آن نقش که خاطر می خواست آمد آخر ز پس پرده نقدیر پدید

حرف اللام

والایات ترکیه

وقال اخر

لازم کلوردی سرو و چنار اوله میوه دار فضل وهنرده مدخلی اولسه قیافتک

وقال راغب پاشا

لاف ایله زبانت تفاخر فشان ایله بالای بامه چیممه چورک نردبان ایله

وقال راغب پاشا

لال اولور البت زبان خامه پیچیده موی قیلجه غمدن طبع ارباب سخن علتلنور

وقال احمد

لثیمه ربط تعلقدن احتراز ایله امید نفعله جر مضرت ایتمه صقین

وقال اخر

لباس نوبنوله ای اولان آرایش مائل کالندن خبر ویرکسه سندن احتشام المز

وقال اخر

لساناعرضجه جراتم بوق پیشکا هنده مددای خامه مشککشاهمت سکا قالدی

وقال السلطان مراد الثالث رحمه الله علیه

لطف رحمانه استنادم وار فضل حقدن نیجه مرادم وار

چون درست ایتمشم خدایه کوکل مدد حقه اعتمادم وارم

چالشک ای مجاهدان غزا دین بولنده بنم جهادم وار

وقال سامی

لطف سخن نزاکت طبعه نمونه در اولز نمایشی عرضك جوهر اولسه

وقال نابی

لطفله حاسد بدخواهه ندامت گلز تلخ اولان میوه یدشکرله حلاوت گلز

حرف الميم

والايات عربية

قال العميد

ما أكثر الناس بل ما أقلهم والله يعلم اني لم اقل فندا
اني لاغلق عيني تم افتحها على الكثير ولكن ما ارى احدا

وقال اخر

ما حال قلبي عما كنت تعبه وكيف ينساك عبد انت سيده
او كيف ينكر ما اوليت من نعم والعين تنظره والقلب يشهده

وقال سيدنا علي رضي الله عنه

ما حوى العلم جميعاً احد لا ولو مارسه الف سنه
انما العلم بعيد غوره فخذوا من كل علم احسنه

وقال اخر

ما الزهد صوم يذوب الصائمون به ولا صلوة ولا صوف على الجسد
لكننا الزهد ترك الشر مضطهداً ونفضك الصدر من غل ومن حسد

وقال ابو سليمان

ما دمت حيا فدار الناس كلهم فانما انت في دار المدايات
من يدر داري ومن لم يدر سوف يرى عما قليل نديماً للندامات

وقال آخر

ما ضاع من كان له صاحب يقدر ان يصلح من شأنه

فانما الدنيا بسكانها وانما المرء باخوانه

وقال الحكيم دانيال

ما عانيت عينا في عطائي اقل من جظي ومن بجتي
قد بعث عبدي وحماري معاً وصرت لا فوقي ولا تحتي

وقال اخر

ما في زمانك ما جد لو قد تأملت الشواهد
فاشهد بصدق مقالتي او لا فكذبني بواحد

وقال اخر

ما كلف الله نفساً غير طاقتها ولا تجود يد الآ بما تجدي

وقال ابن الحاج

ما كل من شد على راسه عمامة يحظى بسمت الوقار
ما قيمة المرء باثوابه السر في السكان لا في الديار

وقال اخر

ما كنت اعلم والضمائر تصدق ان المسامع كالتواظر تعشق
حتى سمعت بذكركم فهو يتكم وكذلك اسباب المحبة تعلق

وقال صالح بن عبد القدوس

ما الناس الا عاملين فواحد قد مات من عطش وآخر يفرق
والناس في طلب العاش وانما بالجد يرزق منهما من يرزق

وقال اخر

ما لا يكون فلا يكون بحيلة ابدا وما هو كائن سيكون
سيكون ما هو كائن في وقته واخو الجهالة متعب محزون

يسمى الركي فلا ينال بسعيه حظاً ويسمى عاجز ومهين

وقال اخر

متى يبلغ البنيان يوماً تمامه اذا كنت تبنيه وغيرك يهدم

وقال ابن الرائوندي

معن الزمان كثيرة لا تنقضي وسرورها ياتيك كالاعباد
ملك الاكارم فاسترق رقابهم وتراه رقاني يد الاوغاد

وقال اخر

المراء مادام حيا يستهان به ويعظم الرزه فيه حين يفتقد

وقال اخر

مررت على المروة وهي تبكي فقلت على م تنجب الفتاة
فقلت كيف لا ابكي واهلي جميعاً دون كل الناس ماتوا

وقال منصور الخلاج

مزجت روحك من روحي كما تمزج القهوة بالماء الزلال
فاذا مسك شيء مسني فاذا انت انا في كل حال

وقال ابن نباته

مسئلة الدور غدت بيني وبين من احب
لولا مشيبي ما جفت لولا جفاها لم اشب

وقال اخر

معان بديعات النظام يخالها ذوو الفضل درا في العقود منظما
تكاد معانيه خلال سطوره لحسن مباني اللفظ ان تتكلم
تاملت في تركيب اشكال خطه رايت ظلاماً عن ضياء تبسما

وقال ابو فراس

معلتي بالوصل والموت دونه اذا مت عطشاناً فلا نزل القطر
سيد كرتي قومي اذا جد جدم وفي الليلة الظلماء يفتقد البدر

وقال اخر

مل عن النام وازجره فما بلغ المكروه الا من نقل
وتغافل عن امور انه ليس يحوى المجد الامن غفل

وقال ابو عبيد الله بن خميس الجزائري

من ادب ابنا له صغيرا قرت به عينه كبيرا
وارغم الانف من عدو يحسد نعمائه كثيرا

وقال ابو العلا

من راعه سبب او هاله عجب فلي ثمانون حولاً لا ارى عجبا
الدهر كالدهر والايام واحدة والناس كالناس والدنيا لمن غلبا

وقال سلم الخاسر

من راقب الناس مات ها وفاز بالذة الجسور

وقال اخر

من عادة الدهر ادبار واقبال فما يدوم له بين الوري حال
وكل شيء من الدنيا له اجل وتنقضي لجميع الناس آجال

وقال اخر

من قال لافي حاجة مطلوبة فما ظلم
وانما الظالم من قال لا بعد نعم

وقال اخر

من عاشر الاشراف عاش مشرقاً ومعاشر الارذال غير مشرف
او ما ترى الجلد الخسيس مقبلاً بالثغر لما صار جار المصيف

وقال اخر

من كان يرجو نعيماً لا زوال له فلا تكن هذه الدنيا له سجيناً

وقال اخر

من لم يعدنا اذا مرضنا ان مات لم تشهد جنازه

وقال صفي الدين الحلبي

من كان يعلم ان الشهيد مطلبه فلا يخاف للذغ النحل من الم

وقال آخر

من لم يكن للوصال اهلاً فكل احسانه ذنوب

وقال آخر

من لم يؤدبه والداه اذبه الليل والنهار

وقال آخر

من منصفى من عاذل جاهل يخون باللوءم لمن لا يخون
ان قلت ما لوءمك الا اذى قال وما عشقك الا جنون

وقال سعد بن ليون

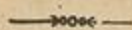
من واصل اللذات لا يد ان تعقبه منها الندامات
فخذ من اللذات بعضاً ولا تسرف في الاسراف آفات

وقال ابن الخازن

من يستقم يحرم مناه ومن يزغ يخنص بالاسعاف والتمكين
انظر الى الالف استقام ففاته عجم ونال به اعوجاج النون

حرف المیم

والایات فارسیه

وقال اخر

ما از تو جدائیم بصورت نه بمعنی چون فاصله بیت بود فاصله ما

وقال اخر

ما بیم ودل هزار پاره قربان لببت هزار باره

هر چند غرور حسن داری از عاشق خود مکن کثاره

وقال اخر

ما نظر بر روی او از راه معنی کرده ایم هر که مار ابسته صورت شناسد غافل است

وقال اخر

مباش مرده دل و همدمی جان بگزین که از مصاحبت جان تونیز جان کردی

چو سایه باش ملازم به پیش اهل صفا که آفتاب صفت شهره جهان کردی

وقال اخر

مرا امید وصال تو زنده می دارد وگرنه هر دم از هیر نست بیم هلاک

وقال جلال

مرا بتجربه معلوم شد در آخر حال که قدر مرد بعل است و قدر علم بمال

وقال اخر

مرا رفیقی باید که برابر گیرد نه صاحبی که من از وی کنم تحمل بار

اگر بشرط وفادوستی بجای آرد وگرنه دوست مدارش تونیز دست بدار

وقال اخر

مرامکوی که خاموش باش و دم درکش که در چمن نتوان گفت مزع را خاموش

وقال ابن یمن

مرد باید که در جهان خود را همچو شطرنج باز پندارد
هر چه باید از آن خصم برد دانگه دارد نگاه میدارد

وقال اخر

مزع دست آویز را چند آنکه کس دور افکند
بانشاط بال آید باز چون گوید بیا

وقال اخر

مرم چو غنی نهی مزن زخم آخر چون دوست نه، مباش دشمن باری

وقال اخر

مزن در دادی مگر و حیل دام که در دام بلا اتی سرانجام

وقال اخر

مست تو از باد و جام آزادم مید تو از وانۀ و دام آزادم
مقصود من از کعبه و تیغانه توی ورنه من ازین هرد و مقام ازادم

وقال خواجو

مسچ و قتی ازین خسته دم در بیغ مدار ز پا در آمد م از من قدم در بیغ مدار
کرم قدم بیعادت غنی نهی باری تفقدی ز زبان قلم در بیغ مدار

وقال اخر

مشتاق و دورم، غم جانکام از آنست مشتاق تران دور ترند آهم از آنست

وقال اخر

مشو با هر کسی ای غنچه باغ حیا هدم تبسم کردنت با این و آن کل می کند اخر

وقال اخر

مکتوب جانقزای تو آمد بسوی من کفتم مگر نسیم صبا از چمن رسید

با آسمان بجمر خورشید عود سوخت با کاربان مشک زماه ختن رسید

وقال اخر

مكن تاخير در باب ملاقات نبي داني كه في التاخير آفات

قال حافظ

مكن زغصه شكابت كه در طريق ادب براحتي نرسيد آنكه محنتي نكشيد

وقال اخر

مكن زور بر مردم زير دست كه بالاي دست تو هم دست هست

وقال حافظ

من اگر نيك و كر بد تو برو خود را باش هر كسي آن درود عاقبت كار كه كشت

وقال اخر

من آنچه شرط بلاغ است با تومي گويم تو خواه از سختم پند كير و خواه ملال

وقال اخر

من اينجا دير ماندم خوار كشتم عزيز از ماندن دائم شود خوار

چو آب اندر چمن بسيار ماند عفونت كيرد از آرام بسيار

وقال اخر

من اين آه چكر سوز از دل پيمان شكن دارم

چرا از ديگري نالم كه درد از خوشتن دارم

وقال اخر

من با تو بجان و دل تكلف نكنم دل ملك تو شد دران نصرف نكنم

در عهد و وفا اگر من جاني طلبي در حال فرستم و توقف نكنم

وقال فيضي

من براى ميردم كآنجا قدم نا محرم است و زمقامى حرف مى گويم كه دم نا محرم است

ما اگر مکتوب ننویسیم عیب ما مکن در میان راز مشتاقان قلم نا محرم است

وقال ابو سعيد ابو الخير

من بنده عاصم رضای تو بگاست تاريك دلم نور وصفای تو بگاست
مارا توبهشت اكر بطاعت بخشي اين بيع بود لطف و عطای تو بگاست

وقال شاه نقشبند قدس سره

من بی تودمی قرار نتوانم کرد احسان ترا شمار نتوانم کرد
گر بر تن من زبان شود هر مویی يك شكر تواز هزار نتوانم کرد

وقال عطار

من زین دل بی خبر بچان آمده ام وز جان ستمکش بفقان آمده ام
چون کار جهان با من و بی من یکسان پس من بچه کار در جهان آمده ام

وقال سلطان سلیم علیه الرحمه

من شاخ درخت سایه پروردینم من هیچ حریص باده و نردینم
گر بر سر سرکشان بزور بازو معجز نهم همچو زنان مزدینم

وقال اخر

من شكر چون گتم که همه نعمت توم نعمت چه کونه شكر کند بزبان خویش

وقال حافظ

من که باشم که بران خاطر عاظر کذرم لطفهای کئی ای خاک درت تاج سرم

وقال ایضاً

من که در هیچ مقامی نزد خیمه انس پیش تو رخت بیفکندم^۱ و دل بنهادم

وقال اخر

من وفايي ندیده ام ز کسان گر تودیدی سلام من برسان

وقال اخر

من یکی کوهرم فتاده نجاک از ره تربیت مرا بردار
گرچه باشد بنزد همت تو کوهر از خاک بر کرفتن عار

وقال نصیر طوسی

موجود بحق واحد اول باشد باقی همه موهوم و مخیل باشد
هر چیز جزا که آید اندر نظرت نقش دومین چشم احوال باشد

• وقال مدهوش

مونیست بر سرم همه خار محبت است يك يك پیاخلیده و از سر بدر شده

وقال اخر

مویی شده ام بی خط مشکین رقم او کو بخت که آیم بزبان قلم او

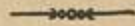
وقال وحید

می شود این زسک آن کس که بنشینند ز پا هر که بر افتاده کبر دست ازسک کبر است

حرف الميم

والايات تركية

وقال واصف

ماران کبی بر برینی صوفده یاران برسم هلاهدر آدی صحبت احباب
دکزالم کلقتنه صحبتی خلقک راحت بولور عالمده ایدن غزلت احباب

وقال اخر

ماهه چکدم شب هجران علم شعله آه آه کیم اولدی اول ماه خبر دارهنوز

وقال اخر

مجنون ایله بز مکتب عشق ایچره اوقوردق

بن مصحفی ختم ایتدم اوواللیده قالدے

وقال اخر

محب صادق اودر مقتضای حال اوزره یا صرف مال ایده احبابنه یابندل وجود

وقال راغب

محرک دل اولور دلربایه محتاجز زمان ضعف قوادر عصایه محتاجز

وقال عاصم

محلده قابلیت شرطدر باران نیسانک تماشا قیل که هر برقطره سی در شین اولز

وقال صدیقی

مرادم وصل ایکن دوشدم فراقه بوزر مش چاره نه تدبیری تقدیر

وقال نابی

مراد ایدنجه مسبب بر آدمک کارین یدتشبثی جستجو ایدر اسباب

وقال سلطان سلیم

مردم دیده مه بیلم نه فسون ایتدی فلک

کریه می قیلدی فزون اشکی خون ایتدی فلک

شیر لر پنجه قهرمدن اولور کن لرزان

بنی بر کوز لری آهویه زبون ایتدی فلک

وقال نصرت علی دهلوی

مضطر بدر دل مجروح قفسده هر دم نه اولور باشک ایچون ایلسه لک آزاد بنی

وقال فاروق

مرهون غم حسرت اولان خاطر آچیز مدیون اولان آدنده شطارت بولنور می

وقال آخر

مزرع (نخن قسمنا) ده کی آب ودانه چیقار ر آدمی بردانه ایچون تاوانه

وقال وهبی

مسنغنی ارشاد اولور ارباب حقیقت سکان حرم نیلر ایش قبله نمای

وقال آخر

مظفر وقت فرمتده عدودن اننقام المز مزومند اولان ناکامی دشمنله کام المز

وقال آخر

معاذ الله طبیعت مستعد صحت اولر سه فلا طون اولسه ده اظهار عجز ایلر مداودن

وقال آخر

مقصود قولاً یلقله غزیزم اله کیرمز چشم ایتدی فدا یوسفه یعقوب محبت

وقال عزت علی

مکر دشمندن خدر یوقدر دله ناکام ایکن

شرحده دن فص نکین آزاده دربی نام ایکن

وقال اخر

منجلی آینه دلده نقوش کائنات ایش او مرآة مجلایه جلاویر مکده در

وقال ابن کمال

منصبده بر اولسه دخی کر عالم لوجاهل ظاهرده مساوی ایسه حقیقتده بر اولز
التون ایله فرضا که برابر چکیله سنک وزن ایچره بر اولتی ایله قیتده بر اولز

وقال اخر

منع ایتمکه تیغ ستم کردش چرخنی عالمده تحمل کبی هر کر هنر اولز
دفع ایلمکه نا و کبی قوس قضانک البته توکل کبی محکم سپر اولز

وقال راغب پاشا

میاز کفتکوده بدمنش ایهام ایدر قیبح
شجاعت عرض ایدر کن مرد قبطنی سرفتن سویلر
موافقدر بینه البت مزاجه شیوه حکمت

طیبیک اولسه ده کذبی مریض صحتن سویلر

وقال ثابت

میدانه کلدی نعش رقیب نیمه ساز قیلدم حضور قلب ایله عمر مده بر نماز
وقال نورس قدیم

میزانه اور کورشد یکک اخوانی الخذر رهبر تصور ایلد یکک رهزن اولسون

حرف النون

والايات عربية

وقال المؤمل بن الاصيل

الناس شتى اذا ما انت ذقتهم لا يستون كما لا يستوي الشجر
هذا له ثمر حلو مذاقته وذاك مر فلا يحلو له ثمر

وقال ابو العتاهيه

الناس في غفلاتهم ورحى المنية تطحن

وقال اخر

الناس ما استغنيت كنت صديقم واذا افترقت اليهم فهم العدى
ذو المال عندهم يسود بماله ويزول سودده اذا فقد الغنى

وقال محمد بن الوليد

الناس يهدون على قدرهم لكنني اهدي على قدري

يهدون ما يفنى واهدي الذي يبقى على الايام والدهر

وقال المامون الخليفة

نحن في اكل السرور ولن ليس الا بكم يتم السرور

عيب ما نحن فيه يا اهل ودي انكم غيب ونحن حضور

فاجدوا المسير بل ان قدرتم ان تطيروا مع الرياح فطيروا

وقال آخر

نديمتي جارية ساقية ونزهتي ساقية جارية

جارية اعينها جنة وجنة اعينها جارية

وقال اخر

نذكر بالرفاع اذا نسينا ونكتب كلما غفل الكرام
كذلك الام لم ترضع فتاها مع الاشفاق لو سكت الغلام

وقال ابو عثمان ناجم

ندم زماننا والعيب فينا ولو نطق الزمان اذا هجانا

وقال اخر

نرجو البقاء كاننا لم نخبر عادات هذا العالم المشهود

وقال اخر

نسب اضاء عموده في رفعة كالبدر فيه ترفع وضياء
وشمائل شهد العدو بفضلها والفضل ما شهدت به الاعداء

وقال اخر

نعم الاله على العباد كثيرة واجلهن نجابة الاولاد

وقال اخر

النفس ملاي من المعالي والكيس صفر الجنب خالي
فليت مالي كمثل فضلي وليت فضلي كمثل مالي

وقال اخر

النفس تكلف بالدنيا وقد علمت ان السلامة فيها ترك ما فيها

وقال اخر

نفسى الفداء لغائب عن ناظري ومحلّه في القلب دون حجابيه
لولا تمتع مقلي بلقائه لو هبتها لمبشري باياه

وقال صلاح الدين الصفدي

نقل الارك بان ريقة ثغره من قهوة مزجت بماء الكوثر
قد صبح ما نقل الارك لانه يرويه نسا عن صحاح الجوهرى

وقال ديك الجن

نقل فوادك حيث شئت فلن ترى كهوى جديد او كوعمل مقبل
مالي احزن الى خراب مقفر درست معاله كان لم يوهل

وقال ابو تمام

نقل فوادك حيث شئت من الهوى ما الحب الا للحيب الاول
كم منزل في الارض بالغه الفتى وحنينه ابدًا لاولك منزل

وقال اخر

نكد الليب وطيب عيش الجاهل قد ارشداك الى حكيم كامل

حرف النون

والایات فارسیه

—••••—

قال الشاعر

ناخوانده نزد کس مروارید عاقلی تادر بلا ورنج نماند دلت رگرو
عزیز است اندران که چرانامدی بیا ذلی است اندران که چرا آمدی برو

وقال خیام

ناکرده گناه در جهان کیست بگو وانکو که نکرد چون زیست بگو
من بد کنم و توبه مکافات دهی پس فرق میان من و تو چیست بگو

وقال اخر

نا کسی کراز کسی بالانشیند عیب نیست
روی دریا پرخس و پاپین دریا کوهر است

وقال اخر

نامرداگر هنر برشود دل برو میند الماس لکه دار زخر مهره کتر است

وقال اخر

نامد جواب نامه شوق مکر زرشک قاصد بدست آن کل رعنان داده است

وقال اخر

ناورده بصبح در طلب شامی چند نهاده برون زخویشن کامی چند
در کسوت خاص آمده عامی چند بدنام کنندۀ نکو نامی چند

وقال غازی

نام لیلی بسر تربت مجنون مبرید بکذارید که دیوانه قرار ی گیرد

وقال اخر

نامه کز جانان رسد منشور اقبال من است
 مهر او برنامه نقش لوح آمال من است
 ذره سان حالم هواد اریست آن خورشید را
 يك بيك ذرات عالم شاهد حال من است

وقال کلیم

نباشد نيك باطن در پی آرایش ظاهر نبقاش احتیاجی نیست دیوار گلستان را

وقال اخر

نبود رنگ دو عالم که نقش الفت بود زمانه طرح محبت نه این زمان انداخت

وقال اخر

نثار کوهر اخلاص هست عادت من اگر قبول تو یابد زهی سعادت من

وقال حافظ

نخست موعظه پیر مجلس این حرف است
 که از مصاحب نا جنس احتراز کنید

وقال اخر

نسیم ررضه فردوس هیچ دانی چیست پیام یار که نا که یار می آید
 بدین دیار بران زنده ام که که کاهی نسیم لطف شمازان دیار می آید

وقال اخر

نظام بی نظام ارکافرم خواند چراغ کذب را نبود فردوغی
 مسلمان خوانمش زیرا که نبود مکافات دروغی جز دروغی

وقال اخر

نظری بکار من کن که زدست رفت کارم بکسم مکن حوالت که بجز تو کس ندارم

وقال حافظ

نعمت فردوس زاهد را و ما را روی دوست قیمت هر کس بقدر همت والای او چت

وقال اخر

نماند هیچ کس در زیر کر دون آکرشه کر کدا کر نیک کردون
وقال سلطان سلیم رحمه الله

نمینخواهم سلیمی پادشاهی بنده یارم که من شاهنشاهی از بندگی خویشان دارم

وقال اخر

نشسته یکی عر بنده آشوب در خواست نارفته یکی فتنه بلای دگر آمد

وقال اخر

نوبت پیرے چوزند کوس درد موی سفید از اجل آرد پیام

دل شود از خوشدلی وعیش فرد پشت خم از مرگ رساند سلام

وقال شاه مظفر

نه تمتعت زد نیانه ز دین نصیب مظفر بفنون بی کمالی چه قدر کمال داری

وقال اخر

نوشته که من حال خویش را نویس نوشتنی نبود حال من ییاو بین

وقال اخر

نه دولت آنکه دیده رویش نکرد نه قوت پا که ره بکوش سپرد

ای کاش رساند سخن قاصد ازو تا یکد ونفس بگفت کوش کرد

وقال اخر

یک نجات آن کسی بود که دلش آنچه نیکو دروست پذیرد

دیگران را چون پند داده شود او از آن پند بهره برگیرد

وقال اخر

نیندیشی ازان روزی که دروی جگرها خون و دها ریش بینی

دهندت نامه اعمال و گویند نجوان تا کرد هائے خویش بینی

مکن بدور کنی باری دران کوش که اندر نامه نیکی بیش بینی

حرف النون

والايات تركية

وقال ابن كمال

نا اهل اولور معارض اهل هر احمده بولنور ابو جهل

وقال راغب

نادر بولنور طينت كاملده قصور كم ما به دن ايلر نه كيم ايلر سه طور

وقال فصيح دده

ناز ايتسه نوله جهانده اول كل بر غنچه و صد هزار بلبل

وقال سامي

نامي چيقار يياضه سيهروى كچروك نقرير ايدر بوراست پيامي نكين بكا

وقال رطدى

نقدك وارايسه دلبرى تسخير نه حاجت اى دل بو ايش چاره مي تدبيره نه حاجت

وقال اخر

نكه كلچين حسرت دامنه پر خار محنتدر كل اى بلبل بنمچون ناله قيل كيم وقت فرقتدر

وقال نظمي

نه بيلسون اهل دلك رتبه سنى هر اشخاص عوام شير اوله من داخل مجالس خاص

وقال ناشد

نه تعليم و تعلمن نه خود استاددن كوردم

نه كوردم سه فلكدن فيض استعداددن كوردم

وقال اخر

نقدر شعله فروز اولسه ده شمع ظالم آه مظلوم ايد البته سونر چوق سودمز

وقال لمي

نه زمان ايتمه بجرم ديدمسه ايتدم توبه بر داخی يوك سويليه يم ياربي

وقال عزت

نه كدى قدريني ييلدى نه عاشق زارك زمان حسنى هبا كچدى حيف او دلدارك

حرف الواو

والايات عربية

قال المتنبي

واتعب خلق الله من زاده همه وقصر عما تشتهي النفس وجده
فلا مجد في الدنيا لمن قلّ ماله ولا مال في الدنيا لمن قلّ مجده

وقال الاحنف

واحلم في المنام بكل خير فاصبح لا اراه ولا يراني
ولو ابصرت شرّاً في منامي لوافي الشر من قبل الاذان

وقال ابو سليمان الخطابي

وادّ بني الزمان فما ابالي هجرت فلا ازار ولا ازور
ولست بقائل ما عشت يوماً اسار الجند ام رحل الامير

وقال المتنبي

واذا اتتك مذمتي من ناقص فهي الشهادة لي بانني كامل

وقال ابو دلف

واذا الديار تنكرت احوالها فدع الديار واترك التجويلا
ليس المقام عليك حتماً لازماً في موضع يضع العزيز ذليلاً

وقال الرّمحشري

واذا رايت صعوبة في مطلب فاحمل صعوبته على الدينار
وابعثه فيما تشبهه فانه حجر يلين قوة الاحجار

وقال آخر

وإذا الفتي لآقى الحمام رايته لولا الثناء كانه لم يولد

وقال المنبهي

وإذا كانت النفوس كبارا تعبت في مرامها الاجسام

وقال آخر

وإذا الكريم اتيته بخديعة فرايته فيما تريد يسارع
فاعلم بانك لم تتخادع عاقلاً لكنه من فضله يتخادع

وقال آخر

وإذا هممت بامر سوء فاتتد وإذا هممت بامر خير فافعل

وقال آخر

وإصابة الخلفاء فيما حاولوا مقرونة بكفاءة الوزراء

وقال الشريف الرضي

وأكثر من شاورته غير حازم وأكثر من صاحبت غير موافق
إذا أنت فتشت القلوب وجدتها قلوب الاعادي في جسموم الاصادق

وقال آخر

وأمر ما لاقيت من ألم الهوى قرب الحبيب وما إليه وصول
كالعيس في البيداء إذ تشكو الظما والماء فوق ظهورها محمول

وقال آخر

وان الظلم من كل تميع وأقبح ما يكون من النبيه

وقال ابن دريد

وانما المرء حديث بعده فكن حديثاً حسناً لمن وعى

وقال آخر

وترتاب بالايام عند سكونها وما ارتاب بالايام غير مريب
وما الدهر في حال السكون بساكن ولكنه مستجمع لوثوب

وقال اخر

وترى الناس كثيراً واذا اهل الفضل قلوا في العدد

وقال اخر

وحلية كل فتى فضله وقيمة كل امرء عقله

وقال اخر

ورد البشير بما اقرّ الاعينا وشقى النفوس فلن غايات المنى
فنقاسم الناس المسرة بينهم قسماً فكان اجلهم حظاً انا

وقال عباس بن الاحنف

وزهدني في الناس معرفتي بهم وطول اخباري صاحباً بعد صاحب
فلم تعطني الايام خلاً يسرني مباديه الا ساءني في العواقب
ولا ظلت ادعوه لكشف مئة من الدهر الا كان احدى النوائب

وقال اخر

وشادن من بني النصارى قد خط في خده منه نون
فقلت تهجر فقال سي سي وقلت واصل فقال فونون

وقال ابن الوردي

وشادن يسالني ما المبتدا والخبر
مثلها لي مسرعاً فقلت انت القمر

وقال المتنبى

وعلاج الابدان ايسر خطباً حين تعتل من علاج العقول

وقال بكر بن النطاح

وعلى القلوب من القلوب دلائل بالود قبل تشاهد الارواح

وقال اخر

وعين البغض تبرز كل عيب وعين الحب لا تجد العيوب

وقال اخر

وقائلة خل التصابي لاهله فان الصبا بعد المشيب جنون
فقلت لها لاتعذلين فانما الذكري عند الصباح يكون

وقال اخر

وقال يعود الماء في النهر بعد ما عفت عنه آثار وسدت مشارعه
فقلت الى ان يرجع الماء عائدا ويعشب شطاه تموت ضفاده

وقال اخر

وقد كان حسن الظن بعض مذاهبي فادبني هذا الزمان واهله
وقال الايبوردي

وقصائد مثل الرياض اصبتها في باخل ضاعت به الاحساب
فاذا تناشدها الرواة وابصروا الممدوح قالوا ساحر كذاب

وقال اخر

وكم ليلة بت في كربة يكاد الرضيع لها ان يشيب
فما اصبح الصبح الا اتى نصر من الله وفتح قريب

وقال المتنبى

وكم من عائب قولاً صحيحاً وآفته من الفهم السقيم
ولكن تاخذ الاسماع منه على قدر القرائح والفهوم

وقال اخر

وكت كرهت لفظ الشيب جداً وان قالوا يكون الشيب زينا
فشين ان قلبت الياء نوناً وعيب ان قلبت الشين عيناً

وقال اخر

ولدتك امك يا ابن آدم باكيماً والناس حولك يضحكون سرورا
فاحرص على عمل تكون اذا بكوا في يوم موتك ضاحكاً سروراً

وقال عنتر

ولقد ذكرك والرماح نواهل مني ويبيض الهند تقطر من دمي

فوددت لقبيل السيوف لانها لغت كبارق تفرك المتبسم

وقال الوزير ابو سعد الاني

ولما رايت الدهر لم يرع حرمة لفضلي وآدابي وعلي وموضعي

رضيت بيجور النائبات وحكمها فقلت لصرق الدهر ماشئت فاصنعي

وقال الامام الشافعي رضى الله عنه

ولما قسي قلبي وضاعت مذاهبي جعلت رجائي نحو عفوك سما

تعاظمني ذنبي فلما قرنته بعفوك ربي كان عفوك اعظما

وقال كشاجم

وليلك شطر عمرك فاغثمه ولا تذهب بشطر العمر نوما

وقال اخر

ولى همة فوق الثريا محلها ولكن نجمي في الحضيض نصيب

راى الفلك الدوار سعي فقال لي اسائلني حظاً وانت اديب

وقال اخر

وما تنفع الآداب والعلم والحجى وصاحبها عند الكمال يموت

وقال اخر

وما شاب راسي من سنين تناهت علي ولكن شيبتني الوقائع

وقال اخر

وما نال المنى في الناس الا غبي القوم او فطن تغابي

وقال زهير

وما هذه الايام الا مراحل فما اسطعت من معرفه فتزود

اذا ما اتيت الامر من غير بابيه ضللت وان تدخل من الباب تهتدي

وقال اخر

ومن عرف الايام معرفتي بها يبادر بالذات قبل العوائق

وقال اخر

ومن لم يرضني للعين كحلًا فلا ارضاه للرجلين نعلا

وقال ابو فراس

ونحن اناس لا توسط عندنا لنا الصدر دون العالمين او القبر
تهون علينا في المعالي نفوسنا ومن خطب الحسنة لم يغلب المهر

وقال المتنبى

ومن نكد الدنيا على الحران يرى عدو له ما من صداقته بد

وقال آخر

ولا ترخ فعل الصالحات الى غد لعل غدًا يأتي وانت فقيد

وقال آخر

ولا خير في وعد اذا كان كاذبًا ولا خير في قول اذا لم يكن فعل

وقال اخر

ولا يألف الانسان الانظيره وكل امرء يصبو الى من يشا كله

وقال اخر

ولا يساوي درهمًا واحدًا من لم يكن في كفه درهم

وقال الايبوردي

وهيفاء لا اصغى الى من يلومني عليها ويغريني بها ان اعيبها

اميل باحدى مقلي اذا بدت اليها وبالاخرى اراعي رقيبها

وقال ابو الفرج بن هند وشاه

ويكاد من كرم الطباع وليدهم هيب التائم ليلة الميلاد

واذا امتطى مهذا فليس ينيمه الا نشيد مدائح الاجداد

حرف الواو

والایات فارسیه

وقال اخر

وصال تست امیدى که از خد است مرا جز این امید ندارم خدا کو است مرا

وقال اخر

وفاز عمر و مراد از جهان و بهره زمال حضور وقت زایام و فرصت از مه و سال
من این خیال تصور کم فاک گوید زهی تصور باطل زهی خیال محال

وقال اخر

وفا نمودن و برکشتن و جفا کردن طریق یاری و آیین دوستداری نیست

وقال اخر

وفات به زحیانتا کر حیات نباشد حیات هیچ نیز زد اگر وفات نباشد

وقال اخر

وقت هر کار نکه دار که نافع نبود نوش دارو که پس از مرگ بسهراب دهند

وقال سلمان

وقت صبح است و لب دجله و هنگام بهار ای پسر کشتی می تا خط بغداد یبار

وقال اخر

وفا زهر که طلب داشتم جفا دیدم جفا همین نه زتوشوخ بیوفادیدم

وقال ناجم مولف هذا الكتاب

وفارا نام باشد نیست صاحب ندیدم من وفا از يك مصاحب

نماید گرچه خود را یار صادق ندارد راستی چون فجر کاذب
وقال صائب
وقت آنکس خوش که چون برق از کمر بیان وجود
سر برون آورد و بر وضع جهان خندید و رفت

حرف الواو

والایات ترکیه

قال الشاعر

وسيله جوی همت اولدیغم یاره طوبورمشلر نفاق ایتمشراما معنوی همت ییورمشلر

وقال اخر

وصلکته شفاویردل بیاره افندم سودازده عشقه بودر چاره افندم
بلبل کبی فریاد ایدرم ای کل رعنا قهرکله بنی ایله آواره افندم

وقال بصیری

وطنک ذوقی ملاقات احبا ایله در بی ملاقات احبا وطنی نیلیه لم

وقال فضولی

وفا هرکسه دن کیم استدم اندن جفا کوردم
کیمی کیم ییوفا دنیاده کوردم ییوفا کوردم

کیمه کیم دردیمی اظهار قیلدم استیوب درمان
اوزمدن هم بتر بردرده آتی مبتلا کوردم

فضولی عیب قیله یوز چویرسم اهل عالمدن
ندن کیم هرکیمه یوز طوتدم آندن یوز بلا کوردم

وقال نصرت دهلوی

وقف قیلدم سکا بن ملک دل وجان تنی قیله سن وقف غم وناله و فریاد بنی

وقال اخر

ولدیاک اولور باعث اعزاز پدر دائما تیرویر قدر کانه رونق

وقال سامی

ویرمز بنای فقره خلل جوش حادثات غرق ایدہ منز کینہ خسی صدہزار موج

وقال اخر

ویرمز وقار ذات فرومایہ بہ غرور تودولتان جاہہ اولور کیمیا عبث

وقال عاشق عمر

ویرم سکاچک بندن الا ای ملک الموت جانانمہ نذر ایلدیکم جانہ طوقونمہ

وقال اخر

ویرن قوت ہمیشہ حقہ باطلدر بیلن شکسز

انکچون عصر پیغمبرده اولدی بولوب پیدا

حرف الهاء

والايات عريية

قال الشاعر

هذا جواب عليل لا حراك به قد خانه فهمه بل مات خاطره
يشكو عليك بعداً عنك اتلفه وطول شوق ونيران تخامره

وقال اخر

هذا زمن الربيع والكاسب فيه من نادمه الحبيب والكاس فيه
والعين تصيب كل من تمس فيه والدهر يقول كل من تمس فيه

وقال ابن الخلل

هذا ولهي ولم كتمت الولاها صوتا لوداد من هوى النفس لها
يا آخر محنتي ويا اولها آيات غرامي فيك من اولها

وقال عبد الرحمن العقيلي

هذي الحدود وهذي الحدق فليدن من بفؤاده يثق
لو انهم عشقوا لما عدلوا لكنهم عدلوا وما عشقوا

وقال اخر

هذي منازل اقوام عهدتهم في خفض عيش نفيس ما له خطر
صاحت بهم نائبات الدهر فانقلبوا الى القبور فلا عين ولا اثر

وقال كشاجم

هتف الديك في الدجى فاسقنيها خمرة نترك الحليم سفيها

لست ادري من رقة وصفاء هي في الكاس ام الكاس فيها
وقال قيس بن ذريح

هل الحب الا عبرة بعد زفرة وحرّ على الاحشاء ليس له برد
وفيض دموع تستهل اذا بدا لنا علم من ارضكم لم يكن يبدو
وقال الايبوردي

هل الوجد الا لوءة اعقبت اسماً فبالجسم منها نهكة ونحول
او الشوق الا ان ترى من تحبه قريباً ولا يرجى اليه وصول
وقال اخر

هل المسخ الا ان ترى العرف منكراً او الخسف الا حين تعلو الاسافل
وقال اخر

هل هي الا مدة تنقضى ما يغلب الايام الا من رضى
وقال اخر

هواي له فرض تल्प او جفا ومورده عذب تكدر او صفا
وكلت الى المحبوب امري كله فان شاء احيايني وان شاء اتلفا
وقال ابن الفارض رضى الله عنه

هو الحب فاسلم بالحشا ما الهوى سهيل فما اختاره مضى به وله عقل
وعش خالياً فالحب راحنه عنّا واوله سقم واخره قتل
وقال ابو الفرج الساوي

هي الدنيا نقول بملاء فيها حذار حذار من بطشى وفتكى
فلا يغركم طول ابتسامي فقولي مضحك والفعل مبكى

حرف الهاء

والایات فارسیه

وقال اخر

هر آن کبتر که بامهر ستیزد چنان افتد که هرگز برنخیزد

وقال اخر

هر جا که می نشینم وهر سوکه میروم در کردم دودست خیالت همایل است

وقال اخر

هر جام نشاط را که بردست نهم کردون بجد خسی دران اندازد

وقال ناجم مؤلف هذا الكتاب

هر چند درو تخم فشاندم نشد سبز جز تخم غمت هیچ بدلی کاشتنی نیست

وقال اخر

هر چند فکرمی کم از هر چه در جهان نام نکوست حاصل ایام ادبی

وقال کلیم

هر چند که از خاک بود طینت هر دو خشتی که بود پخته به از آدم خام است

وقال اخر

هر چند که راه ذره بی روی وراه نیست کوخویش را وجود نه دیش آفتاب

تادر هرای او نکند عرض حال خویش از فیض عام او نبرد روشنی و تاب

وقال سعدی

چه رود بر سرم چون تو پسندی رواست بنده چه دعوی کند حکم خداوند راست

وقال حافظ

هر چه هست از قامت ناسازی اندام ماست
ورنه تشریف تو بر بالای کس کوتاه نیست

وقال آخر

هر حکم که از سر یقین است آرایش ملک وزیب دین است
حکمی که بناش بر کمان است آشوب دل و بلای جان است

وقال آخر

هر خوشدلی که اهل جهان فوت کشته بود
آن رایک لطیفه قضا کرد روزگار
محتاج بود ملک به پیرایه چنین

آخر مراد ملک روا کرد روزگار

وقال آخر

هزدر که لب در صدف کوشم ریخت هجران تو مزید کان بیرون کرد

وقال صاحب

هر د لشدۀ شعر دلا ویز نکوید هر کشده راه خرابات نداند

وقال آخر

هر دم بکوشم آید از سوز دل صدایی کویاز درد مندان خالی نمانده جایی

وقال آخر

هر شب بیستجوی خیالت روان کم آب دودیده تاسمک وناله تاسما

وقال آخر

هر شب ز غمت میان خون خواهم خفت وز پستر عافیت برون خواهم خفت
باور نکنی خیال خود را بفرست تادر نکرد که یتو چون خواهم خفت

وقال آخر

هر کجا ساکن شوی اقبال و دولت همنشین هر کجا عزمی کنی همراه خضر الیاس باد

وقال اخر

هر کرا چشم بر حبيب من است کربود چشم من رقيب من است

وقال آخر

هر کرا دادم ز عزت جای بر بالای چشم عاقبت مانند ابرو تیغ برویم کشید

وقال اخر

هر کرا رهبرش غراب بود منزلش عاقبت خراب بود

وقال اخر

هر کرا کرد خدا بهر بلندی پیدا کبری زیر زمین فرق بگردون ساید
آتش هر چند کنی پست کشد سربلک آب هر چند بیالابری زیر آید

وقال اخر

هر کز دل مازدرد آسوده نبود فارغ زغم بوده و نابوده نبود
دست از پی لقمه نکردیم دراز کان لقمه بصد خون دل آلوده نبود

وقال فخر رازی

هر کز دل من ز علم محروم نشد کم ماند ز اسرار که مفهوم نشد
هفتاد دوده سال فکر کردم شب و روز معلوم شد که هیچ معلوم نشد

قال اخر

هر کس بقدر خویش گرفتار محنت است کس رانداده اند برات مسلی

وقال سعدی

هر کس سه سودایی دارند و تمنایی من بنده فرمانم تا دوست چه فرماید

وقال جامی

هر کس که سفر کند پسندیده شود خاک قدمش چوسرمه در دیده شود
پاکیزه تر از آب نباشد چیزی بی هر جا که بسی ماند کندیده شود

وقال اخر

هر کسی بر شعر و بر فرزند خود مفتون بود کر چه آن فرزند زشت و شعر ناموزون بود

وقال سعدی

هر کو نکند بصورت میل در صورت آدمی دو اب است

وقال اخر

هر که دارد شعله ادراک باشد خاکسار زیر خاکستر بود هر جا که آتش پاره ایست

وقال سعدی

هر که در خوردیش ادب نکنند در برزکی فلاح ازو برخواست

چوب تر را چنانکه خواهی پیچ نشود خشک جز با آتش راست

وقال صائب

هر که دستش بر زبان سبقت کند مرد است مرد

ورنه هر ناقص جو آن مرد است در میدان لاف

وقال جامی

هر نقش که بر تخته هستی پید است

آن صورت آن کسی است کین نقش آراست

در یای کهن که برزند موجی نو

موجش خوانندو در حقیقت در یاست

وقال ظهیری

هزار دامن کوهر نثارشان کردم که هیچ کس شبه پی برکنار من ننهاد

هزار بیت بگفتم که آب ازو بچکید که جز دیده دگر آیم از کسی نکشاد

وقال اخر

هزار نقش برآرد زمانه ونبود یکی چنانکه در آینه تصور ماست

وقال اخر

هست جو آن مرد درم صد هزار کار جو باجان بود آنچاست کار

یار غرض کوی فراوان بود هر که کشد بار تو یار آن بود

قال جمال الدین

هست سین سوال و طاء طمع آنچه از شعر مقصد شعر است
وین عجب تر نکو که در قرآن طاووسین بده سوره شعر است

وقال حافظ

های اوج سعادت بدام ما افتد اگر ترا نظری بر مقام ما افتد

وقال اخر

هایون نامه تو نقش مانیتست جواب او نوشتن حد مانیتست

وقال اخر

همدمی کفت صبر کن زیرا صبر کار تو خوب و زود کند
آب رفته بجوی باز آید کار بهتر از آنچه بود کند
کفتم آب اریجوی باز آید ماهی مرده را چه سود کند

وقال سعدی

همراه اگر شتاب کند همره تونیتست دل در کسی مبتد که دل بسته تونیتست

وقال شرف

همراه بد ز رهن ییکانه بد تراست باهر نیاز موده رفیق سفر مباش

وقال صاحب

همه در پرده ترامی جویند من بی باک عیان میخواهم
نادمی سیر جمال توکنم یکدم از مرگ امان میخواهم

وقال اخر

همنشینم بخیال تو آسوده دلم این وصالی است که در پی غم هجرانش نیست

وقال اخر

همیشه تابود اندر جهان کون و فساد صبا نقیض دبور و بین خلاف شمال
خدای عز و جل باد حافظت شب و روز دعای زنده دلان باد همدمت مه و سال

وقال اخر

همشه تا که درین کارگاه بو قلون بود ز سیر مه و مهر کردش مه و سال

علو نیر اقبال تو بیرج شرف ز آفتاب فزون باد بی کردند زوال

وقال اخر

همیشه تا که نسیم صبا بکریه ابر دهان غنچه سیراب را بچندان
لب مراد تو از خنده هیچ بسته مباد که خصم را اثر خنده تو کر یاند

وقال اخر

همیشه تامه تابنده از سپهر بلند هلال و بدر شود ز اجتماع و استقبال
بفضل باش نماینده در جهان چون بدر بمر باش فزاینده در زمان چو هلال

وقال اخر

هنر چو مشک بود مشک کی نهان ماند جهان ز نکبت او پرز بو شود ناگاه
برو بکسب هنر گوش کز فضائل او بسیط خاک پراز گفتگو شود ناگاه

وقال الشيخ ابو سعید ابو الخیر قدس سره

هنکام سپیده دم خروس سحری دانی که چراهی کند نوحه کری
یعنی که نمودند در آینه صبح کز عمر شبی گذشت و تویی خبری

وقال اخر

هوای دل نتوان جست بی تعنت خلق درخت کل نتوان چید بی تعنت خار
دهان خصم وز بان حسود نتوان بست رضای دوست بدست آ رود بکران بگذار

وقال حافظ

هوای کوی تواز سر نمیرود مارا غریب را دل سرکشته با وطن باشد
بیان شوق چه باشد که شرح آتش دل توان شناخت ز سوزی که در سخن باشد

حرف الهاء

والایات ترکیه

قال الشاعر

هب سعی وامك كيدر پانه آخر ديدكن ايدر زمانه

وقال دانش

هب طوغر يلقه واصل اولور تير منزله پكده پانه اتميه لم اسنقامتي

وقال كامي

هب مجازات اوزره در قانون چرخ سازكار

چكده يكي مستك مكر خون دل مينا ايش

وقال نيف

هر اضطرابك آخري آسايش اولديغي ظاهر مآل سلسله كا هواره دن

وقال اخر

هر دل كه اسير غم هجران اولمز شايسته ذوق وصل جانان اولمز

هر درد كه وار واردر ماني ولي بيدر دلوك درد بنه درمان اولمز

وقال شيخ غالب

هر رنگه بويانده رنگ ويرمه مرآة صفايه ژنك ويرمه

وقال اخر

هر كارده عاقل كوزه در سمت سهولت انكشت خرد عقده دشواره ياشمز

وقال جمعی

هر کس اولسه نوله سر کشته کردابالم دومی یلکنی یوق کشتی به دوندی عالم

وقال ثابت

هر کس نوال سفره خواهشده مستفید خون عطیه دن بکاماش نوال عید

وقال اخر

هر کیم ایلرسه تحمل صدمات دهره بولور البته امور نده خدادن بهره

وقال اخر

همان کدین سانور محنتده هر کس اعتقاد نجه

فلک دیرلر بوکا برکسه نک دونمز مراد نجه

وقال حامی آمدی

همتی حاضر اولان مرشد کامل نایاب بنده بی همت اولان شیخه انابت ایدمه

وقال بلیغ

هنکام خط وصل ایچون اوله مترقب کوندوز کورایشک هر نه ایسه کیجه به قالمه

وقال صبحی

هوس زلفک ایله ظاهراولور ذلده مدام راز سر بسته مضمون (علیک بالشام)

وقال فائضی

هیچ جمعیت خاطر دن اثر کوردکی بو قدر مجلسه اوغرار بولک ای باد صبا

وقال نابی

هیچ عرض حال قیدیه دو شمه مرامکی تذکیر لطف ترک اد بدرا کابره

وقال اخر

هیچ کسه مشیت خدایی بیلز قانون مؤسس قضایی بیلز

استاد خطا ایدن نظام قله (جف القلم بما جرا) بی ییلمز

حرف اللام الف

والايات عربية

قال عبد القاهر الجرجاني

لا تامن النفثة من شاعر ما دام حيا سالما ناطقا
فان من يمدحك كاذبا يقدر ان يعجوك صادقا

وقال اخر

لا تجرد بالعطاء في غير حق ليس في منع غير ذي الحق يجزل
انما الجود ان تجود على من هو للبذل منك والجود اهل

وقال الوزير بن مقلة الخطاط الشهير

لا تحسبوا ان حسن الخط هيمنى ولا طلاوات تلك الطاء واخاء
وانما انا محتاج لواحدة لنقل نقطة تلك الخاء للطاء

وقال اخر

لا تحسبوا شامة في خد عارضه على صحيفة قد راق منظره
وانما خده الصافي تخال به سواد عينيك خالا حين تنظره

وقال اخر

لا تحقرن الراي وهو موافق حكم الصواب اذا اتى من ناقص
فالدهر وهو اجل شيء يقتني ما حط قيمته هوان الغائص

وقال اخر

لا تحقرن ضعيفا في ثقله ان البعوضة تدمى مقلة الاسد

ولا الشرارة يوماً حين تنظرها فربما اضمرت ناراً على بلد
وقال اخر

لا ترجون دوام الخير من احد فالشرطيح وفيه الخير للعرض
ولا تنظن امرءاً اسدى اليك يدا لاجل ذاتك بل اسداه للعرض

وقال ابو بكر الخوارزمي

لا تصعب الكسلان في حالاته كم صالح بفساد آخر يفسد
عدوى البليد الى الجليد سريعة والجر يوضع في الرماد فيخمد

وقال مالك الاندلسي

لا تعاد الناس في اوطانهم قلما يرعى غريب الوطن
واذا ما شئت عيشاً بينهم خالق الناس بخلق حسن

وقال الصفي الحلي

لا تعرضن على الزواة قصيدة ما لم تكن بالفت في تهذيها
واذا عرضت الشعر غير مهذب عدوه منك وساوساً تهذي بها

وقال نصير الحماني

لا تقل ما حبيت الا بخير ليكون الجواب خير الديكا
قد سمعت الصدى وذاك جماد كل شيء نقول رد عليك

وقال ابن الرومي

لا تلم المرء على بخله وله ان زاد على بذله
لا لو لم في الدنيا على حازم بكرم ما بكرم من اجله

وقال اخر

لا تلم المرء على فعله وانت منسوب الى مثله
من ذم شيئاً واتى مثله فانما دل على جهله

وقال اخر

لا تمدحن امرأ حتى تجربه ولا تذمنه من غير تجربه

ان الرجال صناديق مقلدة وما مفااتيحها غير التجاريب

وقال اخر

لا تياسن اذا ما كنت ذا ادب على خمورك ان ترفي على فلك
بيننا ترى الذهب الابريز مطرحاً على التراب اذ صار اكليلاً على ملك

وقال اخر

لا خير في العلم اذا لم يكن حظ من المال او الجاه لي
والعلم ان لم اك ذا ثروة انزلي منزلة الجاهل

وقال المتنبي

لا يسلم الشرف الرفيع من الاذى حتى يراق على جوانبه الدم
والظلم من شيم النفوس فان ترى ذا عفة فلعله لا يظلم

وقال اخر

لا يكن ظنك الا سيئاً ان سوء الظن من حسن الفطن
ما رمى الانسان في مقلطة غير حسن الظن والفكر الحسن

وقال محمد بن بخيار

لا يعرف الشوق الا من يكابده ولا الصباية الا من يعانيتها

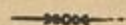
—••••—

لا توجد حرف اللام الف في الفارسية والتركية

—••••—

حرف الياء

والايات عربية

قال الشاعر

يارب جود جزّ فقر امرء فقام في الناس مقام الذليل
فاشد دعوى مالك واستبقه فالبحل خير من سوال البخيل

وقال اخر

يارب حيّ ميت ذكره وميت يحيى باخباره
ليس يميت عند اهل النهي من كان هذا بعض آثاره

وقال ابن عبد ربه

ياسقيم الجفون من غير سقم بين عينيك مصرع العشاق
ان يوم الفراق افطع يوم ليتني مت قبل يوم الفراق

وقال ابن سينا

ياغافلاً عن حركات الفلك نبهك الله فما اغفلك
مالك للغير اذا صنته وكلما انفقته منه فلك

وقال ابو منصور

ياقوم ما بي مرض واحد لكن بي عدة امراض
ولست ادري بعد ذا كله اساخط مولاي امراض

وقال اخر

يا كاتباً ننشر افلامه من كفه درّ اعلى الاسطر

كانما القراطس كافورة وحره المسك مع العنبر

وقال اخر

يامريض الجفون عذبت قلبا كان قبل الهوى قويا سويا

لا تحارب بناظريك فؤادي فضيفان بغلبان قويا

وقال الشيخ ابو سعيد ابو الخير قدس سره

يامن بك حاجتي وروحي بيدك من غيرك اعرضت واقبلت اليك

ما لي عمل صالح استظهر به قد جئتك راجياً توكلت عليك

وقال ناجم مولف هذا الكتاب

يانفس لاتطلي عزاً بلا ادب ولا علا في الورى ان لم يكن ذهب

لا تسر في سفها ان نلت مكرمة فبالسفاهة عز المرء ينهب

وقال اخر

بخوض الشيخ في بحر المنايا و يرجع سالماً والبحر طامي

وياتي الموت طفلاً في مهود و يلقي حنقه قبل الفظام

وقال عطاء الله السلمون

يراعك ان ابكيتك ضحك الندى و غضبك ان اضحكته بكت العدى

فشيمة هذا ما اعندى قط داسه وشيمة هذا قط راس من اعندى

وقال ابن نباته

يقول لك العقل الذي بين الهدى اذا انت لم تدرأ عدواً فداره

وقبل يدا الجاني الذي لست واصلاً الى قطعها وانظر سقوط جداره

وقال اخر

يكون الخال في خد قبيح فيكسوه الملاحه والجمالا

فكيف يلام ذوعشقى على من يراها كلها في الخد خالا

وقال المتنبي

يموت راعي الضان في جهله مبتة جالينوس في طبه

وقال الموسى

يموت قوم ولا يامى لم احد وواحد موته ثم لاقوام

وقال حبيب بن اوس

ينال الفتى من عيشه وهو جاهل ويكدى الذي في دهره وهو عالم
فلو كانت الازراق تجري على الحصى هلكن اذا من جهلن البهائم

وقال اخر

يولد اللؤلؤ المنثور منقطه وينظم الدر بالاقلام في الكتب

وقال اخر

يهوى الشناء مبرز ومقصر حب الشناء طبيعة الانسان

حرف الیاء

والایات فارسیه

قال حافظ

یادبا دانکه سرکوی نوم منزل بود دیده راروشنی از خاک درت حاصل بود

وقال اخر

یار آمد و کفت خسته میداردلت دائم بامید بسته میدار دلت
مار ایشکستان نظرها باشد مار خواهی شکسته میدار دلت

وقال اخر

یارب! بفضل خویش مرا بخش طاعتی کزوی کناه بنده بطاعت بدل شود
وانکه نگاه دار مرا از جریمه کوه هادم اساس سرای عمل شود

وقال اخر

یارب بکرامات رسول الثقلین یارب بغزا کننده بدر وحنین
عصیان مرا بدونیم کن در عرصات نیش بحسن بخش و نیش بحسین

وقال الشيخ ابو سعید ابو الخیر قدس سره

یارب بکشاکش ز کار من زار رحمی که ز خلق عاجزم در همه کار
جز در که تو کی بودم در کاهی محروم ازین در نکم (باغفار)

وقال مولانا جلال الدین الرومی قدس سره

یارب چو برآرنده حاجات توی هم قاضی و کافی مناجات توی
من سردل خویش چه گویم بانو چون عالم السرّ والخفیات توی

وقال اخر

يارب در خلقی تکیه گاهم نکنی محتاج کدا و پادشاهم نکنی
موی سپهر سفید کردی زکرم باموی سفید روسیاهم نکنی

وقال اخر

يارب دل مار اتو بر حمت جان ده درد همه را بصايری درمان ده
این بنده چه داند که چه می باید خواست داننده توی هر آنچه باید آن ده

وقال الشيخ ابو سعید ابو الخیر قدس سره

يارب زدو کون بی نیازم کردان وز افسر فقر سرفرازم کردان
در راه طلب محرم رازم کردان را می که نه سوی تست بازم کردان

وقال ایضا

يارب ز کنه زشت خود منفعلم از فعل بد و خوبی بد خود نجمل
فیضی بدلم ز عالم قدس رسان تا محو شود خیال باطل زدلم

وقال ایضا

يارب ز قناعتم توانگر کردان وز نور یقین دلم منور کردان
احوال من سوخته سر کردان بی منت مخلوق میسر کردان

وقال اخر

يارب نومر ایبار دمساز رسان آوازه دردم بهم آواز رسان
آنکس که من از فراق او غمکنیم اورا بمن و مرا باو باز رسان

وقال اخر

يارب بکرم بر من درویش نکر بر حال من خسته دلریش نکر
هر چند نیم لائق بخشایش تو بر من منکر بر کرم خویش نکر

وقال اخر

يارب من اگر گناه یجدم کردم بر جان و جوانی و تن خود کردم
چون بر کرم و ثوق کلی دارم بر کشتم و توبه کردم و بد کردم

وقال اخر

یاری اندر کس غمی بینم یاران را چه شد دوستی کی آخر آمد دوستداران را چه شد

وقال اخر

یاری از حق بچو که جز فزاش عقده مشکلات نکشاید

هر چه خواهی از و طلب که جز او ره بکج مراد نماید

وقال حافظ

یوسف مکشسته باز آید بکنعان غم مخور کلبه اخران شود روزی کستان غم مخور

وقال ناجم مولف هذا الكتاب

یوسف که ز حسنی قر و شمس نخل بود از حسرت آن چاه ز نخلدان بچه افتاد

حرف الیاء

والایات ترکیه

قال الشاعر

یارب بنی سن نطق ایله موسای کمال ایت مجموعه می سر نسخه ابهای جلال ایت
مضمون خط یار ایله ویرشعرمه رونق هریتی برطور تجلای جمال ایت

وقال اخر

یارب همیشه لطفکی قیل رهنا بکا کوسترمه اولطریق که یتز سکا بکا
بریرده ثابت ایت قدم اعتبار می کیم رهبر شریعت اوله مقتدا بکا

وقال عاصم

یارموزون طبع اولور البته داخل صحبته مصرع برجسته هیچ قابلی تضمین اولیه

وقال فصیح دده

یاره شرح سوزدلد رآه وافغاندن غرض عرض داغ سینته درچاک کرپاندن غرض

وقال نابی

ینه هجنس ییلور بر برنیک مقداری یوسفک حسن پدرسوزینی اخواندن صور

وقال اخر

ینه هجنس چکر بر برنیک غیرتنی زخم مقراضه ویررسوزن انکچون مرهم

وقال فضولی

یوز چیو یرمش خاردن ایرلیق استوری سبب

منم ناکس کبی اصلندن ایلر عارکل

ترجمته بالفارسی لمؤلف الكتاب

روی خود پچپیده می خواهد جدائی کل زخار

منم تا کس صفت دارد زاصل خویش عار

وقال نابی

یوقدر ثبات چونکه جهان خرابده بر در هزار سال ایله یکدم حسابده

وقال آخر

یوق عطای خداده کم وکاست راست دیدی بوسوزی شیخ اجل

فیض کامل عطاسی شاملدر هب و سائلده در قصور و خلل

تذییل

قال (ناجم) جامع هذا الكتاب حين تعين رئيس محكمة استئناف
الجزء بديار بكر. صانها الله من كل آفة ومكر. في مشهوداته
ثناء الطريق. وكان عون الله له نعم الرفيق.

(راهنامه دیار بکر)

چون زمستان رفت و آمد نو بهار بهر آمد رفتن شد بر فرار
آنکه از شهبادل مارا ر بود آمد سودا دیار بکر بود
زانکه با امر شهنشاه زمان کشتم اکنون من رئیس آن مکان
بهر استیناف در حق جزاست حکم بر اهل جنایت هم سزاست
کرهمی پرسی ز تار یخخش بدان بکها روسیصد و دو بود آن

(۱۳۰۲)

هست امید از خدا و از رسول از عدالت بنودم هر که عدول
بود مقصد چونکه راه آمدم بر مرام خویشتن باز آمدم
شد عزیمت روز شنبه ای خلیل از (ستانبول) آتمقامی بس جلیل
زانکه هست او تختگاه پادشاه حضرت (عبدالحمید) دین پناه
ظل یزدان نائب فخر زمان ملجاء عالم ملاذ انس و جان
تا که گردد چرخ و تابد مهر و ماه یابد استانبول ز آتشه فروجاء
بود کشتی آتشین دوزخ شرار در ششم ساعت شده بروی سوار
راه ما چون بود بر (بحر سیاه) همره ماشد دران عون آله
ماند دوشب بر سر آن بحرما آب اندر پست و در بالاسما

استانبول

بحر سیاه

راهرو را چون توکل لازم است
 حمد لله روز دوشنبه سحر
 اندر آنجایی تعب بیرون شدیم
 یکسببی ماندیم آنجا شاد کام
 هفت مجیدی اجرت کردونه داد
 او مهاجر بود و شخصی پاکدین
 شد رفیق ره دو ذات نامدار
 يك از ایشان بود نام او سلیم
 از سما نازل شود چون اسم ذات
 بهر توفیق و سلامت شد دلیل
 زان تقال ترك هروسواس شد
 راه صافی چون دل مرد خدا
 چشم می افتاد در ره هر زمان
 فرش کشته باهز اران انبساط
 منزل اول (چقالی) نام شد
 صبحدم پیش از طلوع آفتاب
 چشم خود را در ره مقصد کشود
 آن محل پاك شد مارا مقرر
 عزم ره شد بادی خالی زغم
 تا که شد (اماسیه) شهر شهیر
 بس جوامع بس بناهای قدیم
 در میان شهر نهری پر جسور
 بود آنجا والی عالی تبار
 حضرت (رفت خلیل پاشا) ی‌راد

هر زمان برحق توسل لازم است
 شد کنار بلده (صامسون) مقرر
 زان مقام وز آنجل ممنون شدیم
 روز سه شنبه عزیمت شد مرام
 صاحب کردونه نامش بد مراد
 صافدل پاکیزه سیرت هم امین
 هرد و ییکباشی و مرد کار زار
 و آن دیگر توفیق و ذات او حلیم
 شد تقال زاسم ایشان بر نجات
 (حسبنا الهادی لنا نعم الوکیل)
 رو براه جانب سیواس شد
 کشته بهر ره روان راه هدا
 بر درخت و بر کل و آب روان
 از کل وزرع و چمن زرین بساط
 اندر آنجا یکسببی آرام شد
 خاستیم از خواب نوشین باشتاب
 (حوضه و حمام) را منزل نمود
 شب بخوا ییدیم هنگام سحر
 بی تعب بی رنج بی بیم و الم
 منزل و آرا امکاه دلپذیر
 دیده شد باساعتی غایت عظیم
 برب او قصرهای بی قصور
 بانی شهراه حق کردون وقار
 آصف دوران وزیر خوش نهاد

صامسون

چقالی

حوضه و حمام

اماسیه

داده از نو او ولایت راحیات
 بهر شهره از یمین و از شمال
 جسرهارا ساخته غایت جسم
 فکر او مصروف اندر کارخیز
 تاقیامت سعی او مشکور باد
 رفتم و دیدم جمال پاك او
 اندر آنجا شد شبی آرام و خواب
 دیده شد در راه خانی دلپذیر
 روح آن بانی بر حمت شاد باد
 بود آن ره بی نشیب و بی فراز
 يك شبی مانند آنجا صبحدم
 نیست از ره مشکلی حاصل مرا
 بلده ایست اندر میان راغها
 از درختان باغها تزیین شده
 اندر آنجا هادی پاشا دیده شد
 چونکه با هم یار و مونس بوده ایم
 خواب کردیم اندر آنجا تا سحر
 وقت مغرب واصل منزل شدیم
 منزل شد خانه يك راهبی
 صبحدم کشتیم از آنجا رو براه
 میر احمد بود مکتوبی در آن
 داده مارا دیدنش شوق جدید
 از کمال خود مرا دعوت نمود
 در تکلم درو گوهر پاشداو

رهروان راساخته راه نجات
 کرده از همت بسی قلع جبال
 (نادیاً هذا صراط مستقیم)
 نه برای نفع ذاتی همچو غیر
 بر وزیر و والیان دستور باد
 عقل حیران ماند از ادراک او
 عزم ره شد با طلوع آفتاب
 بانی آن پادشاهی بی نظیر
 تاقیامت نام خیرش یاد باد
 کشت منزل ساحه (چنکل بوغاز)
 در ره مقصود بنهاده قدم
 بلده (توقات) شد منزل مرا
 کرده اطرافش احاطه باغها
 وز گل و گلزار قصر چین شده
 دیدنش نور دل شوریده شد
 همدم و همراه تونس بوده ایم
 بعد ازان کردیم ما عزم سفر
 در (یکی خان) بی تعب نازل شدیم
 مکرم و صاحب ادب خوش مشربی
 شهر (سیواس) آمده آرا مکاه
 حضرت شوقی افتندی باشد آن
 کرده ایفا از وفا لطف مزید
 لطف بر لطف و مسرت رافزود
 فحیمی پاشا را برادر پاشداو

چنکل بوغاز

توقات

یکی خان

سیواس

ناظر عدلیه است آن پر فطن
 مانند در سیواس دوشب بعد از آن
 اجرت کردونه آنجا در فرود
 هر یکی را قطع شد هجده مجید
 ساخته از لطف خود آن پادشاه
 هر طرف پید شده امن و امان
 شد طریق خیر اساس هر صواب
 نگر کرد آن سرور و سلطان کل
 بذل کرد آن صاحب خلق عظیم
 گفت عالم را شرف من داده ام
 رفت و باقی ماند از نوشیروان
 ملک را آید بقا از عدل و دین
 هست این اخبار چون شهراه راست
 آفتاب شوکتش تابنده باد
 راه خدمت از صداقت می شود
 از ره صدق و صفا در سفته شد
 بهر راه عدل بس باشد کلام
 چونکه هستم در سفر با اهل راز
 رفته شد آن روز بی رنج و تعب
 خواب مارا برد آنجا تا سحر
 راه هموار و سپاه نو بهار
 مانده اندک برف بر کوهسارها
 از فراق برف کریان کوهسار
 با صفا و بی غم و رنج و کدر

جمله افکار چون نامش (حسن)
 بار فیقان کشتم اندر ره روان
 و آنهم از سیواس تا خربوت بود
 شد دعا از بهر (خان عبدالحمید)
 در مالک صد هزاران شاهراه
 هر جهت معمور و عالم شادمان
 شاه عادل را ثواب اندر ثواب
 بر جمیع انبیا و بر رسل
 در حق نوشیروان لطف جسم
 در زمان شاه عادل زاده ام
 نام نیکو بهر آن روح روان
 کن دعا بهر (امیر المؤمنین)
 باقی امر و حکم (شاهنشاه) راست
 سایه اش بر فرق ما پاینده باد
 نقطه کم شد صداقت می شود
 آنچه لازم بود در ره گفته شد
 برره مقصود آیم والسلام
 باز آیم بر طریق خویش باز
 در (دلیکلی طاش) شد آرام شب
 وقت بیداری شده عزم سفر
 بهر استقبال صف صف آشکار
 سیلها می ریخت بر گلزارها
 وز سرشک کوه خندان لاله زار
 می شدی بردشت و بر هامون گذر

می نمودیم اندر آن ره ما عبور
از نسیم و نیکت نوع نبات
بر سر آن راه نو آمد گذار
یک شبی آنجا قرار و خواب شد
اندر آنجا صبح شد آهنگ راه
شد (حکیم خانی) نهایت جامرا
از برای راحت و بهر منام
داشت از مهبان نوازی شهره
شب بیامد پیش مایک شخص پیر
سالخوره خورده بین وهوشیار
بود ما مور آن کهن در تلغراف
هم در آنجا بود یک مردی مدیر
منحصر حکمش بصلح و آشتی
اندر آنجا شب بسی خوابیده شد
گشته شد دیدار در هنگام چاشت
بود باز یکی آن ره چون خراب
نوجوانی از پی ما شد دوان
بود یوسف زاده و نامش حسین
گشت اندر بحر شادی او غریق
داشت آن شهر اها هم انتظام
باریفقان خود اندر راه گشت
چون نظر اطراف را کرده شد
بود آبادان و خرم هر طرف
پهن دشتی در میانش نهرها

بادل پر نور و باشوق و سرور
در مشام ما شدی بوی حیات
تا که شد (آلاجه خان) جای قرار
از برای ره شتاب و تاب شد
راه ناهموار و پرسنگ سیاه
وان محل دلکشا ماوی مرا
خانه محمود افندی شد مقام
وز کتابت و زادب او بهره
نکته سنج و خوش زبان روشن ضمیر
دیده بودی گرم و سرد روزگار
بود چون نامش فلاطون بیخلاف
کامل و صاحب خرد بود و خبیر
نام عبد الله افندی داشتی
زانکه از دوری ره ریجیده شد
روی خود را باز اندر ره گذاشت
شد (حسن بطریق) ما را جای خواب
کرد اندر خانه خود میهمان
حفظ کرد اند خدا او را ز عین
وقت صبح باز شد عزم طریق
گرچه مانده بعض موقع نا تمام
شاگرد داعی ظل الله گشت
قریه بر بالای قریه دیده شد
یافته از عدل سلطانی شرف
از بزرگی قریه ها چون شهرها

آلاجه خان

ماکی خان

حسن بطریق

شاد کردید اندر آنجا دل مرا
 هست شهری بس لطیف و دلستان
 خانه های دلکش و قصر و رواق
 آنها از هر طرف کشته روان
 دیده شد پاشای شاگرد اندرو
 جان و دل از دیدنش مسرور شد
 کشت ابراهیم افندی رئیس
 از قدیمی داشت چون الفت مرا
 الحق ایفا کرد آن صاحب وفا
 از ره صدق و ولا دمساز شد
 سیر شد از خواب تا وقت سحر
 آمد اندر راه مانهر مراد
 فلکه موجود بود اندر کنار
 با کمال سهلی آنجا در گذشت
 کرد بودند اهل آن ده جمله شان
 بود او حاجی و شخصی با کمال
 شب بخواید اندر آنجا صبح زود
 قرنی مقصد دل مارا کشاد
 آرزوی وصل شوق انگیز کشت
 چون شود نزدیک ایام وصال
 شد نسیم وصل مارا ارهنا
 بر مزارع بر نباتات و چمن
 تا که شد (خرپوت) مارا آشکار
 جای دلکش بود و والی اندرو
 شد (ملاطیه) بهر شب منزل مرا
 هر طرف بستان و باغ و گلستان
 قبه هایش بود چون سبع طباق
 از لطافت باغها رنگ جنان
 آن کریم الذات نادر اندرو
 وز جمالش دیده ام پر نور شد
 میزبان از بهر ما و هم اینس
 کرد اندر خانه اش دعوت مرا
 شرط یاری را تمامی از صفا
 خواب ما بر پستر اعزاز شد
 روز روشن کشت و شد عزم سفر
 بود در طغیان و آبش مستزاد
 کشته شد بالای آن فلکه سوار
 (قاضی کوئی) بر لبش منزل بکشت
 دیدم آنجا عالمی با فضل و شان
 نام او حافظ محمد اهل حال
 رو براه انداخت و شوق ما فرود
 از نشاطش جسم و جان کردید شاد
 آتش عشق و محبت تیز کشت
 دور کردد از دل عاشق کلال
 بی تعب طی می شدی راه صفا
 می گذشتیم و مفرح جان و تن
 (مزرعه) منزل شد و جای قرار
 حضرت (حاجی حسن بك) بود او

ملاطیه

قاضی کوئی

خرپوت

مزرعه

منتظر رائف افندی در طریق
بود اندر محکمه سرکاتب او
هم مراد دعوت نمودی آن جناب
کردم اول ذات والی را سؤال
گفت اکنون هست آن ذات کرین
تا که بیند بشنود احکام عدل
خدمتش رفتم میان محکمه
دیده شد وهی افندی رئیس
بودم محمود افندی آن علیم
ذات او را دیده بودم پیش ازین
صاحب علم و عمل بود آن شریف
عزم ما بود آستانه آن زمان
بود آنجا یک رشیدی معتمد
کردان و عارف و شیرین زبان
بود صالح بك معاون اندرو
حاضر آنجا رشیدی حکمت شیم
می کند از سعی و عرفان فؤاد
دیدم انصاری همان یار قدیم
صحبت دیرینه اش تذکار شد
این همه بهر اهالی می شود
ذات او والی و عالی ذات او
بود فکر و رای اکرامش حسن
ارزه جود و کرم دعوت نمود
گشت دل خورسند از انعام او

بهر استقبال آمد آن شفیق
عارف و معروف از هر جانب او
تا شود در خانه اش آرام و خواب
تا کنم او را زیارت وقت حال
در میان محکمه چون سامعین
چونکه شد ایام شه ایام عدل
مفتخر دیدم زاکرامش همه
بود او با علم و با قانون انیس
داشت اندر حفظ قرآن عظیم
باشریف رشدی افندی بهین
کامل ودانا و خطاط و لطیف
حق کند روح شریفش شادمان
می نمودی او ریاست بر بلد
رهروان را بود غایت مهربان
کرد دعوت جمله را آن نکته کو
او معارف را مفتش بود هم
اندر آنجا باب مکتب را کشاد
بود مامور اراضی و مقیم
همدم و همراز هم افکار شد
حسن همت هم زوالی می شود
همچو نامش جمله اجراءات او
قول و فعلش بود چون نامش حسن
عطف و لطف خویش را بر ما فرود
وز کلام و صحبت و اکرام او

مدت آرام شدسه شب تمام
صبحدم خورشید چون شد آشکار
روبره بنهاد بایار قدیم
راه هموار و منین و راست بود
هر طرف پرقریه هر جا شهر زار
آب صافی سو بسو جاری شده
از نسیم و از هوایش جان و دل
می گذشتیم اندران راه حسن
بود پر نور مسرت آن نهار
قرب ره دیدیم ما در یاچه
ضبط کرده جوشش اودشت و کوه
در گذشتیم از کنارش بی الم
تنگ آمد دشت و صحرا چون برو
راه برخود حالیا بکشاده است
گر شود فارغ همان صحرا ز آب
گشت منزل جنب او (خان کرین)
بود آن موقع ولایت را حدود
بهر دفع مانند کی آنجا بشب
داد شرب چای بس لذت مرا
اندر آن خان خواب کردیم و همان
از فروغ شمس در ره کوه و دشت
هر طرف پیدا ست آثار بهار
دیدم آن شهره ممر ناس بود
نهرها از یکطرف باما روان

قصده ما شد باز بر راه مرام
گشتم آنجا بر سراسبی سوار
یعنی توفیق و رفیق ما سلیم
بر سر هر جوی پل بی کاست بود
هر جهت مزروع و هر جا جویبار
در دل زرع و چمن ساری شده
می شکفتی همچو برک غنچه کل
فارغ از بار ره و قید رسن
جلوه کر هر جا عروسان بهار
پهن چهره صاف و سیمین چهره بی
از توقف داشت دهشت باشکوه
بود نامش (کولک) لیکن چویم
در تلاطم آمد و در جستجو
بر شط بغداد رو بنهاده است
قریه ها تشکیل کردد بی حساب
بی تعب پایین شد از بالای زین
شادی و شوق و سرورم زان فرود
چای نوشیدیم باشوق و طرب
حاصل آمد نشئه عزت مرا
صبحکه گشتم با همرو روان
همچو کوه طوز غرق نور گشت
هر طرف رود است و جاری جویبار
از درستی چون ره سیواس بود
کوهها داده نشان از آسمان

کوه

خان کرین

در میان کوهها راه جدید
 جسرها بر جویها دیدم متین
 گرچه از سیلاب در بعض محل
 رخنه‌ها از سیل آنجا کم نمود
 اندر آن ره هم عرابه هم دواب
 چونکه (معدن) در کنار ره نمود
 روی کردم سوی آن معدن همان
 دیدم آنجا نیک مردی مهر بان
 او محمد بود و ممدوح السیر
 نام او حاجی محمد کشت یاد
 اندر آن دم نزد ما آمد رئیس
 هم معاون آمد و کرده سلام
 کاتب و اعضای مجلس دیده شد
 استراحت حاصل آمد بعد از آن
 زان همایون معدن شاه غنی
 ظل کنت کنز آن شاه جهان
 او خلیفه است و امیر المؤمنین
 نام (خان عبدالحمید) است و لقب
 او طریق عدل را شهراه کرد
 وصف آنحضرت چو بی پایان بود
 کشت آنجا صدق پاشا میزبان
 خانه اش بودی بلند و باصفا
 شب بخوابیدم اندر خانه اش
 چون شدم بیدار هنگام غماز
 از متانت بود چون راه جدید
 هر یکی چون سنک خار او رسیدن
 سنکها افتاده بودی از جبل
 بود جزئی سنک و هم محکم نمود
 می تواند بگذرد بی پیچ و تاب
 آرزوی دیدنش دلخواه بود
 ناشود آرام يك ساعت زمان
 بود از پالو ادیب و خوش زبان
 او رئیس بلده را داده خبر
 آمد ویرما در مجلس کشاد
 بود او بهر جزا و هم اینس
 داشت همچون نام توفیق کلام
 صحبت ایشان مرا بگریخته شد
 عطف کردم من بسوی ره عنان
 کشته عزم آندم بسوی (ارغنی)
 وارث کجینه فخر زمان
 او اولی الامر و امام المسلمین
 غازی و سلطان عثمانی نسب
 حق ورا بر جمله شاهنشاه کرد
 راهر و بر راه خود پویان بود
 مهر بانی کرد و لطفش را عیان
 با تواضع دیدمش هم با وفا
 بود خوش باخویش و بایکانه اش
 راه مقصود آمده مارا نیاز

معدن

ارغنی

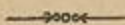
شد عبور ما بصیرای عظیم
 ره میان زرعها ممدود بود
 رفتن آن ره صفائی داشتی
 چون ره ما بر (دوه چائی) رسید
 اندر ویک ضابطی نامش علی
 کرد اکرام و مرا خدمت نمود
 اندر آنجا نیز کشتم من سوار
 تا که دوشنبه ده و دو از رجب
 واصل شبر (دیار بکر) شد
 والی آنجا ساح آن پاشای راد
 از شجاعت گذشته در عالم علم
 سیف قهرش دشمن شه رامات
 زان همیشه می کدان ذات پاک
 زین دمداد کرده آن آصف مقام
 چونکه عون حق رفیق راه شد
 کشت (ناجم) غرق در نعلای حق
 کردم استمداد از حق و رسول
 هست امیدم بتوفیق خدا
 جمله خدمتهای من الیق شود
 چونکه شد منظومه ام آخر تمام
 تحفه باشد سنیه این بیان
 آن (سعید پاشا) که از رای سدید
 کر شود مقبول صدر کامکار
 هست (ناجم) کرچه بی نام و نشان

از کل وزرع و چمن مثل نعم
 ازدو جانب سبزه ها مشهود بود
 در دل مرغ و چمن بود آشتی
 دیدم آنجا کلبه اما جدید
 بود چاوش ضبط و ربطش منجلی
 خواب کردم نزد او تا صبح زود
 بر سر شہراه می آمد گذار
 پانزده از ماه نیسان بی تعب
 منتهای نظم فکر بکر شد
 آن مشیر عسکر و خالص نهاد
 مقنن بافضل او سیف و قلم
 خامه اش ملک شهنشه راحیات
 دشمنان دین و دولت را هلاک
 دوستان ملک و ملت را بکام
 بهر من آنجا اقامتگاه شد
 شکر حق چندانکه نعمتهای حق
 کشته شد آغاز خدمت با وصول
 هم بامداد رسول کبریا
 هم قبول حق و ظل حق شود
 ره روان را (راهنامه) ساخت نام
 بهر صدراعظم آصف نشان
 کرده شان ملک و ملت را سعید
 بس بود مارا نشان افتخار
 لطف صدر او را شود ترفیع شان

دوه چایی

دیار بکر

کر کند برخاک پست او یک نظر کردد از تاثیر آن اکسیر زر
 من چه گویم وصف آن صدر سعید وصف او از ذات او آمد پدید
 از کتاب حضرت منلای روم آن جلال الدین ره پیمای روم
 هر زمان آید بگویشم این خطاب آفتاب آمد دلیل آفتاب
 سعد با ایام او همراه باد بدرافتم صدر شاهنشاه باد
 نایب فخر زمان ظل مجید یعنی خاقان زمان (عبد الحمید)
 خلد الله تعالی شوکته ابد الله واعلی صولته
 چون پایان کشت و ختم آمد کلام
 بر روان پاک احمد صد سلام

فی ۱۲ رجب سنه ۱۳۰۲

وفی ۱۵ نisan سنه ۱۳۰۱

تکمیل

تخمیس نفیس علی غزل حضرت مولانا جلال الدین الرومی قدس
 سرّه العزیز جامع هذه المجموعه اللطیفه . کلماتها به تبرکاً
 بانفاسه المبارکة الشریفه . لیکن الختم باحسن
 الکلام . دلیلاً علی حسن الختام .

کر طالب وصلی بدر دوست بیاید بکره نظر پاک‌بدان کوی کشاید
 وزشوق وصالش بهمین بیت سراید (ای د رطلب او شده بیخود بخود آید)
 (سر تا قدمت اوست شما خود بکجاید)

دل منزل آن دلبر موزون حرکات است جان مظهر اسماء و شئون و صفات است
 باخضر اکراه سکندر ظلمات است (مقصود ازین ظلمت اگر آب حیات است)
 (لب تشنه مباشید که سر چشمه شماید)

از بیخودی خود نفسی کر بخود آپی دانی چه بود سلطنت و عرش خدایی
 بر درکه او آه مزین کرچه کدایی (آهی که بر آید دلام ز جدایی)
 (ای بیخبران دردل آن بار درآید)

هر چیز که آید بتوزان یار نکو خوست زنهار مکن شکوه توازد شن واز دوست
 دائم حرکات و سکانات همه چون زوست (بی اون توان زد نفسی هم نفست اوست)
 (یکبار بکرد نفس خویش بر آید)

هان معرفت نفس خود اول بکف آرید تابی جهت آن کنزخفی را بتوان دید
 هر چند که آینهٔ اسرار نماید (آن رتبه ندارید که خود را بشناسید)
 (ورنه نجدا مظهر بیچون و چرا آید)

خواهی که شود کشف ترا معنی موجود رو پیر طلب پیر که گردد بتو مشهود
 وز پیر نماید بتو یک ساجد و مسجود (بی بدرقه این ره نتوان برد بمقصود)
 (پس در طلب پیر طریقت بگر آید)

تا کی شوی (ناجم) تو اسیر غم دنیا از خاک گذر کن بسوی عالم بالا
 وز ذره بپیر راه بخور شید معلا (منلا) صفت از جوی شتاید بدریا
 (چون خضر درین ظلمت اگر طالب ما آید)

﴿ قد تم طبعه فی شهر رمضان المبارک ﴾

﴿ سنه ۱۳۰۹ ﴾

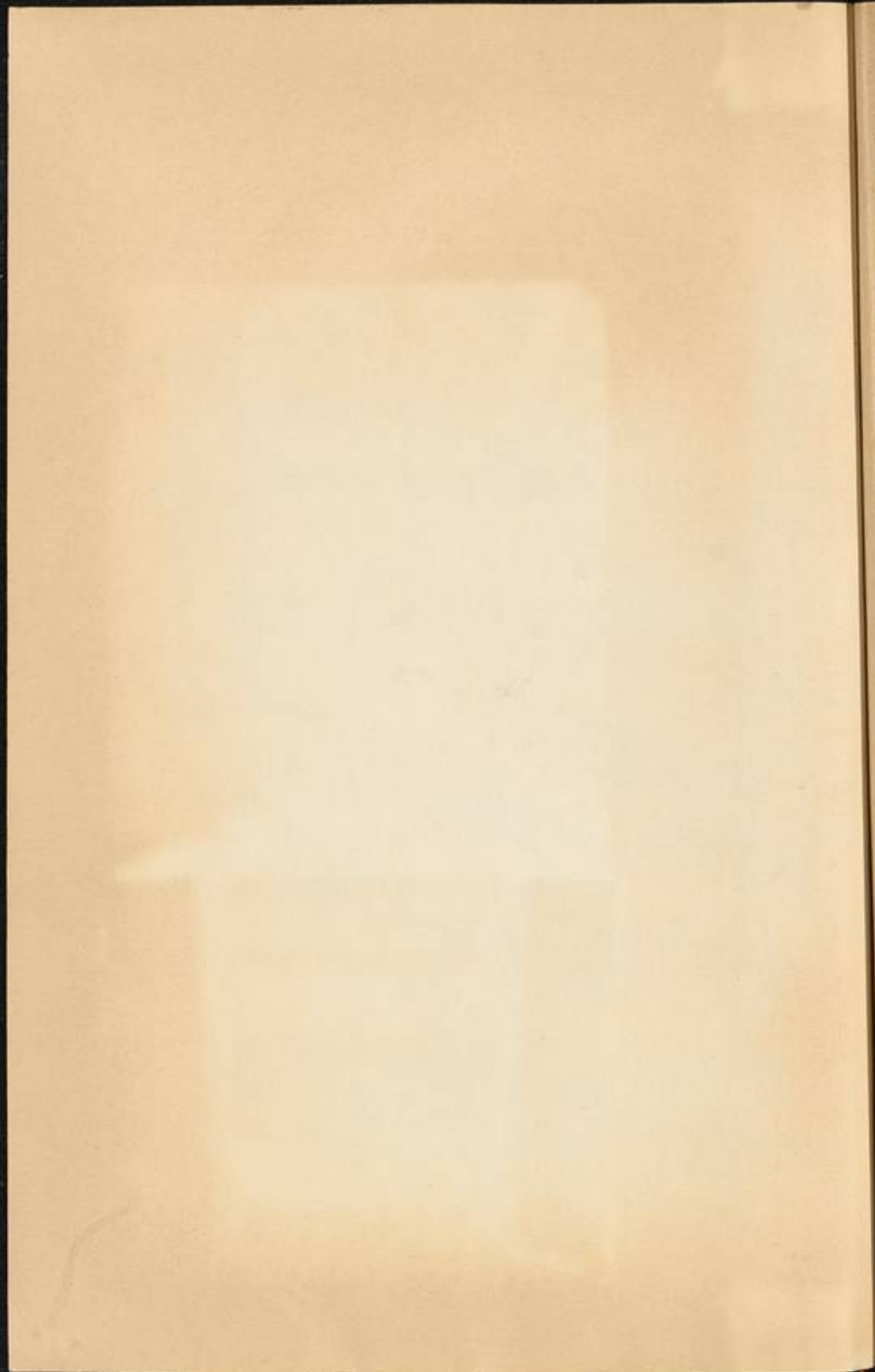
اصلاح غلط

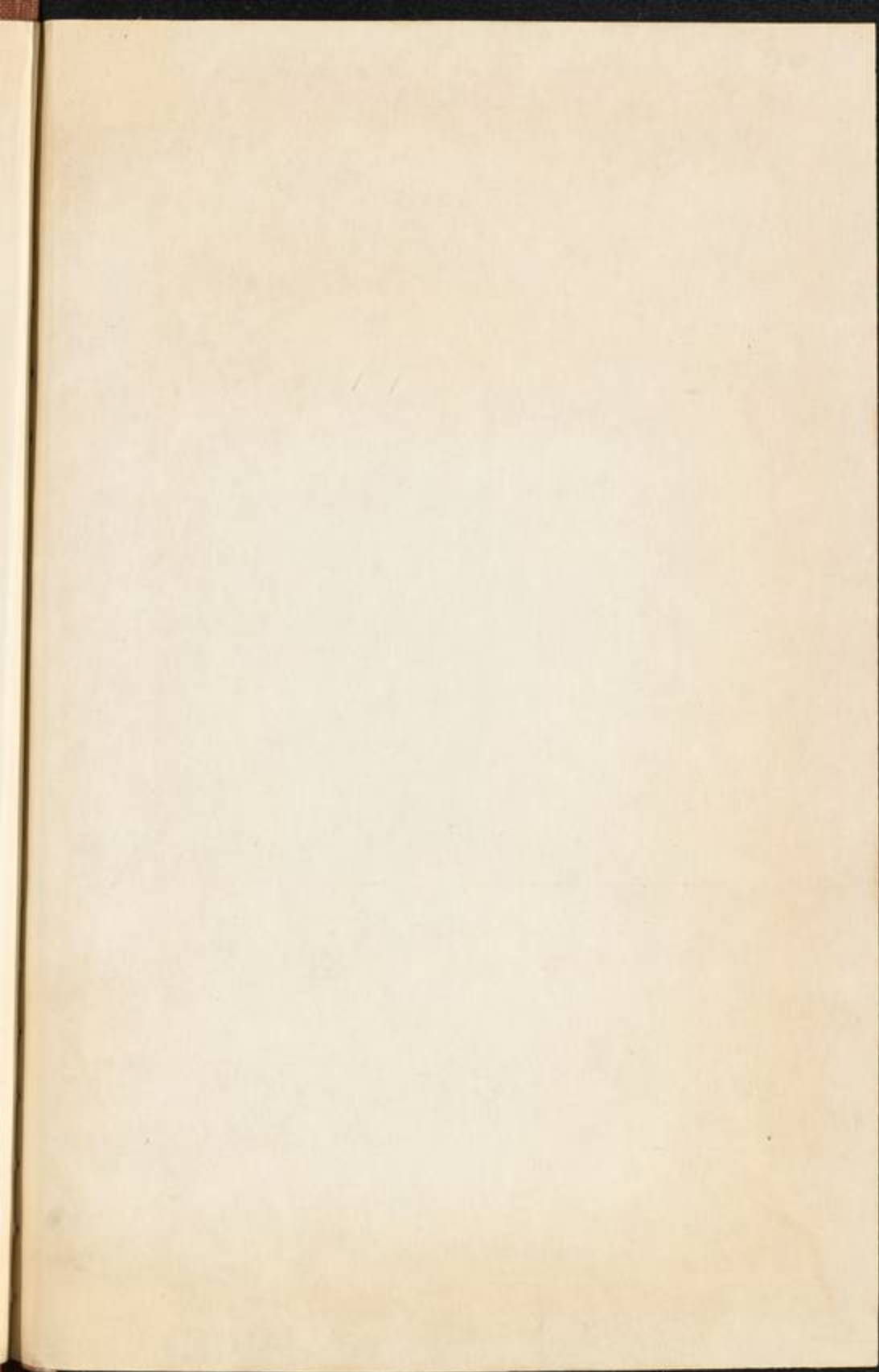
صواب	خطا	سطر	صحیفه
وقوة	وقرة	۱۲	۴
ويؤسي	ويؤس	۱۶	۴
مسموع	مطبوع	۰۹	۶
فرسوده	فوسوده	۱۷	۵۷
بيهوده	بيبيوده	۱۳	۶۰
ليقول	لقول	۲۳	۶۳
همچو	هچو	۱۱	۷۶
تنها	تنها	۰۵	۸۲
طاقمني	طاقمني	۰۵	۸۴
براقه	بواقمه	۲۴	۸۴
فغيروا	تغيروا	۰۵	۸۶
می	من	۱۱	۸۹
اطوار	اطواد	۰۱	۱۲۸
احکم	حکم	۶	۱۳۲
صکره	صکر	۱۲	۱۴۹
سنکده	سنک	۱۶	۱۵۵
فیفضله	فیفضله	۴	۱۷۷

صواب	خطا	سطر	صحیفه
قواریر	توادیر	۵	۱۸۳
خیرت	خبرت	۳	۱۸۴
الایوردی	الیوردی	۱	۱۸۵
بیجز	بیجز	۷	۱۹۱
ایدن	ابدن	۲	۱۹۴
وجدانه	عرفانه	۱۰	۱۹۷
نامیله نه	ایچون هر نه که	۱۱	۱۹۷
وانکه	دانکه	۵	۲۱۱
وادی	دادی	۱۲	۲۱۱
صید	مید	۱۴	۲۱۱
دانه	وانه	۱۴	۲۱۱
همدم	هدم	۲۲	۲۱۱
جان	جلق	۲۰	۲۱۲
میروم	میردم	۲۲	۲۱۲
بغغان	بغغان	۰۸	۲۱۳
قفسده	قفسده	۰۹	۲۱۶
فرصتده	فرمتده	۱۷	۲۱۶
ولکن	ولن	۱۵	۲۱۸
اعینها	اعینها	۰۱	۲۱۹
درکرو	رکرد	۰۴	۲۲۱
ننهاده	ننهاده	۱۷	۲۲۱
فروغی	فردوغی	۱۹	۲۲۲
اوست	اوچت	۲۷	۲۲۲

صواب	خطا	سطر	صحيفة
نيك	ييك	۱۸	۲۲۲
ايله	ايد	۲۱	۱۲۴
سورمز	سودفر	۲۱	۳۲۴

893.782
NL45

JAN 3 1 1964

COLUMBIA LIBRARIES OFFSITE

CU58888896

893.782 N145

Gulzar-i asar,